BRITTAINY C. CHERRY

GRAVITÁCIÓ

AZ VAGY NEKEM

ELEMENTS-SOROZAT NEGYEDIK KÖNYV

insomnia

BRITTAINY C. CHERRY

GRAVITÁCIÓ

AZ VAGY NEKEM

insomnia

Fordította
H. Prikler Renáta

Copyright © Brittainy C. Cherry, 2017
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.
Hungarian translation © H. Prikler Renáta, 2019

A mű eredeti címe
The Gravity of Us

Borítóterv © Quirky Bird
Modell Stuart Reardon
Borítófotó © Arron Dunworth

Felelős kiadó a Libri Kiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő Palkó Katalin
Olvasószerkesztő Ligeti Szilvia
A borítót az eredeti felhasználásával Oláh Gábor készítette
Műszaki szerkesztő Széplaki Gyöngyi

ISBN 978-963-433-533-7

Az elektronikus verziót készítette
eKönyv Magyarország Kft.
www.ekonyv.hu

A szerelemnek,
és az összes szívfájdalomnak, ami vele jár.

A szerelemnek,
és az összes örömet hozó szívdobbanásnak.

Prológus

LUCY

2015

Öt évvel ezelőtt, mielőtt a mama örökre elment, három ajándékot hagyott rám és a nővéreimre. Mari tornácára, az ajtó mellé került az a fa hintaszék, amelyet neki adott a mama, mégpedig azért, mert úgy vélte, hogy Mari, ha másképp nem, gondolatban örökösen rohan valahová, és ez aggodalommal töltötte el a mamát. Mari volt a középső lány, és mindig úgy érezte, hogy kimarad valami fontosból, amit az élet tartogat számára, és ez folytonos mozgásban tartotta. „Ha nem hagysz fel a dolgok túlhajszolásával, nemcsak a testedet fárasztod ki, kislányom, hanem az agyadat is”, szokta neki mondani a mama. Emlékeztetőnek szánta a hintaszéket a középső lánya számára, hogy néha lassítson, ölelje magához a világot, és akkor talán nem szalad el mellette észrevétlenül az élet.

A legidősebb nővérünk, Lyric egy apró zenedobozt kapott, táncoló balerinával a tetején. Amikor gyerekek voltunk, Lyric arról álmodozott, hogy egyszer táncosnő lesz, de ahogy múltak az évek, feledésbe merült az álom is. Mivel a mama mellett nőtt fel, aki a szíve mélyén élete végéig

vadóc gyermek maradt, kezdte úgy hinni, hogy nem lehet az életet szenvedélyen alapuló karrierre építeni. A mama a lehető legszenvedélyesebben élte az életét, ami elég érdekes dolgokat eredményezett. Gyakran azt sem tudtuk, honnan kerül majd az asztalunkra a következő étel. És amikor lakbért kellett volna fizetni, egyszerűen összepakolt minket, és elindultunk életünk következő nagy kalandjára.

Lyric és a mama örökké veszekedett. Akkoriban úgy gondoltam, hogy a legidősebb nővérünk felelősnek érzi magát értünk, sőt időnként úgy tűnt, hogy az anyánknak is ő az anyja. Mari és én kicsik voltunk, szabadok, imádtuk a kalandokat, Lyric azonban gyűlölte a kalandokkal járó életmódot. Nehezen viselte, hogy nem volt állandó otthonunk, és azt is, hogy a mama életében nem volt semmi rendszer. Gyűlölte, hogy a szabadsága egyben a fogva tartó ketrece volt. Így amikor Lyricnak lehetősége nyílt arra, hogy odébbálljon, otthagyott bennünket, és menő ügyvéd lett belőle. Sohasem derült ki számomra, hogy mi lett a kis zenedobozzal, de mindig azt reméltem, hogy Lyric megtartotta. *Te csak táncolj, Lyric. Mindig csak táncolj,* mondogatta neki a mama.

Az én ajándékom a mamától egy szív volt.

Egy kicsike, szív alakú ékszer, amelyet tinédzserkora óta a nyakában viselt, és én roppant megtiszteltetésként éltem meg, hogy nekem adta. „Ez a családunk szíve”, mondta. „Az egyik vadóctól a másiknak, hogy sohase felejts el teljes szívvel szeretni, Lucille lányom. Rád fog hárulni a feladat, hogy a családunkat összetartsd, és hogy a nehéz időkben ott

állj a nővéreid mellett. Te leszel az erejük. Tudom, hogy így lesz, mert te már most is nagyon hangosan tudsz szeretni. Még a legsötétebb lelkek is találnak valami szívmelengetőt a mosolyodban. Védelmezni fogod ezt a családot, Lucille, tudom, hogy így lesz, és ez az oka annak, hogy nem félek a búcsútól.”

A nyakláncot nem vettem le a nyakamból azóta, hogy a mama elment, évekkel ezelőtt, de azon a nyári délutánon, Mari hintaszékét bámulva, minden korábbinál szorosabban fonódtak a szív köré az ujjaim. Marit a lelke mélyéig megrázta a mama halála; hazugságnak érzett mindent, amit addig a test és a lélek szabadságáról tanítottak neki.

– Még olyan fiatal volt – zokogta Mari a mama halála napján. Azt hitte, hogy ha nem élhetünk is örökké, több időt tölthetünk még együtt. – Ez nem igazságos! – méltatlankodott.

Én még csak tizennyolc éves voltam, amikor a mama szeme örökre becsukódott, Mari pedig húsz. Abban a pillanatban mindketten úgy éreztük, mintha ellopták volna tőlünk a napot, és fogalmunk sem volt, hogy merre tovább.

– *Maktub* – suttogtam a fülébe, ahogy magamhoz öleltem. Mindkettőnk csuklójára ez a szó volt tetoválva; annyit jelentett: „így van megírva”. Az életben mindennek oka volt. Minden pontosan úgy történt, ahogy történnie kellett, ahogy meg volt írva, függetlenül attól, hogy fájdalommal járt-e, vagy sem. Voltak szerelmek, amelyek, mert az volt megírva, örökké tartottak, más szerelmek egy szezont sem álltak ki. Mari azonban megfeledkezett valamiről. Arról,

hogy anya és lánya között a szeretet örökkévaló, és az évszakok változásával is megmarad.

Ezen a szereteten még a halál sem változtathatott, mégis, miután a mama elment, Mari eltemette magában a szabad szellemet, megismerkedett egy fiúval, és a wisconsini Wauwatosában próbált új gyökeret ereszteni, mindezt a szerelem nevében.

Szerelem.

Az érzés, amitől egyesek szárnyalnak, mások összetörnek. Ami lángra gyújtja a szíveket, hogy aztán kiégjenek. Ami az összes út kezdetét és végét jelenti.

Amikor beköltöztem Marihez és a férjéhez, Parkerhez, tudtam, hogy csak ideiglenes lesz ez az állapot, ugyanakkor teljesen kibillentett az egyensúlyomból, amikor Parkert távozni láttam azon a bizonyos délutánon. A nyár végi levegőben már érezni lehetett a közelgő ősz csípős leheletét. Parker nem hallotta, hogy mögé léptem – túlságosan lefoglalta, hogy bedobálja a szürke szedánjába a csomagjait.

Megfeszülő ajka között két fogpiszkáló fityegett; méretre szabott sötétkék öltönye, szépen összehajtott zsebkendővel a zakója bal zsebében, tökéletesen simult a testére. Biztosra vettem, hogy ha eljön a halála napja, azt akarja majd, hogy a zsebkendőivel együtt temessék el. Afféle megszállottság volt ez nála, és hasonló odaadással gyűjtötte a zoknikat is. Még sohasem láttam senkit, aki annyi zsebkendőt és zoknit vasalt volna, mint Parker Lee. Azt mondta, ez mindennapos dolognak számít, de gyorsan megtanultam, hogy a

mindennapos szó egész mást jelentett az ő szótárában, mint az enyémben.

Például én a hét öt napján pizzát vacsoráztam, ami, ugyebár, tekinthető már mindennapos dolognak, Parker ugyanakkor felesleges szénhidrát-felhalmozásnak tekintette ezt a szokásomat. Ezt már az első találkozásunkkor is fontos intő jelnek kellett volna tekintenem. Egy olyan férfiról, aki nem szerette a pizzát vagy a tacót, és aki nem pizsamában töltötte a vasárnap délutánt, nem lehetett megírva, hogy keresztezze az utamat.

Mélyen behajolt a csomagtartóba, és mert több helyre volt szüksége, beljebb tolta a csomagjait.

– Mit csinálsz? – kérdeztem.

Megijeszthette a hangom, mert megugrott, úgy, hogy közben beverte a fejét a csomagtartó peremébe.

– A francba! – Kiegyenesedett, és dörzsölni kezdte a fejét. – Jézusom, Lucy, nem láttam, hogy itt vagy. – Ideges mozdulattal piszkosszőke hajába túrt, majd a zsebébe mélyesztette a kezét. – Azt hittem, dolgozol.

– A fiúk papája korábban hazajött – feleltem, de a szememet továbbra sem bírtam elvonni a kocsija csomagtartójáról. – Konferenciára utazol, vagy mi? Felhívhattál volna, szívesen hazajöttem volna, hogy…

– Ez azt jelenti, hogy ma fizetést sem kapsz? – vágott közbe, figyelmen kívül hagyva a kérdésemet. – Így hogy fogsz besegíteni a kiadásainkba? Ha nem kellesz dadának, miért nem vállalsz több órát a kávézóban? – A nyári nap

égető sugarai izzadságcseppeket fakasztottak a homlokán.

– A kávézóban már hetekkel ezelőtt felmondtam, Parker. Alig kerestem valamit. Plusz arra gondoltam, hogy besegíthetnék itthon, amikor dolgozol.

– Istenem, Lucy, ez annyira rád vall! Hogy lehettél ennyire felelőtlen? Főleg most. Nem választhattál volna jobb pillanatot? – Járkálni kezdett, haragosan gesztikulált, hangosan morgott, szitkozódott, és egyre jobban összezavart.

– Mi a baj *ezzel* a pillanattal? – Közelebb léptem hozzá. – Hová mész, Parker?

Abbahagyta a járkálást, és láttam, hogy sötét árnyék borul a szemére. Mintha megmozdult volna benne valami. Elmúlt a haragja, és megbánás suhant át az arcán.

– Sajnálom.

– Sajnálod? – Elszorult a torkom. – Mit sajnálsz? – Nem tudom, miért, de a mellkasom olyan hullámzásba kezdett, mintha egy lavinányi érzelem nehezedett volna rá. Mintha előre tudtam volna, hogy mit fog mondani. Félő volt, hogy meghasad a szívem.

– Nem bírom tovább, Lucy. Egyszerűen nem bírom tovább.

Attól, ahogy a szavak kibuktak a száján, bizseregni kezdett a bőröm. Úgy tűnt, a bűntudat beszél belőle, de hát a csomagok már ott voltak a csomagtartójában, ami azt jelentette, hogy döntésében a bűntudata sem bírta megakadályozni. Gondolatban már messze járt.

– Jobban lesz – mondtam, de a hangom remegett a

nyugtalanságtól és a félelemtől.

– Nem tudom. Túl sok ez nekem. Nem tudom… – Felsóhajtott, és a halántékához szorította a kézfejét. – Nem bírom végignézni a haldoklását.

– Akkor maradj, és nézd végig azt, hogy életben marad.

– Nem tudok aludni. Napok óta nem ettem. A főnököm pikkel rám, mert elmaradok a munkámmal, és nem veszíthetem el az állásomat, ilyen orvosi kiadások közepette semmiképp. Túl sokat dolgoztam azért, hogy idáig jussak. Nem veszíthetem el azt, amim van. Nem tudok több áldozatot hozni. Elfáradtam, Lucy.

Elfáradtam, Lucy.

Hogy merte kiejteni ezeket a szavakat? Hogy merte azt állítani, hogy kimerült? Ilyesmit az mond, aki az élete legnagyobb csatáját vívta meg.

– Mindannyian fáradtak vagyunk, Parker. Mindünknek nehéz. Azért költöztem ide hozzátok, hogy ápoljam. Hogy könnyítsek a helyzeteden. Erre most fogod magad, és elmész? Mi lesz a házasságoddal? – Semmit sem mondott. Viszont a szívem… az tényleg meghasadt. – Tudja? Megmondtad neki, hogy mire készülsz?

– Nem. – Szégyenlősen megrázta a fejét. – Nem tudja. Azt gondoltam, így lesz a legkönnyebb. Nem akarom, hogy aggódjon.

Felhorkantam. Megdöbbentettek a szájából kibukó hazugságok, de a legjobban az, hogy el is hitte, amit mondott.

– Tényleg sajnálom. Hagytam egy kis pénzt az

előszobaasztalon. Majd időnként jelentkezem, hogy tudjam, jól van-e, megvan-e mindene. És ha szükséged lesz rá, pénzt is tudok majd küldeni.

– Nem kell a pénzed – mondtam, mit sem törődve a fájdalmas ábrázatával. – Semmi sem kell tőled.

Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de gyorsan be is csukta; mintha nem jött volna ki rajta semmi, amivel könnyíthetett volna a helyzeten. A pillantásommal minden egyes lépést követtem, míg a vezetőoldali ajtóhoz nem ért, és mielőtt beült volna, utánaszóltam. Nem fordult meg, de láttam, hogy várakozón hegyezni kezdi a fülét.

– Ha most elhagyod a nővéremet, eszedbe ne jusson, hogy visszagyere. Eszedbe ne jusson részegen idetelefonálni vagy érdeklődni, amikor elfog a szomorúság. És ha legyőzi a rákot – mert le fogja győzni –, eszedbe ne jusson bekopogni hozzá, és megjátszani, hogy még mindig szereted. Megértetted?

– Igen.

Ezzel az egyetlen rövid szóval tett esküt arra is, hogy kitart Mari mellett egészségben, betegségben. És ezt a szót most hazugságokkal mocskolta be.

Beült az autójába, és anélkül, hogy egyszer is rálépett volna a fékre, elhajtott. Én még pár percig odakint maradtam, azon tűnődve, hogy hogyan is lépjek be a házba, és hogyan mondjam el a nővéremnek, hogy a férje elhagyta, éppen akkor, amikor szenvedései közepette a legnagyobb szüksége lett volna rá.

Harmadszor is megszakadt a szívem.

Mindháromszor a nővérem miatt, aki a maga ártatlanságában egyedül maradt egy kegyetlen világban. Feladta a szabadlelkűségét egy strukturáltabb életért, és most ellene fordult mindkét világ.

Vettem egy nagy levegőt, és megérintettem a szív alakú függőmet.

Maktub.

Ahelyett, hogy megfutamodtam volna, mint Parker, bementem Marihez. Az ágyában feküdt. Pihent. Rámosolyogtam, ő visszamosolygott. Olyan sovány volt; a teste napról napra gyengült, már nem tudta legyőzni a kimerültséget. A feje köré sálat csavart; egykor dús barna fürtjei már nem voltak többek emléknél. Ez néha elszomorította, főleg, amikor a tükörbe nézett, de ő nem azt látta, amit én. Annyira gyönyörű volt, még a betegségében is. A rá jellemző ragyogástól nem tudták megfosztani a testében bekövetkezett változások, mert a szépsége a lelkéből fakadt, ahol csak fényesség és jóság lakozott.

Tudtam, hogy rendbe fog jönni, mert harcosnak született.

Tudtam, hogy a haj visszanő, a csontok visszanyerik erejüket, és a nővérem szíve még mindig dobogott, ami nap mint nap elegendő okot adott az ünneplésre.

– Szia, Cukorborsó – suttogtam, majd az ágyához siettem, és mellé bújtam. Az oldalamra feküdtem, és ő is az oldalára fordult, hogy egymással szemben lehessünk.

Még gyengeségében is képes volt mosolyogni.

– Szia, Babszem.

– Van valami, amit el kell mondanom.

Behunyta a szemét.

– Elment.

– Honnan tudod?

– Láttam, hogy pakol, amikor azt hitte, hogy alszom. – Könny csordult ki a lehunyt szemhéja alól. Egy darabig csak feküdtünk. A szomorúsága engem is könnyekre fakasztott, míg az ő könnyeiben az én szomorúságom is benne volt.

– Gondolod, hogy hiányozni fogok neki, amikor meghalok? – kérdezte. Hacsak felhozta a halált, káromkodni támadt kedvem. Haragudtam a világra, amiért fájdalmat okozott a családomnak, a legjobb barátomnak.

– Ne mondd ezt – korholtam.

– De tudni akarom, hogy mit gondolsz. – Kinyitotta a szemét, aztán megfogta és magához húzta a kezemet. – Emlékszel, amikor gyerekek voltunk, és azt a szörnyűséget álmodtam, hogy meghalt a mama? Egész nap sírtam, mire ő beszélni kezdett nekünk a halálról. Arról, hogy az, ha bekövetkezik is, még közel sem jelenti az utunk végét.

Bólintottam.

– Igen. Azt mondta, hogy mindenben látni fogjuk – a napsugarakban, az árnyékokban, a virágokban, az esőben. Meg azt, hogy a halál nem öli meg az embert, hanem újabb dolgokra nyitja fel a szemét.

– Szoktad látni? – kérdezte suttogva.

– Igen. Mindenben. Úgy, ahogy mondta.

Apró nyöszörgést hallatott, aztán ő is bólintott.

– Én is látom. De leginkább tebenned.

Ennél kedvesebbet még soha senki sem mondott nekem.

Még mindig hiányzott a mama. Minden nap minden pillanatában, így Mari elsuttogott szavai többet jelentettek nekem mindennél. Közelebb araszoltam hozzá, és átöleltem.

– Hiányozni fogsz neki. Hiányozni fogsz neki, amikor egészségesen éled majd az életedet, és hiányozni fogsz neki akkor is, amikor a testedből táplálkoznak majd a fák. Már holnap hiányozni fogsz neki, de igazán majd akkor, amikor végigsimítja a vállát egy szellő, és tudni fogja, hogy az te vagy. Az egész világnak hiányozni fogsz, Mari, ha elmész, de még nagyon sokáig köztünk leszel. Amint jobban leszel, megnyitjuk a virágboltodat, rendben? Mi ketten. Meg fogjuk csinálni!

Egész életünkben a természet szerelmesei voltunk mind a ketten. Mindig arról álmodoztunk, hogy nyitunk majd egy virágboltot, amit annyira komolyan gondoltunk, hogy be is iratkoztunk a Milwaukeei Virágkötészeti Iskolába, majd diplomát szereztünk üzletvezetésből, hogy elméleti szinten se kelljen szégyent vallanunk. Ha nem szól közbe a rák, már meg is nyitottuk volna a boltunkat. De közbeszólt, így ki kell várnunk, hogy visszavonulót fújjon. És megfogadtam, ha ez megtörténik, minden tőlem telhetőt megteszek azért, hogy az álmunk mielőbb valósággá váljon.

– Rendben, Mari? Meg fogjuk csinálni! – mondtam még egyszer, abban bízva, hogy így meggyőzőbb leszek, és megnyugtatom valamennyire.

– Oké – felelte, de a hangja kétségekkel volt tele. Barna őzikeszeme, amely pontosan olyan volt, mint a mamáé,

mélységes bánatot tükrözött. – Idehoznád a befőttesüveget? Meg a pénzes zacskót? – kérdezte.

Felsóhajtottam, majd bólintottam. Átszaladtam a nappaliba, ahol előző este az aprópénzzel teli üveget meg zacskót hagytuk. A rózsaszín-fekete szalaggal körbetekert üveget teljesen megtöltötte a rengeteg apró. Akkor kezdtük el gyűjteni, amikor Marinél hét hónappal korábban diagnosztizálták a betegséget. Az üveg egyik oldalán két nagy nyomtatott betű állt. NG, azaz negatív gondolatok. Az, akinek bármilyen rossz gondolata támadt, egy fémpénzt dobott az üvegbe. Ettől minden negatív gondolatunk pozitívvá változott, csupán azért, mert minden bedobott cent közelebb vitt bennünket a gyönyörű végkifejlethez: Európához. Arra akartuk használni, hogy Mari gyógyulása után megvalósítsunk egy másik régi álmot, és elinduljunk arra a hátizsákos európai útra, amelyre addig sehogy sem tudtunk sort keríteni.

Minden egyes negatív gondolatért bedobott pénzdarab a jobb holnapok ígéretét hordozta magában.

Már nyolc befőttesüveget sikerült megtöltenünk.

Visszaültem a nővérem ágyára, ő pedig feljebb tolta magát, és megragadta az aprópénzes zacskót.

– Babszem – suttogta.

– Igen, Cukorborsó?

Szeméből egyre gyorsabban peregtek a könnyek; keskeny arcát elárasztotta a szomorúság.

– Több apróra lesz szükségünk.

A zacskóból az üvegbe öntötte a pénzt, és amikor végzett,

szorosan átöleltem, nehogy darabokra hulljon. Öt évig éltek házasságban, egészségben, boldogan, és csak hét hónapnyi betegség kellett ahhoz, hogy Parker köddé váljon, és összetörje a nővérem beteg szívét.

– Lucy? – A tornácon ültem, a mama hintaszékében, míg Mari odabent pihent, és közben próbáltam megérteni, miért kellett mindennek megtörténnie. Amikor felkaptam a fejemet a hangra, a barátomat, Richardot pillantottam meg, amint leugrik a kerékpárjáról, a tornác oszlopához támasztja, és elindul felém.

– Mi történt? Megkaptam az SMS-edet. – Richard ingét, mint mindig, festékfoltok tarkították, aminek az volt az oka, hogy festőként próbálta megkeresni a mindennapi kenyerét. – Ne haragudj, hogy nem hívtalak vissza. Le volt némítva a telefonom, hogy zavartalanul ihassak bánatomban. Megint elutasított egy galéria.

Hozzám lépett, és megpuszilta a homlokomat.

– Mi a baj? – kérdezte újra.

– Parker lelépett.

Richardnak leesett az álla e két rövid szó hallatán. Mindent elmeséltem neki, és minél többet mondtam, annál nagyobbra tátotta a száját.

– Ugye, csak viccelsz? Mari jól van?

Megráztam a fejem. Hogy lehetett volna jól?

– Be kellene mennünk – mondta, és a kezemért nyúlt, de elhúztam.

– Fel kell hívnom Lyricot. Már órák óta próbálom elérni, de nem veszi fel a telefont. Még próbálkozom egy kicsit. Bemennél, és megnéznéd, nincs-e szüksége valamire?

Richard bólintott.

– Persze.

Odahajoltam hozzá, és mielőtt megcsókoltam, letöröltem az arcáról egy sárga festékpöttyöt.

– Sajnálom, hogy így jártál a galériával.

Richard vágott egy grimaszt, és vállat vont.

– Ez van. Amíg te hajlandó vagy randizni egy senkiházival, akinek a munkái nem elég jók ahhoz, hogy kiállítsák őket, elviselem.

Már három éve voltunk együtt Richarddal, és el sem tudtam képzelni, hogy valaki mással járjak. Ugyanakkor gyűlöltem, hogy a sors nem ad neki esélyt arra, hogy megcsillogtassa a tehetségét. Megérdemelte volna a sikert.

Miután bement, újra felhívtam Lyric számát.

– Halló?

– Lyric, végre – sóhajtottam bele a telefonba, bár megmerevedtem, amikor annyi év után ismét meghallottam a nővérem hangját. – Egész nap próbállak elérni.

– Nos, nem mindenki engedheti meg magának, hogy egy kávézóban, részmunkaidőben, konyhatündért játsszon, Lucy – felelte gúnnyal átitatott hangon.

– Már nem dolgozom a kávézóban. Otthagytam. Újabban bébiszitter vagyok.

– *Döbbenet* – mondta. – Figyelj, kell valami, vagy csak

unalmadban hívogatsz?

A hang, amit megütött, ugyanaz volt, amit mindig használni szokott velem szemben. Sötött belőle az elégedetlenség; mintha már az is bosszantaná, hogy létezem. Mari csapongásaival még csak megbirkózott, főleg azután, hogy a testvérünk megállapodott Parker oldalán. Végül is Lyric volt az, aki bemutatta őket egymásnak. Ám az én kapcsolatom másképpen alakult a legidősebb nővéremmel. Régebben azt gondoltam, azért utál annyira, mert az anyánkra emlékeztetem, talán túlságosan is.

Az idő múlásával rájöttem, hogy önmagamért utál. Azért, aki vagyok.

– Igen. Mariről van szó.

– Jól van? – A hangja megremegett a színlelt aggodalomtól. Hallottam, hogy még mindig veri a számítógépe billentyűzetét, pedig már késő este volt. – Ugye, nem…

– Hogy nem halt-e meg? – fejeztem be helyette a kérdést. – Nem, de Parker ma elment.

– Elment? Ez mit jelent pontosan?

– Azt, hogy elment. Összepakolta a holmiját, és lelépett. Azt mondta, nem bírja végignézni Mari haldoklását, és ennyi. Magára hagyta.

– Ó, istenem! Ez őrület!

– Igen, szerintem is.

Hosszú csend következett, ha a gépelés kattogását nem számítjuk, majd újabb kérdés.

– Nem lehet, hogy felbosszantottad, vagy valami hasonló?

Abbahagytam a hintázást a székben.

– Mi?

– Ugyan már, Lucy. Amióta odaköltöztél hozzájuk segíteni, biztosan történt ez-az. Elég nehéz természeted van. Nem könnyű együtt élni veled. – Lyric most is csak azt tette, amit velem kapcsolatban tenni szokott: engem nevezett ki bűnbaknak. Nem azt a gyáva alakot, aki az első nehéz pillanatban faképnél hagyta a beteg feleségét.

Nyeltem egy nagyot, és megpróbáltam figyelmen kívül hagyni a gonosz megjegyzését.

– Parker jól van?

Mi?

– Szerintem azt akartad kérdezni, hogy Mari jól van-e, és a válaszom az, hogy nem, egyáltalán nincs jól. Fájdalmas küzdelmet folytat a rákkal, a férje elhagyta, és se pénze nincs, se ereje.

– Á, szóval erről van szó! – dünnyögte Lyric.

– Miről?

– Azért hívsz, mert pénzre van szükséged. Mennyi kell?

Összeszorult a gyomrom a szavai hallatán, és keserű ízt éreztem a számban. Nem számítottam ilyen visszataszító viselkedésre. Hogy hihette azt, hogy pénzt akarok tőle?

– Azért hívlak, mert a húgod szenved, egyedül érzi magát, és arra gondoltam, esetleg meg akarod látogatni, hogy meggyőződhess róla, jól van-e. Nem a pénzedet akarom, Lyric. Azt akarom, hogy kezdj el végre testvérként viselkedni.

Újabb perc telt el néma csendben, amelyben továbbra is

tisztán hallottam a leütött billentyűk hangját.

– Nézd… Nyakig vagyok a munkában. Rengeteg ügyet pakolnak rám a cégnél, nem mehetek el csak úgy. Zéró esélye van annak, hogy jövő hét előtt el tudjak mozdulni innen. Vagy inkább csak utána.

Lyric a belvárosban élt – alig húszpercnyi autóútra tőlünk –, mégis mindig úgy tett, mintha egy másik bolygóról kellene idejönnie.

– Tudod, mit? Felejtsd el, hogy felhívtalak. – A szememet elhomályosították a könnyek. Letaglózott ez a hidegség. Pedig valamikor felnéztem a nővéremre. A DNS-ünk szerint ugyan továbbra is a testvérem, a szavai azonban azt sugallták, hogy nem több egy idegennél.

– Hagyd abba, Lucy! Elegem van ebből a passzív-agresszív hozzáállásból! A holnapi postával küldök egy csekket, rendben?

– Ne. Ne küldjél! Tényleg. Nincs szükségünk a pénzedre, és másodra sem. Nem is tudom, miért hívtalak fel egyáltalán. Tudd be a rossz természetemnek. Viszlát, Lyric. Sok sikert az ügyeidhez.

– Még valamit, Lucy.

– Igen?

– Ha rám hallgatsz, mielőbb visszamész dolgozni abba a kávézóba.

Egy kis idő elteltével felálltam a hintaszékből, és a vendégszobába mentem, ahol az érkezésem óta laktam.

Becsuktam az ajtót, megérintettem a nyakláncomat, és behunytam a szememet.

– Levegő felettem, föld alattam, víz, te lebegő, tűz, te lobogó: négy elem, légy velem… – Lassan és mélyen lélegeztem, és a mamától tanult igét ismételgettem. A mama, amikor kicsúszott a lába alól a talaj, mindig ezt kántálta mantraként, és végül mindig sikerült megtalálnia a belső erejét.

Én azonban akárhányszor ismételtem is el a mondókámat, egy rakás szerencsétlenségnek éreztem magam.

A vállam megroskadt, és miközben peregni kezdtek a szememből a könnyek, beszélni kezdtem az egyetlen asszonyhoz, akiről tudtam, hogy meg fog érteni:

– Mama, annyira félek, pedig gyűlölöm ezt az érzést. Gyűlölöm, mert azt sugallja, hogy ugyanazt gondolom, amit Parker is gondolt. A lelkem mélyén attól tartok, hogy Mari feladja, és ettől elfog a rettegés.

Volt valami szívet tépő abban, ahogy az ember végignézte a legjobb barátja szétesését. Bár tudtam, hogy a halál csak a következő fejezetet jelenti majd a nővérem gyönyörűséges memoárjában, ettől nem tudtam könnyebben elfogadni. Minden ölelésnél ott motoszkált bennem, hogy talán ez lesz az utolsó. Minden kimondott szónál arra gondoltam, hogy búcsúszóként fog élni az emlékeimben.

– Bűntudatom van, mert minden pozitív gondolatomra öt negatív esik. Tizenöt, apróval teli befőttesüveg van a

szekrényemben, amelyeknek a létezéséről Mari nem is tud. Fáradt vagyok, mama. Kimerültem, és lelkiismeret-furdalásom van, mert lehet, hogy én is szét fogok esni. Pedig erősnek kellene maradnom. Mari mellé olyasvalaki kell, aki nem esik szét. Tudom, arra tanítottál bennünket, hogy ne gyűlöljünk senkit, de az a helyzet, hogy én most gyűlölöm Parkert. Isten bocsássa meg, de ha kiderül, hogy Mari az utolsó napjait éli, az életem végéig gyűlölni fogom azért, mert beszennyezte őket. Egy haldokló utolsó napjainak nem arról kellene szólnia, hogy elhagyta a férje.

Nem volt igazságos, hogy Parker összepakolhatott, és új életet kezdhetett a nővérem nélkül. Mert ő még megtalálhatja a szerelmet, de mi lesz Marivel? Az ő élete szerelme most már mindig Parker marad, és ez sokkal fájdalmasabb volt nekem, mint azt bármelyikük el tudta volna képzelni. Úgy ismertem a nővéremet, mint a tenyeremet, és tudtam, hogy mennyire sebezhető a szíve. Ő minden bántást tízszer olyan intenzitással élt át, mint az emberek többsége. A tenyerén hordta a szívét, így mindenki hallhatta a gyönyörűséges dobbanásait – még azok is, akik nem szolgáltak rá erre a privilégiumra. És ő azért imádkozott, hogy az emberek szeressék a szíve hangját. Azt szerette volna, ha mindenki szereti. Ezért is gyűlöltem Parkert annyira. Elérte, hogy Mari eldobottnak érezze magát. Azzal a tudattal fog elmenni ebből a világból, hogy a házassága csúf véget ért, és a férje a szerelem nevében hagyta el őt.

Szerelem.

Az érzés, amitől egyesek szárnyaltak, mások összetörtek. Ami lángra gyújtotta a szíveket, hogy aztán kiégjenek. Ami az összes út kezdetét és végét jelentette.

Ahogy a napok, hónapok és évek múltak, Mari és én egyre ritkábban hallottunk Parker és Lyric felől. A nyomorúságos látogatásaik megritkultak, majd a bűntudatból küldött csekkjeik is elmaradtak. Mari hetekig sírt, amikor a postás meghozta a válási papírokat. Erősnek mutattam magam, amikor látott, ám amikor nem, én is szabad utat engedtem a könnyeimnek.

Nem volt szép a sorstól, hogy először az egészségétől fosztotta meg Marit, aztán újra és újra visszatért, hogy a szívén is sebeket ejtsen, annyit, hogy a végén millió darabkára hulljon. Minden lélegzetvételével átkozta a testét, hogy cserben hagyta, és tönkretette szépen felépített életét. Minden lélegzetvételével azért imádkozott, hogy térjen vissza hozzá a férje.

Én, bár ezt sohasem mondtam meg neki, minden második lélegzetvételemmel a gyógyulásért könyörögtem, a közbeesőkkel pedig azért, hogy a férje ne jöjjön vissza soha.

1

GRAHAM

2017

Két nappal ezelőtt virágot vettem valakinek, aki nem a feleségem. A vásárlás óta nem hagytam el az irodámat. Mindenütt papírok hevertek körülöttem – feljegyzésekkel teli kártyák, kutyanyelvek, értelmetlenségekkel telefirkált, áthúzásoktól hemzsegő papírgombócok. Az asztalomon öt palack whisky sorakozott, mellettük egy bontatlan doboz szivar.

A szemem égett a kimerültségtől, mégsem tudtam behunyni. A számítógépem képernyőjét bámultam mereven, és közben szavakat írtam, amelyeket aztán rendre ki is töröltem.

A feleségem sohasem kapott tőlem virágot.

És csokoládét sem Valentin-napon. A plüssállatokat röhejesnek találtam, így azt sem vettem neki, és fogalmam sem volt, hogy mi a kedvenc színe.

Ő sem tudta, hogy nekem melyik a kedvencem, én ezzel szemben tudtam, hogy ki a kedvenc politikusa. Ismertem a globális felmelegedéssel kapcsolatos nézeteit, ahogy ő is tisztában volt azzal, hogy én miként viszonyulok a

valláshoz. És mindketten tudtuk egymásról, hogy mit gondolunk a gyerekvállalásról. Nem akartunk gyereket. Soha.

Igazából azok a dolgok számítottak, amelyekben egyetértettünk, azok tartották össze a házasságunkat. Mindketten a karrierünknek éltünk, így egymásra is kevés időnk maradt. Hogy fért volna bele az életünkbe a család?

Nem voltam romantikus alkat, de Jane nem bánkódott emiatt, hiszen ő sem volt az. Ritkán láttak bennünket kézen fogva, és még ritkábban fordult elő, hogy nyilvános helyen megcsókoltuk egymást. Még csak össze sem ölelkeztünk soha, és semmilyen lehetőséget nem adtunk a közösségi médiának arra, hogy rajtunk csámcsogjon. Ami nem jelenti azt, hogy a szerelmünk nem volt igazi. A magunk módján törődtünk egymással. Logikusan gondolkodó párt alkottunk, tudtuk, mit jelent egymást szeretni, elkötelezettek voltunk egymás iránt, ugyanakkor sohasem éreztük szükségét annak, hogy romantikus színezetet adjunk a kapcsolatunknak.

A szerelmünk a kölcsönös tiszteleten és megértésen alapult. Minden nagy döntésünket alaposan átrágtuk, mielőtt meghoztuk volna, sőt gyakran még táblázatokat és diagramokat is készítettünk az elhatározásunk alátámasztására. Aznap, amikor megkértem, hogy legyen a feleségem, tizenöt tortadiagram és folyamatábra került ki a kezünk közül, hogy biztosak lehessünk abban: helyes döntést hozunk.

Hogy ez romantikus volt-e?

Talán nem.

De hogy logikus, ahhoz kétség sem férhetett.

Ezért is találtam annyira aggasztónak, hogy ezúttal figyelmen kívül hagyta a határidőmet. Sohasem szokott megzavarni, amikor dolgoztam, és az, hogy határidős munka közben rám rontott, enyhén szólva is bizarr volt.

Még kilencvenötezer szót kellett leírnom.

Kilencvenötezer szót, és már csak két hetem volt a kézirat leadásáig. Ez napi lebontásban átlagosan hatezer-hétszáznyolcvanhat szóra jött ki, ami azt jelentette, hogy az előttem álló két hetet a számítógépem mellett kell töltenem. Még arra sem nagyon marad időm, hogy friss levegőt vegyek.

Az ujjaim szinte repültek; olyan sebesen gépeltek, ahogy csak tudtak. A szemem alatt egyre növekvő bíborszín tasakok egyértelműen mutatták a fáradtságomat, és már a hátam is fájt attól, hogy hosszú órákig nem álltam fel a gép mellől. Mégis akkor voltam igazán önmagam, amikor zombiszemmel és görcsbe merevedett ujjakkal a gépem előtt ültem.

– Graham – mondta Jane, kiszakítva az általam kreált horror világából. – Indulnunk kellene.

A dolgozószobám ajtajában állt. A haja göndör tincsekben kunkorodott, ami elég furcsán hatott rám, mivelhogy mindig szögegyenesen viselte. Órákkal korábban fel szokott kelni azért, hogy megszelídítse a fejét borító, szőke csigákat. Egyetlen kezemen meg tudtam volna számolni, hányszor láttam göndör hajjal. A kócosságán

kívül az is feltűnt, hogy elkenődött a sminkje; minta elfelejtette volna lemosni este, lefekvés előtt.

Házasságunk alatt mindössze kétszer láttam sírni a feleségemet: először, amikor hét hónappal ezelőtt rájött, hogy terhes, másodszor, amikor négy nappal ezelőtt rossz hírt kapott.

– Nem kellene kivasalni a hajadat? – kérdeztem.

– Lehet, hogy kellene, de nem fogom.

– Máskor mindig ki szoktad vasalni.

– Ha nem vetted volna észre, már négy napja nem vasaltam ki. – Dühösen összevonta a szemöldökét, de úgy tettem, mintha nem vettem volna észre. Nem akartam az érzéseivel foglalkozni aznap délután. Az utóbbi négy napban kész roncs volt, teljesen az ellentéte annak a nőnek, akit elvettem, márpedig tőlem nem sok vigaszra számíthatott. Egyszerűen nem egyezett a természetemmel, hogy másokat vigasztalni kezdjek.

Jane-nek egyetlen dolgot kellett volna tennie: azt, hogy összekapja magát.

Visszafordultam a monitorhoz, és sebes gépelésbe kezdtem.

– Graham – morogta dühösen, és a nyomaték kedvéért oda is kacsázott hozzám azzal a nagy, terhes hasával. – Tényleg indulnunk kell.

– Nekem be kell fejeznem a kéziratomat.

– Négy napja abba sem hagyod az írást. Hajnali háromnál korábban nem kerülsz ágyba, de hatkor már ismét talpon vagy. Pihenned kell. Nem beszélve arról, hogy

el fogunk késni.

Megköszörültem a torkomat, és tovább gépeltem.

– Úgy döntöttem, hogy kihagyom ezt az ostoba eljegyzést, Jane. Sajnálom.

A szemem sarkából láttam, hogy megfeszül az álla.

– Miféle eljegyzésről beszélsz, Graham? Az apád temetésére megyünk!

– Ezt most úgy mondtad, mintha bármit is jelentene nekem.

– Mert talán jelent is valamit.

– Ne te akard megmondani, hogy mi jelent nekem valamit. Ez olyan… lekezelő.

– Fáradt vagy – erősködött.

Már megint meg akarja mondani, hogy milyen vagyok.

– Majd alszom, ha nyolcvanéves leszek, vagy amikor az apám sorsára jutok. Biztosra veszem, hogy ő jól fog aludni ma éjszaka.

Jane arca megrándult. Nem érdekelt.

– Te ittál? – kérdezte aggódó hangon.

– Mondd, hányszor láttál inni a sok-sok év alatt, mióta együtt vagyunk?

Végigjáratta a pillantását az asztalomon sorakozó whiskysüvegeken, és halkan kifújta a levegőt.

– Ne haragudj… De most mintha több palack lenne az asztalodon.

– Ezzel is az apámra emlékezem. Hogy rohadjon meg a pokolban.

– Ne beszélj így egy halottról! – Jane tüsszentett egyet, és

a hasára tette a kezét. – Istenem, utálom ezt az érzést. – Elhúzta a kezem a billentyűzetről, és a magáé mellé fektette. – Olyan, minta végigrugdosná az összes belső szervemet. Ki nem állhatom.

– Milyen anyás megjegyzés volt ez – csúfoltam, de nem húztam vissza a kezemet.

– Sohasem akartam gyereket. – Kifújta a levegőt, és ismét tüsszentett. – *Soha.*

– És lám, most mégiscsak lesz – feleltem. Nem tudtam, Jane megbékélt-e a ténnyel, hogy két rövidke hónap múlva életet ad egy emberi lénynek, akinek szüksége lesz a szeretetére és a gondoskodására a nap huszonnégy órájában.

Márpedig ha volt valaki, aki nálam is kevesebb szeretet adott, az a feleségem volt.

– Egek – mormogta lehunyt szemmel. – Annyira fura ez a mai nap.

– Talán be kellene mennünk a kórházba – vetettem fel.

– Ügyes próbálkozás. Csakhogy ma temetésre megyünk. Az apádéra.

A francba.

– Még kell keresnünk egy dadát – mondta. – A cég ugyan ad néhány hét szülési szabadságot, de azt nem kell igénybe vennem, ha sikerül találnunk valakit a baba mellé. Ami engem illett, egy apró, öregecske mexikói hölgyet szeretnék. Lehetőleg zöldkártyával.

Helytelenítően összevontam a szemöldökömet.

– Ugye tudod, hogy ez egy undorító, rasszista megjegyzés

volt? Az meg egyenesen visszataszító, hogy a félig mexikói férjednek mondtad mindezt.

– Alig van benned mexikói, Graham. Még csak nem is beszélsz spanyolul.

– Most meg még a mexikói létemtől is meg akarsz fosztani. Igazán kedves vagy, köszönöm – mondtam fagyosan. Időnként úgy éreztem, hogy senkit sem gyűlölök annyira, mint a feleségemet. Bár sok mindenben egyetértettünk, a száját elhagyó szavak időnként arra késztettek, hogy az összes, közösen készített folyamatábránkat és grafikonunkat újragondoljam.

Hogy válhatott egyik percről a másikra ennyire csúffá egy ilyen gyönyörű nő?

Dum.

Dum.

A kezemet még mindig Jane hasán tartottam. Elszorult a mellem.

Megrémisztettek a baba rúgásai. Nem voltam apának való. Ezt az egyet teljes bizonyosságról tudtam magamról. A családom történetét ismerve szentül hittem, hogy csak rosszat tudunk egymásnak átörökíteni.

Azért imádkoztam Istenhez, hogy a baba egyetlen tulajdonságot se örököljön tőlem, és az apámtól se.

Jane, miközben még mindig a hasán volt a kezem, nekitámaszkodott az íróasztalomnak, és szórakozottan beletúrt a szépen összerendezett papírhalmomba.

– Menj, ugorj be gyorsan a zuhany alá, és öltözz fel. Már kikészítettem az öltönyödet.

– Mondtam már, hogy nem megyek sehová. Határidős munkám van.

– Az apádnak is az volt, csak az ő határideje már lejárt. Ideje útjára bocsátanunk a kéziratot.

– A koporsóját nevezed kéziratnak?

Jane összevonta a szemöldökét.

– Nem. Ne légy bolond. A teste jelenti a kéziratot, a koporsó csak a borítót.

– Rohadtul drága borítót, ha már itt tartunk. Nem tudom elhinni, hogy aranyozott koporsót választott magának. – Elhallgattam, és harapdálni kezdtem az ajkamat. – Illetve, ha jobban belegondolok, mégis el tudom. Látom, sikerült kiismerned az apámat.

– Nagyon sokan lesznek a temetésen. Az olvasói, a kollégái.

Naná. Százak vonulnak majd ki, hogy végső búcsút vegyenek Kent Russelltől. – Kész cirkusz lesz – nyögtem. – Gyászolni fogják, őszintén, szomorúan, és hitetlenkedve csóválják majd a fejüket. És persze mindenki a saját történeteivel traktál majd mindenkit, és mindenki világgá kiáltja majd a bánatát. „Nem, az nem lehet, hogy Kent elment. Ő semmiképp. Kizárólag ő az oka annak, hogy egyáltalán fontolóra vettem az írói pályát. Neki köszönhetem, hogy öt éve egy kortyot sem ittam. Nem tudom elhinni, hogy nincs többé. Kent Theodore Russell, az ember, az apa, a hős, a Nobel-díjas író meghalt.” Gyászba borul az egész világ.

– És te? – kérdezte Jane. – Te mit fogsz csinálni?

– Én? – A szék támlájának dőltem, és összefontam a mellemen a karomat. – Befejezem a kéziratomat.

– Szomorú vagy a halála miatt? – faggatózott tovább a hasát dörzsölgetve Jane.

Hagytam, hogy a szavai leülepedjenek a fejemben, csak aztán válaszoltam.

– Nem.

Azt akartam, hogy hiányozzon.

Szeretni akartam.

Gyűlölni akartam.

El akartam felejteni.

Ehelyett nem éreztem semmit. Hosszú évekbe telt, mire megtanítottam magam arra, hogy ne érezzek semmit az apám iránt; hogy kitöröljek magamból minden fájdalmat, amit ő okozott, nemcsak nekem, hanem azoknak is, akiket a legjobban szerettem. Annak, hogy megfeledkezzek a fájdalmamról, egyetlen módja volt: mélyen elzártam magamban, és igyekeztem elfelejteni mindent, amit velem tett, és azt is, hogy milyen apát szerettem volna magamnak.

Azzal, hogy elzártam a fájdalmamat, érezni is elfelejtettem.

Jane-t nem érdekelte az én elzárt lelkem, mert neki sem nagyon voltak érzelmei.

– Túl gyorsan válaszoltál – mondta.

– Mindig a leggyorsabb válasz a legigazabb.

– Nekem hiányzik. – Elhalkult a hangja. Benne volt mindaz a fájdalom, amit az apám elvesztése váltott ki belőle. Kent Russellt sok vonatkozásban milliók tartották a

barátjuknak a könyvei, az inspiráló beszédei, a személyisége és a brand miatt, amelyet a világnak eladott. Nekem is hiányzott volna, ha nem tudom, hogy milyen ember volt akkor, amikor nem kellett megjátszania magát.

– De csak azért, mert nem ismerted igazán. Nehogy sírni kezdj egy olyan ember miatt, aki egyetlen könnyet sem érdemelne senkitől!

– Ne beszélj így! – szólt rám éles, fájdalomtól elvékonyult hangon. És ahogy az utóbbi napokban oly gyakran, könnybe lábadt a szeme. – Erre nincs most szükségem, Graham. Elég bánatos vagyok e nélkül is. Az apád jó volt hozzám. A pártomat fogta, amikor te hűvösen elutasítottál, és érted is kiállt minden alkalommal, amikor el akartalak hagyni. Szóval ne mondd azt, hogy ne sirassam meg. Ne akard megmondani nekem, hogy mennyire legyek szomorú. – Miközben beszélt, teljesen átvették a hatalmat a teste fölött az érzelmek. Még sohasem láttam ennyire zokogni.

Értetlenül fordultam felé: nem tudtam hová tenni ezt a látványos érzelemkitörést, mígnem a pillantásom megállapodott a hasán.

Persze, a hormonok.

– Hűha – motyogtam kicsit meglepetten.

Jane riadtan felegyenesedett.

– Ezt meg miért mondtad? – kérdezte majdhogynem ijedten.

– Úgy vélem, éppen tanúja voltam egy példátlan érzelemkitörésnek, amit az apám halála váltott ki belőled.

Ez elég indok, nem gondolod?

Jane vett egy nagy levegőt, majd felnyögött.

– Istenem, mi történt velem? Teljesen összezavarnak a hormonjaim. Gyűlölöm ezt a terhességet. Esküszöm, elköttettem a petevezetékemet a szülés után. – Felállt, elmorzsolt még pár könnycseppet, majd mélyeket lélegezve megpróbálta összekapni magát. – Megtennél nekem egy apró szívességet?

– Mit?

– Megpróbálnál szomorúnak látszani a temetésen? Az emberek a szájukra vesznek, ha mosolyogni látnak.

Gyorsan és nagyon komoran összevontam a szemöldökömet.

A feleségem látványos szemforgatással válaszolt.

– Ez jó lesz. És most mondd szépen utánam: az apámat sokan szerették, és mindenkinek hiányozni fog.

– Az apám egy faszfej volt, és nem fog hiányozni senkinek.

– Majdnem jó. – Jane megpaskolta a vállamat. – Indulás öltözni!

Felálltam, és morogva elindultam a fürdőszoba felé.

– Várj! Rendeltél virágokat a szertartásra? – kiabált utánam Jane.

Kibújtam a fehér pólómból, és a padlóra ejtettem.

– Ötezer dollárt adtam ki virágra feleslegesen, egy temetés miatt, ami két óráig sem fog tartani.

– Az embereknek tetszeni fog – nyugtatott meg Jane.

– Ez is azt mutatja, mennyire ostobák – feleltem, majd

beléptem a zuhanyrózsából ömlő forró vízsugár alá. Közben megpróbáltam kigondolni a búcsúbeszédemet. Alaposan meg kellett fontolnom, hogy mit fogok mondani egy olyan emberről, akit milliók tartottak hősnek, számomra azonban maga volt az ördög. Próbáltam felidézni szeretetteljes emlékképeket, törődéssel teli pillanatokat, büszkeséget, amit én váltottam ki belőle, de hiába. Semmi sem jutott az eszembe. Egyetlen valódi érzelmet sem tudtam előásni.

A mellkasomban dobogó szív – amelyet az apám segített megkeményíteni – érzéketlen maradt.

2

LUCY

– Itt nyugszik Mari Joy Palmer, aki szeretetet, békét és boldogságot vitt mások életébe. Szégyen, hogy így hagyta el a földi világot. Távozása váratlan volt, felfoghatatlan és fájdalmasabb, mint bárki hitte volna. – Lepillantottam Mari mozdulatlan testére, majd megtöröltem a nyakamat egy apró kéztörlővel. A kora reggeli nap sugarai szikrázón táncoltak az ablaküvegen, miközben én levegő után kapkodtam.

– Halálát a hot jóga okozta – tette hozzá a szónoklatomhoz Mari, aki ugyancsak szaggatottan lélegzett.

Felkacagtam.

– Fel kellene kelned, Mari! Elő kell készíteniük a termet a következő foglalkozáshoz. – Kinyújtottam a kezemet a nővérem felé, aki a saját izzadságában dagonyázott. – Gyere, menjünk!

– Menj, ha annyira akarsz – mondta drámai hangon, meglengetve egy láthatatlan zászlót. – Én maradok.

– Na, ne már! Gyere! – Megragadtam a karját, és álló helyzetbe húztam, bár ő továbbra is ellenkezett. – Túlélted a kemoterápiát, Mari. Csak nem fogsz belehalni egy kis

jógába?

– Nem értem – nyöszörögte. – Azt hittem, a jóga testi és lelki békét hoz az embernek, nem vödörnyi izzadságot és összegubancolódott hajat.

Elvigyorodtam. Vállig érő haja göndör lófarokban himbálódzott a feje búbján. – Már majdnem két éve tünetmentes volt, és mindketten a lehető legteljesebb életet éltük, még a virágboltunkat is megnyitottuk.

Egy gyors zuhany után eljöttünk a jógastúdióból, és amikor a nyári nap megcsiklandozta a bőrünket és elvakította a szemünket, Mari ismét felnyögött.

– Mi az ördögért kellett ma biciklivel jönnünk? Egyáltalán… Ki az a marha, aki hajnali hatkor hot jógával kezdi a napot?

– Az, akinek fontos az egészsége és a jó közérzete, és a lehető legjobb formában akar lenni – feleltem csúfolódó hangon. – Plusz az autó a boltnál van.

Mari a szemét forgatta.

– Akkor most elkerekezünk a legközelebbi kávézóba, és becsapunk pár fánkot, mielőtt dolgozni kezdünk?

– Aha! – mondtam, majd felpattantam a bringámra.

– De ugye a fánk és croissant helyett nem…

– Kelkáposztalevet iszunk? De, ugyan mi mást?

Mari ismét felnyögött, ezúttal a korábbinál is hangosabban.

– Jobban szerettelek, amikor nem foglalkoztál ennyit az egészségeddel, és tacón meg édességen éltél.

Elmosolyodtam, és tekerni kezdtem.

– Versenyezzünk!

Természetesen én értem előbb a Zöld Álomba, és amikor Mari is megérkezett, lihegve elnyúlt a bárpulton.

– De tényleg, Lucy… Miért nem járhatunk rendes jógára hot jóga helyett? – Elhallgatott, mert még mindig alig kapott levegőt. – Ha rajtam múlna, visszajuttatnám a hot jógát oda, ahonnan jött, és lassú, fájdalmas halálra ítélném!

Egy felszolgáló lépett mellénk, és ránk villantotta ragyogó mosolyát.

– Sziasztok, lányok! Mit hozhatok?

– Én tequilát kérek – lihegte Mari, miután nagy nehézségek árán felemelte a pultról a fejét. – Elvitelre. Majd munkába menet elkortyolgatom.

A pincérnő értetlen pillantást vetett a nővéremre. Muszáj volt elvigyorodnom.

– Két zöld turmixot kérünk, és burgonyás-tojásos reggeli tekercset. Abból is kettőt.

– Remek választás. Teljes kiőrlésű, spenótos vagy lenmagos legyen?

– Én egy jól megrakott pizzával is megelégszem – vágott közbe Mari. – Sajtos mártogatóssal és szalmakrumplival.

– Lenmagosat kérünk – javítottam ki nevetve. – Mind a ketten.

Amikor megérkezett a reggelink, ledobtuk magunkat egy asztalhoz. Mari olyan hévvel látott neki a tekercsnek, mint aki évek óta nem evett.

– És – kezdte tele szájjal – hogy van Richard?

– Jól – feleltem bólogatva. – Elfoglalt, de jól van. Úgy néz

ki a lakásunk, mintha tornádó söpört volna végig rajta. Amikor kiderült, hogy egy múzeum bemutatná a munkáit, és pár hónapja van rá, hogy összehozzon egy kiállítási anyagot, elfogta a pánik. Valami inspirálóval akar előrukkolni, ezért egyfolytában dolgozik. Nem is nagyon alszik, de Richard már csak ilyen.

– Furák a férfiak – dünnyögte Mari. – És te együtt élsz eggyel. Hihetetlen.

– Tudom – mondtam nevetve. Több mint öt év után tudtam csak rászánni magam, hogy összeköltözzek Richarddal, leginkább azért, mert nem szívesen hagytam magára Marit. Attól rettegtem, hogy visszaesik. Négy hónapja laktunk együtt, és imádtam. Az együttélést is, és Richardot is. – Emlékszel, mit szokott mondani a mama, amikor egy férfi meg egy nő összeköltözött?

– Aha. Abban a pillanatban, amikor a férfi eléggé otthon érzi magát ahhoz, hogy levegye a cipőjét a házadban, és kérdés nélkül kivegyen valamit a hűtődből, ideje továbbállnia.

– Okos asszony volt.

Mari bólintott.

– Az ő szabályai szerint kellett volna élnem azt követően is, hogy elment. Akkor talán nem találkoztam volna Parkerrel. – A szeme elhomályosult egy pillanatra, de gyorsan kipislogta belőle a fájdalmat, és elmosolyodott. Nem nagyon hozta szóba Parkert, amióta két évvel ezelőtt elment, de ha mégis, mindig elfogta a felhőként ráereszkedő szomorúság. Mari azonban hősiesen küzdött a

felhő ellen, és sohasem engedte, hogy magába szippantsa. Mindent megtett azért, hogy boldog legyen, és többnyire az is volt, csak néha ragadta magával a fájdalom. Akkor is csak pillanatokra.

Ilyenkor emlékezett. Vagy önmagát kárhoztatta. És nagyon, de nagyon magányosnak érezte magát, és hagyta, hogy újra összetörjön a szíve, de aztán gyorsan kezdte összerakni a darabokat.

Gondoskodott róla, hogy minden szomorú pillanatot egy boldog kövessen.

– A lényeg, hogy most már újra a mama szabályai szerint élsz, és ez igazán remek, nem? – kérdeztem, hátha sikerül hozzájárulnom a feje felett gyülekező felhő eloszlatásához.

– De! – vágta rá vidáman, és a szemébe is visszaköltözött az öröm. Fura módon működtek az érzelmek; az ember az egyik pillanatban még bánatos volt, a másikban meg újra rátalált a boldogság. Sőt, az is előfordult, hogy valaki egyszerre volt mindkettő. Lenyűgözőnek találtam, hogy a nővéremben mindkét érzelemből volt egy csipetnyi abban a röpke pillanatban: örömteli pillantása mélyén még ott bujkált egy kis szomorúság.

Ilyenkor láttam a legszebbnek az életet.

– Nos? Nem kellene munkához látnunk? – kérdeztem, és hátratoltam a székemet. Mari bánatosan felnyögött, de engedelmesen odavonszolta magát a biciklijéhez, és tekerni kezdtünk a boltunk felé.

A Monet Kertje a kettőnk megvalósult álma volt. A szívemnek oly kedves festőművész, Claude Monet stílusát

idézte. Úgy terveztem, ha Marivel egyszer mégiscsak eljutunk Európába, rengeteg időt fogok tölteni Monet igazi kertjében, a franciaországi Givernyben.

A bolt falait a híres festő képeiről készült poszterek díszítették, és ha az időnk engedte, olyan virágcsokrokat kötöttünk, amelyek illettek a festmények hangulatához. Miután elzálogosítottuk az életünket, Mari és én a lelkünket is kidolgoztuk azért, hogy megnyithassuk a boltot, ami nagy nehezen össze is jött. Már-már úgy tűnt, hogy nem lesz belőle semmi, de Mari végül mégiscsak megkapta azt a kölcsönt, amelyért több alkalommal is hiába folyamodott. És bár rengeteget kellett dolgoznunk, és annyi időnk ráment, hogy a társasági életre szinte semmi sem maradt, nem panaszkodhattam, hiszen gyönyörű virágok között tölthettem a napjaimat.

Az épület maga kicsi volt, mégis elég nagy ahhoz, hogy több tucat virág elférjen benne: tulipán, liliom, pipacs, és persze rózsa. Mindenféle eseményre szállítottunk. A legjobbak az esküvők voltak, a legrosszabbak a temetések.

Ezen a napon nekem jutott a temetés.

– Biztos, hogy nem akarsz cserélni velem? – kérdeztem, miközben bepakoltam a kisteherautóba a hófehér kardvirágokból és rózsákból kötött koszorúkat. – Én vinném a virágokat a Garrett-esküvőre, neked meg maradna a Russell-temetés.

A rendelés arra utalt, hogy nagyon szerethették az elhunytat. Többtucatnyi fehér rózsát kértek csak a koporsó tetejére, plusz öt különböző virágból készített díszkeresztet

„Apa” felirattal, és számos, különféle virágokból kötött csokrot a templom feldíszítéséhez.

A virágok mintha nem vettek volna tudomást arról, hogy szomorú eseményre rendelték őket. Lenyűgözően szép volt minden csokor.

– Biztos – felelte Mari. – De szívesen segítek megpakolni az autót – tette hozzá, és már el is indult az egyik koszorúval a mellékutcában parkoló kisteherautónk felé.

– Ha ma elmész helyettem a temetésre, nem rángatlak el minden reggel a jógastúdióba.

Vágott egy grimaszt.

– Ha annyi pennym lenne, ahányszor ezt megígérted, már rég Európában lennék.

– Most komolyan mondom! Esküszöm! Nincs több hajnali izzadás!

– Hazudsz!

Bólintottam.

– Igazad van. Tényleg hazudok.

– De most már nem halogatjuk tovább az európai utunkat, ugye? – kérdezte elkeskenyedő szemmel. – Fogadjuk meg, hogy jövőre tényleg elmegyünk.

Felnyögtem. Mari két éve betegedett meg, és én azóta halogattam az utazásunkat. Az agyam ugyan felfogta, hogy közben jobban lett, mi több, erős volt és egészséges, a szívem mélyén azt súgta egy aprócska hang, hogy ne menjük messzire otthonról, mert nem tudhatjuk, nem történik-e vele valami egy távoli országban.

Nyeltem egy nagyot, és bólintottam. Mari szélesen

elmosolyodott, és elégedetten visszament a bolt mögötti helyiségbe.

– Azt sem tudom, melyik templomba kell mennem – dünnyögtem magamban. Leültem a számítógép elé, és megnéztem a címet. Ezer ráncba szaladt a homlokom, amikor elolvastam: *Milwaukeei Párducok Aréna.*

– Mari! – kiáltottam. – Itt az áll, hogy a belvárosban lesz a szertartás, a Párducok Arénájában… Fura, nem?

Sietős léptekkel bejött, mögém lépett, és vetett egy pillantást a képernyőre.

– A mindenit. Nos, ez megmagyarázza a rengeteg virágot. – A hajába túrt, mire elmosolyodtam. Ettől a mozdulattól mindig boldogság járta át a szívemet. Az, hogy ilyen szépen visszanőtt a haja, azt jelentette, hogy esélyt kapott egy új életre. Arra gondoltam, milyen szerencsések is vagyunk, és milyen jó, hogy nem neki készült az a teherautónyi koszorú.

– Ja… De kinek rendeznek temetési búcsúszertartást egy arénában? – kérdeztem értetlenül.

– Valakinek, aki fontos ember volt életében.

Vállat vontam, és nem foglalkoztam tovább a dologgal. Két órával a szertartás előtt értem az arénába, hogy legyen időm elhelyezni a virágokat, de már akkor tömeg állt az épület előtt. Több százan lehettek; teljesen ellepték a szűk belvárosi utcákat.

Voltak, akik feljegyzéseket írtak, majd elhelyezték a céduláikat az épület belsejébe vezető lépcsőn, mások hangosan sírtak, vagy gyászos hangú beszélgetést folytattak

valakivel.

Hogy lerakhassam a virágokat, megkerültem az épületet, de az ajtón már nem jutottam be – utamat állta egy biztonsági őr. Miután kinyitotta az ajtót, úgy helyezkedett, hogy senki ne mehessen el mellette; a testével védte a bejáratot. – Elnézést, de ide nem mehet be – mondta. – Ezt az ajtót csak a VIP-vendégek használhatják. – Egy nagy fülhallgató lógott a nyakában, és az, ahogy behúzta maga mögött az ajtót, nehogy véletlenül is beláthassak, gyanakvóvá tett.

– De hát be kell vinnem a virágokat a szertartáshoz – magyaráztam, mire látványosan égnek emelte a szemét.

– Egek! Még több virág? – nyögte, és egy másik ajtóra mutatott. – A virágot ott lehet bevinni, a saroktól a harmadik ajtón. Nem lehet eltéveszteni – mondta mogorván, a kezével mutatva az irányt.

– Oké. Megmondaná még, hogy kit temetnek? – kérdeztem, és lábujjhegyre állva megpróbáltam belesni, hogy lássam, mi folyik odabenn.

Az őr haragos pillantást vetett rám.

– A saroktól a harmadik bejárat! – vakkantotta, majd nagy csattanással becsapta előttem az ajtót. Megzörgettem.

Zárva volt.

Már többször megfogadtam, hogy felhagyok a kíváncsisággal, de valahogy sohasem sikerült. Ezen a napon különösen nem.

Elmosolyodtam.

– Én is örülök, hogy megismertelek – mormogtam az

ajtófélfának, aztán visszabaktattam a kocsihoz.

A sarkon befordulva láttam, hogy nem mi vagyunk az egyetlen virágbolt, akitől rendeltek. Három kisteherautó állt előttem, de őket sem engedték be az épületbe; az ajtóban alkalmazottak álltak, ők vették át a szállítóktól a koszorúkat meg a csokrokat. Még le sem állítottam az autómat, amikor a munkások már dörömbölni kezdtek a furgon hátsó ajtaján, hogy nyissam ki. Amikor ez megtörtént, minden elővigyázatosság nélkül kikapkodták a virágokat. Megrándult az arcom, amikor láttam, hogyan bánnak az egyik hófehér rózsából kötött koszorúnkkal. A nő, aki levette, széles mozdulattal a karjára fektette, mit sem törődve azzal, hogy közben megtörik pár ír harangvirág.

– Óvatosan! – üvöltöttem, de mintha mindenki megsüketült volna.

Amikor végeztek, becsapták a furgon ajtaját, aláírták a szállítólevelemet, és a kezembe nyomtak egy borítékot.

– Ezt miért kapom? – kérdeztem.

– Hát nem tudja? – A nő lemondóan felsóhajtott, aztán csípőre tette a kezét. – A virágok csak a szertartás idejére kellenek; utána minden megy vissza a virágoshoz, ahonnan rendelték őket. A borítékban egy ingyenjegy van a szertartásra, és egy kártya, amelynek a felmutatása után visszaviheti majd a virágait, ugyancsak a hátsó ajtón keresztül. Ami itt marad, azt kidobjuk.

– Kidobják? – kiáltottam fel. – Ezt a pazarlást!

A nő felvonta a szemöldökét.

– Miért, ha itt maradnának, nem száradnának el? – kérdezte gunyoros hangon. – Ellenben, amit elvisz, azt újra eladhatja.

Újra eladni a temetési virágokat? Ki hallott már ilyen morbid dolgot?

Mielőtt válaszolhattam volna, köszönés nélkül távozott.

Kinyitottam a borítékomat, és valóban ott volt benne a jegy meg egy kártya, a következő szöveggel: „Kérem, hogy a szertartást követően, a kártya felmutatásával távolítsa el a virágait, máskülönben kidobjuk őket.”

Aztán a jegyet vettem szemügyre.

Egy belépő volt.

Egy temetési szertartásra.

Életemben nem tapasztaltam még ilyen fura dolgot. Mire visszaértem az épület elé, láttam, hogy még több ember érkezett. Sokan borítékokat lobogtattak, amit aztán felragasztottak a falra, vagy beletuszkoltak egy repedésbe.

A kíváncsiságom egyre nőtt. Parkolóhelyet keresve tettem néhány kört, végül egy parkolóházba tudtam beállni. Leállítottam a motort, aztán kikászálódtam az ülésből, és elindultam megnézni, mit csinál ott az a sok ember. Leginkább azonban azt szerettem volna megtudni, hogy kit temetnek egyáltalán. Kiléptem a zsúfolásig telt járdára, ahol megláttam egy térdelő lányt. Egy darab papírra írt éppen valamit.

– Bocsánat! – mondtam neki, és megkocogtattam a vállát. Felnézett, és szélesen elmosolyodott. – Nem akarlak zavarni, de megmondanád, hogy kit temetnek?

Még mindig vigyorogva felállt.

– Kent Russellt, az írót.

– Ó! Az nem lehet!

– Dehogynem! Nézz csak körül! Az emberek búcsúüzeneteket írnak neki, amit aztán, örök tiszteletük jeléül, felragasztanak a falra. Magunk között szólva én csak G. M. Russell miatt vagyok itt. Csak azt sajnálom, hogy ilyen alkalommal kell őt először látnom.

– G. M. Russell? Minden idők legnagyobb thriller- és horrorszerzője? – Ömlengeni kezdtem. – Ó, istenem! G. M. Russell! Imádom!

– Hú! Elég sok időbe telt, mire összekötötted a pontokat. Pedig azt hittem, hogy fested a hajadat, mert ilyen árnyalat nem is létezik, de most már látom, hogy igazi szőkével van dolgom – viccelődött. – Az esemény jelentőségét tovább növeli, hogy G. M. Russell nem nagyon szokott megjelenni a nyilvánosság előtt. Vagy ha mégis elmegy egy-egy könyvbemutatóra, nem elegyedik az olvasókkal, csak rájuk villantja azt az őszintétlen mosolyát. Azt sem szokta megengedni, hogy lefényképezzék, de ma nem tud kibújni alóla. Annyi fotót csinálunk róla, amennyit csak akarunk. Hát nem remek?

– Azt akarod mondani, hogy ezek itt mind rajongók? Meghívták őket a temetésre?

– Aha. Kent így végrendelkezett. Az összes pénzét egy gyerekkórházra hagyta. És tudod, mi a legjobb? Hogy sikerült rendes széket szereznem. Úgy volt, hogy a legjobb barátnőm, Heather is eljön, de megindult nála a szülés –

azok a gyalázatos kölykök mindent elrontanak.

Felnevettem.

– Akarod a jegyét? – kérdezte. – Az első sorok valamelyikébe szól, valami egészen szuper helyre, ahonnan mindent láthatunk. Te legalább G. M.-rajongó vagy. Más sem hiányzik, mint hogy Russell papa egyik imádója mellett kelljen végigülnöm a szertartást. Aki maga is lehidalna, ha tudná, hogy hányan jöttek el miatta. – Elhallgatott, felvonta a szemöldökét, és kotorászni kezdett a táskájában. – Persze ha jobban belegondolok, megérdemelte. Nem mindennap dobja fel a talpát egy ekkora híresség. Tessék, a jegy. Már nyitják is az ajtókat. Ja, egyébként Tori vagyok.

– Én pedig Lucy – feleltem mosolyogva, ugyanakkor vonakodtam is egy picit. Arra gondoltam, mennyire bizarr, hogy beülök egy arénába egy számomra ismeretlen személy temetési szertartására… Ugyanakkor a teremben ott volt a kedvenc íróm, G. M. Russell is, talán éppen az egyik virágcsokrom mellett, amelyet, ha nem leszek résen, pár óra múlva ki fognak dobni.

Nagy nehezen eljutottunk a helyünkhöz. Tori nem győzte kattogtatni a fényképezőgépét.

– Elképesztő helyet sikerült kifognunk, nem gondolod? El sem hiszem, hogy ilyen jó jegyet kaptam kétezerért.

– Kétezerért? – nyögtem hitetlenkedve.

– Ugye szerinted sem sok? Bőven megérte, hogy eladtam érte az egyik vesémet az egyik hirdetési oldalon egy Kenny nevű pasinak.

Elhallgatott, és odafordult a balján ülő férfihoz, aki a

hetvenes éveiben járhatott, de így is nagyon jóképű volt. Nyitott ballonkabátot viselt, alatta barna szarvasbőr öltönyt és kék-fehér pöttyös csokornyakkendőt. És a mosolya, amelyet ránk villantott, egészen őszintének tűnt.

– Ne haragudjon, csak kíváncsiságból kérdezem, maga mennyit fizetett a jegyéért?

– Semennyit – felelte szélesen vigyorogva. – Graham a tanítványom volt, és meghívott.

Tori döbbenten feltartotta a kezét.

– Várjon, várjon… Hadd találjam ki, hogy ki maga! Oliver tanár úr, igaz?

A férfi mosolya még jobban kiszélesedett.

– Talált, süllyedt.

– Maga olyan Grahamnek, mint Yoda Luke Skywalkernek. Vagy mint maga Óz, a nagy varázsló. Maga aztán tudja, hogy mitől döglik a légy, Oliver tanár úr! Graham eddigi összes írását elolvastam, és meg kell mondanom, őrült szerencsének tartom, hogy megismerhetem azt az embert, akiről… nem is tudom, mi a megfelelő kifejezés… csakis és kizárólag szuperlatívuszokban írt. Legalábbis G. M. Russellhez mérten, aki, mint tudjuk, elég fukarul bánik a dicséretekkel. Maga biztosan tudja, mit értek ezen – tette hozzá elégedett kuncogással Tori. – Ugye megengedi, hogy kezet rázzak önnel?

Tori szinte az egész szertartást végigcsacsogta; csak akkor hallgatott el, amikor Graham lépett az emelvényre, hogy elmondja a búcsúbeszédét. De még mielőtt kinyitotta

volna a száját, kigombolta a zakóját, levetette, aztán a mandzsettáját is kigombolta, és komótos mozdulatokkal felhajtotta az ingujját, egészen a könyökéig. Roppant férfias volt minden mozdulata. Végül alig hallhatóan felsóhajtott.

Hú!

Olyan jóképű volt, és még csak nem is kellett erőlködnie, hogy az legyen.

Sohasem gondoltam volna, hogy ilyen jól néz ki élőben. Sötét színeivel egyszerre volt magával ragadó és végtelenül elutasító. Rövidre nyírt, éjfekete haját lazán hátrazselézte; szögletes állát többnapos borosta fedte. Rézszínű bőre sima volt, és teljesen hibátlan, egy pici tökéletlenséget sem lehetett felfedezni rajta, kivéve talán egy apró kis vágást a nyakán, de az csak fokozta a lenyűgöző összhatást.

Graham könyveiből azt tudtam meg a sebekről, hogy azok is lehetnek gyönyörűek.

Egyszer sem mosolyodott el, de ez nem volt meglepő – végül is, az apját temette –, ám amikor megszólalt, a hangja sima volt, és selymes, mint a whisky jéggel. És a teremben ülőkhöz hasonlóan képtelen voltam elvonni róla a tekintetemet.

– Az apám, Kent Russell megmentette az életemet. Mindennap olyan kihívásokat támasztott velem szemben, amelyektől nemcsak jobb regényíró, hanem jobb ember is lettem. – A következő öt percben emberek százai fakadtak könnyekre a szavait hallgatva, bánatosan, hogy ők nem álltak vérrokonságban a csodálatos Kenttel. Én ugyan semmit sem olvastam az idősebb Russelltől, de Graham

felkeltette a művei iránt a kíváncsiságomat. Amikor befejezte a beszédét, felpillantott a mennyezetre, majd feszesen elmosolyodott. – Ha megengedik, az apám szavaival fejezném be a beszédemet. Legyenek ösztönzők. Legyenek igazak. És legyenek kalandvágyók. Csak egy életünk van, amelynek minden napját, már csak az apám iránti tiszteletből is, úgy szeretném leélni, mintha az lenne az utolsó fejezet.

– Ó, istenkém – suttogta a könnyeit törölgetve Tori. – Te is látod? – kérdezte az öle felé biccentve.

– Mit? – súgtam vissza.

– Hogy mennyire megkeményedett a nem létező farkam. Sohasem gondoltam volna, hogy ennyire fel tud izgatni egy gyászbeszéd.

Felnevettem.

– Én sem.

Miután minden befejeződött, telefonszámot cseréltünk Torival, aki még a könyvklubjába is meghívott. Aztán elköszöntünk egymástól, én pedig visszamentem a terembe, hogy összeszedjem a csokraimat és a koszorúimat. A fehér rózsáim után kutatva nem tudtam szabadulni attól a kellemetlen érzéstől, amelyet a temetés szélsőségesen tékozló jellege ébresztett bennem. Az egész olyan… cirkuszszerű volt.

Nem mintha nagyon értettem volna a temetésekhez. A szokványosakhoz semmiképp. A mi családunkban, ha távozott valaki, esetleg ültettünk egy fát a szeretett halott emlékére, így háláltuk meg neki azt, hogy szépséget hozott

az életünkbe.

Amikor, kezében az egyik virágkompozíciómmal, elhaladt mögöttem az egyik takarító, felnyögtem, és gyorsan utánaszóltam. – Elnézést! – A fülhallgatója miatt azonban nem hallott meg, így, amennyire a tömeg engedte, utánasiettem, de bármennyire igyekeztem, csak akkor értem utol, amikor kinyitott egy ajtót, és mielőtt visszacsukta volna, minden ceremónia nélkül kihajította a virágokat, majd táncoló léptekkel elindult vissza, bizonyára a következő csokorért.

– Az a virág háromszáz dollárba került! – nyögtem hangosan, azzal feltéptem az ajtót, kicsörtettem rajta, és a kidobott rózsák nyomába eredtem. Egy szemeteskukában találtam meg őket, egy körbekerített területen.

A hűs esti szellő a bőrömet simogatta, miközben a holdfényben úszó kukából kihalásztam a virágaimat. Amikor végeztem, kiegyenesedtem, és mélyen beszívtam a levegőt. Volt valami nagyon békés az éjszakában. Mintha minden lelassult volna. Mintha minden mozgás megszűnt volna reggelig.

Amikor ki akartam nyitni az ajtót, hogy visszamenjek a terembe, pánikba estem.

Hiába rángattam meg a kilincset egymás után többször.

Az ajtó zárva volt.

Már csak ez hiányzott!

Ökölbe szorítottam a kezemet és dörömbölni kezdtem – mindent megtettem azért, hogy visszajuthassak a terembe. – Helló! – kiabáltam vagy tíz percen át, mielőtt feladtam.

Úgy félórája ülhettem a betonlépcsőn a csillagokat bámulva, amikor hallottam, hogy kinyílik mögöttem az ajtó. Hátrafordultam, és halkan felnyögtem.

Hát te vagy az!

Graham Russell. Ott állt, pontosan mögöttem.

– Ezt ne csinálja! – sziszegte, amikor észrevette, hogy bámulom. – Tegyen úgy, mintha itt se lennék!

– Várjon! Várjon! – Felpattantam, de nem voltam elég gyors, és mire rászólhattam volna, hogy ne engedje el az ajtót, már be is csapódott mögöttünk.

– Most kizárt bennünket.

Mintha nem értené pontosan, hogy mit mondok, felvonta a szemöldökét, aztán, amikor mégis felfogta, erőteljesen lenyomta a kilincset.

– Tényleg zárva van.

Bólintottam.

– Ja.

Megtapogatta a nadrágzsebét, és felnyögött.

– A telefonomat a zakómban hagytam, ami odabenn lóg, az egyik szék támláján.

– Szívesen kölcsönadnám az enyémet, de sajnos lemerült.

– Naná, hogy le – dünnyögte morózusan. – Miért is történne valami jó velem?

Ő is dörömbölni kezdett az ajtón, persze hiába, így némi idő elteltével az univerzumot kezdte átkozni a szerencsétlen, szívással teli élete miatt. Végül azt is abbahagyta, és a kezét a tarkójára kulcsolva elsétált a kerítésig. Olyan benyomást keltett, mintha kimerítették

volna a nap eseményei.

– Sajnálom – mondtam suttogva, mert mi mást mondhat ilyenkor az ember? – Fogadja részvétemet.

Együttérző szavaimra csak megvonta a vállát, és mindössze annyit mondott:

– Ugyan! Naponta halnak meg emberek. Előbb-utóbb mindenkire sor kerül.

– Ez igaz, de attól még nem lesz könnyebb a gyászolóknak, és ez szomorú.

Nem válaszolt, de nem is volt rá szükség. Engem pedig még mindig letaglózott a tudat, hogy ott állok, közvetlenül mellette. Sohasem tudtam igazán, hogyan kell hallgatni, és most sem voltam képes befogni a számat. Megköszörültem a torkomat.

– Gyönyörű beszédet mondott. – Felém fordult, vetett rám egy dermesztő pillantást, majd visszafordult arra, amerre addig is nézett. – Sikerült megmutatnia, milyen kedves, jószívű ember volt az apja – folytattam. – Nemcsak a maga életét változtatta meg, hanem másokét is. És ebben a ma esti beszédben, azt hiszem… – Elhallgattam, mert nem tudtam megfelelő szavakba önteni a gondolataimat.

– Süketelés volt az egész – mondta, kihasználva a pillanatnyi csendet.

Felkaptam a fejem.

– Mi?

– Egy őszinte szó nem volt a gyászbeszédben – folytatta. – Az egészet úgy loptam valakitől. Egy idegen írta, és felragasztotta az épület falára. Valaki, aki talán tíz percet

sem töltött egy légtérben az apámmal, mert ha ismerte volna, akkor tudná, hogy Kent Russell egy szar alak volt.

– Várjunk csak! Maga plagizálta a szertartáson mondott gyászbeszédet?

– Így, kimondva, elég borzasztóan hangzik – vetette oda közönyösen.

– Talán mert az is – feleltem.

– Az apám gonosz ember volt, aki mindent és mindenkit manipulált, ügyelve arra, hogy ő mindig teli zsebbel kerüljön ki az adott helyzetből. Hülyére röhögte magát azon, hogy az emberek pénzt adtak az inspirálónak szánt, de egyébként szart sem érő könyveiért. Sokan az alapján élték az egész életüket, amit Kent Russell összehordott az írásaiban. Vegyük például a *Harminc nap a józan élet felé* című förmedvényt. Tökrészegen írta. Tényleg. Alig volt közben józan pillanata. Nem tudnám megmondani, hányszor kapartam ki a saját hányadékából, mire elkészült a mű. Vagy ott van az *Ötven tipp az igaz szerelemhez*. Örökké kurvákkal kefélt, és kirúgta a személyi asszisztensét, ha nem feküdt le vele. Egy szemétláda volt. Egy embernek nevezett vicc. Biztos vagyok benne, hogy egyetlen életet sem mentett meg, hiába állították az ellenkezőjét annyian ma este. Arra használta az olvasóit, hogy luxushajót vehessen magának, ami meg megmaradt, azt egyéjszakás kalandokra költötte.

Észre sem vettem, hogy a döbbenettől elnyílt a szám.

– Jaj! – Kissé zavartan felnevettem, és rugdosni kezdtem egy apró kavicsot. – Nem akarja elmesélni, hogy érez

igazán?

Graham kihívásnak tekintette a kérdésemet. Lassan felém fordult, és közelebb lépett hozzám. Száguldani kezdett a szívem. Egyetlen férfi sem lehetett volna ennyire sötéten gyönyörű. És a jelek szerint profi módon tudott grimaszolni. Azon tűnődtem, vajon mosolyogni tud-e.

– Azt karja tudni, hogy érzek igazán?

Nem.

Igen.

Hm… Esetleg.

Olyan gyorsan folytatta, hogy esélyt sem hagyott a válaszra.

– Ha engem kérdez, abszurd dolog jegyeket eladni egy temetési szertartásra. Röhejesnek találom, ha valaki még a saját halálából is profitálni akar, és ezért cirkusszá változtatja. Az meg, hogy valakik pluszpénzt fizettek a részvételi lehetőségért a szertartást követő VIP-összejövetelen, egyenesen rémisztő, bár mit csodálkozunk? Rengetegen fizettek azért is, hogy ráülhessenek a milwaukeei kannibál székére. Nem kellene meglepődnöm azon, amit egyébként önmagukat értelmesnek tartó emberi lények tesznek, de mégis… nap mint nap rá kell döbbennem, hogy milyen primitíven képesek viselkedni egyesek.

– Hűha! – Lesimítottam fehér ruhámat, és hintázni kezdtem a sarkamon. – Maga tényleg nem szerette az elhunytat.

Mintha szégyenkezne, a földre szegezte a pillantását, de

aztán újra a szemembe nézett.

– Eltalálta. Egyáltalán nem szerettem.

A sötétségbe meredve a csillagokat néztem.

– Vicces, nem? Aki az egyik embernek démon, az a másiknak angyal.

Grahamet azonban egyáltalán nem érdekelték a magvas gondolataim. Az ajtóhoz lépett, és újfent döngetni kezdte.

– Maktub – mondtam mosolyogva.

– Mi?

– Maktub. Azt jelenti, hogy így volt megírva. Hogy semmi sem történik ok nélkül. – Anélkül, hogy meggondoltam volna, mit teszek, Graham felé nyújtottam a kezemet. – Egyébként Lucy vagyok. Illetve Lucille, de azt nem nagyon használom.

Elkeskenyedett a szeme, és még csak egy mosoly árnyékát sem sikerült az arcára varázsolnia.

– Oké – mondta.

Kuncogni kezdtem, és, még mindig kinyújtott kézzel, közelebb léptem hozzá.

– Tudom, hogy az írók eléggé maguknak való emberek, mi több, modortalanok is, így elárulom, ez az a pillanat, amikor meg kell ráznia a kezemet.

– De hát nem is ismerem.

– Meglepő módon éppen ezért kell kezet fognunk.

– Graham Russell vagyok – mondta végül, de nem fogott kezet velem.

Leengedtem a kezemet, és félszegen elmosolyodtam.

– Ó, én pontosan tudom, hogy maga kicsoda. Nem akarok

közhelyesnek tűnni, de az a helyzet, hogy a rajongója vagyok. Minden sort olvastam, amit csak leírt.

– Az lehetetlen. Rengeteg dolgot írtam, amelyet nem publikáltam soha.

– Akkor azt majd akkor fogom elolvasni, ha megjelenik.

– Olvasta *Az aratás*t?

Vágtam egy grimaszt.

– I-igen.

Elmosolyodott. Illetve csak megrándult a szája. Talán nem is mosoly volt. Talán csak én láttam annak.

– És maga is rossznak gondolja? Mert szerintem förtelmes.

– Nem. Semmi esetre sem nevezném rossznak. Csak… más, mint a többi. – Harapdálni kezdtem a szám szélét. – Igen. Határozottan más, bár nem tudnám megmondani, hogy miért.

– Azt követően írtam, hogy meghalt a nagymamám. – Bizonytalanul toppantott néhányat. – Szar az egész. Sohasem lett volna szabad megjelentetni.

– Ugyan – mondtam vehemensen. – Ugyanúgy elállt tőle a lélegzetem, mint a többitől. Csak egy kicsit… másképp hatott rám. Higgye el, megmondanám, ha pocséknak tartottam volna. Nem tudok jól hazudni. – A szemöldököm a homlokomra szaladt, az orrom körül összeráncolódott a bőr, ahogy lábujjhegyre álltam – úgy, ahogy a mamától láttam –, és tovább bámultam a csillagokat. – Nem gondolt arra, hogy esetleg ültethetne egy fát?

– Mit?

– Egy fát az apja emlékére. Egyszer, amikor meghalt valaki, aki közel állt hozzánk, elhamvasztattuk, és a nővéremmel ültettünk neki egy fát, az alá temettük a hamvait. Azóta, ünnepnapokon, mindig vásárolunk a kedvenc édességéből, és ott esszük meg, a fa alatt. Így emlékezünk rá. Ez az élet körforgása, nem? A föld energiájából lett, és a halála után oda tért vissza.

– Látom, maga is bedől ennek az Y generációs maszlagnak – jegyezte meg epésen Graham.

– Lehet. Ugyanakkor ezzel, azon túl, hogy szép módja a megemlékezésnek, teszek valamit a környezetért.

– Lucille…

– Szólítson nyugodnak Lucynak.

– Hány éves?

– Huszonhat.

– A Lucy gyereknek való név. Ha vinni akarja valamire a felnőttek világában, a Lucille hatásosabb.

– Vettem. És ha maga valaha úgy döntene, hogy a társaság lelke akar lenni, fontolóra kellene vennie az Agyas Graham becenevet.

– Mindig ilyen nevetségesen viselkedik?

– Csak azokon a temetéseken, amelyekre belépőt kell váltani.

– Mennyiért adtak egy jegyet?

– Ha jól tudom, kétszáz és kétezer dollár között.

Felnyögött.

– Ugye csak viccel? Az emberek képesek voltak kiadni kétezer dollárt azért, hogy megnézhessenek egy hullát?

Félresöpörtem az arcomból a hajamat.

– Plusz áfa.

– Most már tényleg aggódom a jövő nemzedékért.

– Ne tegye. Magáért is aggódott a magát megelőző nemzedék, és lám, milyen okos, kedves és elbűvölő modorú felnőtté cseperedett – gúnyolódtam.

Majdnem elmosolyodott.

És ez a majdnem mosoly szinte gyönyörű volt.

– Ami azt illeti, tudhattam volna, hogy nem maga írta azt a gyászbeszédet. A végén volt valami, ami elárulta. Valami nagyon szembetűnő.

Felvonta a szemöldökét.

– És ha mégis én írtam?

Elnevettem magam.

– Az kizárt.

Graham nem nevetett.

– Igaza van. Tényleg nem én írtam. Nos, halljuk, miből jött rá?

– Nos… maga thriller- meg horrortémában utazik. Minden egyes könyvét elolvastam, így tudom, hogy egyik sem végződik happy enddel.

– Ez nem igaz – ellenkezett.

Bólintottam.

– De bizony igaz. Mindig a gonoszt hozza ki győztesnek. Azt követően kezdtem el olvasni a könyveit, hogy elvesztettem az egyik legjobb barátomat, és a sötétségtől, amely a soraiból árad, érdekes módon megkönnyebbültem valamennyire. Már attól is jobb volt, hogy nem én éltem át

azt a rengeteg kínt, és ez segített abban, hogy megbirkózzak a saját fájdalmammal. Hát nem fura? A maga könyvei nem félelmet, hanem megnyugvást jelentettek nekem.

– Biztos vagyok benne, hogy téved. Határozottan emlékszem, hogy az egyiknek jó vége lett.

– Rosszul emlékszik. – Vállat vontam. – Nem mintha számítana. Attól még mindegyik mestermű, csak nincs olyan pozitív kicsengésük, mint a mai gyászbeszédnek. – Felvihogtam. – Egek, miket mondok! Pozitív kicsengésű gyászbeszéd! Nem tudom, hogy sikerült összehoznom ezt a hülyeséget!

Elhallgattunk. Graham ismét dörömbölni kezdett a bezárt ajtón, és minden hiábavaló próbálkozás után felsóhajtott.

– Tényleg együttérzek magával – mondtam neki ismét. Nem mintha ez oldotta volna a feszültségét. Hosszú napja lehetett. Látszott rajta, hogy egyedül szeretne lenni, és én ezt megakadályoztam. Szó szerint közös ketrecbe került egy idegennel az apja temetése napján.

– Köszönöm, de nincs miért. Aki megszületik, meg is hal. Nincs ebben semmi különös.

– Félreért. Nem azt sajnálom, hogy meghalt az apja. Én azok közé tartozom, akik úgy hiszik, hogy a halál egy új kaland kezdete. Ugyanakkor nagyon szomorú, hogy az apja valami egészen mást jelentett magának, mint a gyászolók többségének.

Eltöprengett, mintha mondani akarna valamit, de végül a hallgatást választotta.

– Nem nagyon szokott hangot adni az érzéseinek, ugye? – kérdeztem.

– Maga viszont mindig hangot ad nekik – felelte.

– Szóval tényleg nem írt?

– Mit? Gyászbeszédet? Nem. És maga? Felragasztott a falra valamilyen búcsúüzenetet? Nem lehet, hogy a magáé volt, amit felolvastam?

Ezen ismét nevetnem kellett.

– Nem. De a szertartás alatt írtam egyet. – Keresgélni kezdtem a táskámban, aztán előhúztam egy gyűrött fecnit. – Nem olyan szép, mint a magáé volt – mondtam a *magáé* szót erősen elnyújtva –, de határozottan szavakból áll.

Kinyújtotta a kezét. Miközben a tenyerébe tettem a papírdarabot, alig érezhetően súrolták egymást az ujjaink.

– *Rajongó elájul három, kettő, egy, zéró… Levegő felettem, föld alattam, víz, te lebegő, tűz, te lobogó: négy elem, légy velem…* – olvasta hangosan, majd elhallgatott, és füttyentett egyet. – Ó – mondta bólogatva. – Most már értem. Maga egy hangyás hippi.

– Igen. Egy hangyás hippi vagyok. – Ismét megrándult a szája sarka, mintha azon erőlködött volna, hogy el ne mosolyodjon. – Az anyám szokta ezt mondogatni nekem meg a nővéreimnek.

– Akkor az anyja is egy hangyás hippi.

A szívembe ugyan fájdalom nyilallt, de tovább mosolyogtam. Közben kerestem magamnak egy alkalmas helyet a földön, és leültem.

– Igen. Az volt.

– Volt… – dünnyögte, összevonva a szemöldökét. – Sajnálom.

– Ugyan. Valaki azt mondta nemrég, hogy aki megszületik, meg is hal. Nincs ebben semmi különös.

– Igen, de… – kezdte, ám szinte nyomban el is halt a hangja. A pillantásunk összekapcsolódott, és az övében, hacsak egy villanásnyi időre is, bánat és fájdalom költözött a fagyosság helyére. Olyan pillantás volt ez, amit egész nap, sőt egész életében megpróbált eltitkolni a világ és önmaga elől.

– Igazából írtam egy gyászbeszédet – suttogta, miközben törökülésben leült mellém a földre. Feljebb sodorta az ingujját.

– Tényleg?

– Tényleg.

– El akarja mondani, miről szól?

– Nem.

– Oké.

– Vagyis igen – dünnyögte lágy hangon.

– Oké.

– Nem mintha sok minden lenne benne – folytatta, majd a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy sokrét összehajtogatott papírt.

Megböktem a lábát.

– Graham, egy aréna mögött ül egy hangyás hippivel összezárva, akivel talán soha többé nem találkozik. Nyugodtan felolvashatja. Nincs mitől tartania.

– Oké. – Megköszörülte a torkát, és jóval idegesebben,

mint kellett volna, olvasni kezdett. – Pár nappal ezelőtt elhunyt az apám. Gyűlöltem. Ő volt számomra a legnagyobb démon, a legfélelmetesebb szörny, az élő rémálom. Mégis most, hogy elment, mintha minden lelassult volna körülöttem, és most hiányoznak azok az emlékek, amelyek sohasem léteztek.

Hűha.

Takarékosan bánt a szavakkal, de mindegyiknek súlya volt.

– Ennyi? – kérdeztem. Meglepetten vettem észre, hogy közben libabőrös lett a karom.

Bólintott.

– Ennyi.

– Agyas Graham… – szólítottam meg lágyan, úgy, hogy közben felé fordultam, mi több, közelebb is húzódtam hozzá.

– Igen, Lucille? – kérdezte, ugyancsak felém fordítva a fejét.

– Minden egyes szó, amit valaha leírt, utat fog találni magának a kedvenceim közé.

Már éppen válaszra nyitotta a száját, amikor, durván elszakítva egymástól a pillantásunkat, felpattant az ajtó. Megfordultam, és egy biztonsági őrt pillantottam meg, aki hátrafordulva odakiáltott valakinek.

– Megtaláltam! Ha ezt az ajtót becsukják, automatikusan be is záródik. Aki ezt nem tudja, könnyen csapdába esik.

– Ó, istenem éppen itt volt az ideje! – válaszolta egy női hang. A következő pillanatban test is társult hozzá.

Zavartan összehúztam a szememet.

– Jane!

– Lyric?

Egyszerre szólaltunk meg Grahammel, és mindketten a nővéremet bámultuk. Évek óta nem láttam, és most ott állt előttem terhesen, döbbenten kerekre nyíló szemmel.

– Jane? – kérdeztem hitetlenkedve.

– Lyric? – replikázott Graham.

A nővérem szemében egymást kergették az érzelmek. A mellére szorította a kezét.

– Te mi az ördögöt keresel itt, Lucy? – kérdezte remegő hangon.

– Virágot hoztam a szertartásra.

– Te rendeltél a Monet Kertjétől? – vonta felelősségre Grahamet.

Meglepetten kaptam fel a fejemet, hogy a nővérem tudja a virágboltunk nevét.

– Onnan is, és máshonnan is. Mit számít? Apropó, honnan ismeritek egymást? – kérdezte értetlenül Graham.

– Hogy honnan? – Egész testemben remegtem, ahogy Lyric hatalmas pocakját bámultam, majd a szemébe néztem, ami éppen olyan volt, mint a mamáé. És mintha az élete legnagyobb hazugságán kapták volna, ez a szempár most megtelt könnyel, míg a szám, felkészülve arra, hogy kimondja a legnagyobb igazságot, lassan elnyílt. – Testvérek vagyunk.

3

GRAHAM

– Testvérek? – kérdeztem, megismételve Lucy válaszát. Közben értetlenül bámultam a feleségemet, aki nem szólt egy szót sem. – Mióta van neked húgod?

– És mióta vagy férjnél, és mióta vagy terhes? – folytatta a kérdezősködést Lucy.

– Ez hosszú történet – mondta halkan Jane, a hasára csúsztatva a kezét. Mintha megrándult volna közben az arca…

– Graham, mennünk kellene. Bedagadt a bokám, már alig állok a lábamon – folytatta kimerülten.

Jane pillantása – *Lyric pillantása* – Lucyra vándorolt, aki még mindig értetlenül állt a helyzet előtt. Ugyanolyan színű volt a szemük, de ez volt bennük az egyetlen közös vonás. Az egyik csokoládébarna szempár most is fagyos volt, mint mindig, a másik lágyan nézett, és tele volt melegséggel.

Megkövülten meredtem továbbra is Lucyra, miközben a gondolataim között kutatva megpróbáltam rájönni, hogyan lehet bármi köze egy olyan emberhez, mint a feleségem.

Ha Jane-nek volt élő ellentéte, akkor Lucy volt az.

– *Graham!* – vakkantotta Jane, nagy nehezen elszakítva a

pillantását a meleg szemű nőről. Felé fordultam, és felvontam a szemöldökömet. Ő továbbra is a hasán tartotta a kezét, és helytelenítő morgolódásba kezdett. – Hosszú volt ez a mai nap. Ideje hazamenni. – Azzal elfordult, és elindult az ajtó felé. Lucy hangja azonban megállította.

– Az életed legfontosabb dolgait eltitkoltad előlünk – mondta remegő hangon. – Hát tényleg ennyire gyűlölöd a családodat?

Jane megdermedt. Megfeszült a teste, de nem fordult meg.

– Te nem vagy a családom.

És minden további szó nélkül eltűnt az ajtó mögött.

Pár pillanatig csak álltam ott, mert nem tudtam, képes-e mozdulni a lábam. Ami Lucyt illeti… tanúja voltam, ahogy kettétört a szíve. A szemem láttára kezdett szétesni. Gyengéd pillantása elhomályosult, és meg sem próbálta visszatartani a kicsorduló könnyeket. Hagyta, hogy eluralkodjanak rajta az érzelmei. Nem csak a könnye folyt patakokban, egész testében remegett. Szinte láttam, ahogy a világ súlya ránehezedik a törékeny vállára, és lassan, de biztosan összenyomja. Szó szerint meggörnyedt, és egyre kisebbnek tűnt, ahogy a testén végigsöpört a leírhatatlan fájdalom. Sohasem láttam, hogy valaki ilyen nyíltan kimutatta volna az érzéseit. Helyesebben azóta nem, hogy…

Hagyd abba!

A gondolataim visszavándoroltak a múltamba, olyan emlékekhez, amelyeket réges-rég eltemettem. Elszakítottam a pillantásomat Lucyról, lehajtottam az ingem ujját, és

megpróbáltam nem tudomást venni a törékeny testből áradó fájdalomról.

Elindultam az ajtó felé – amelyet a biztonsági őr készségesen tartott, nehogy bezáródjon –, de egy ponton megálltam, visszapillantottam a fájdalmát világgá kiáltó nőre, és megköszörültem a torkomat.

– Lucille – kezdtem, a nyakkendőmet igazgatva. – Ha elfogad tőlem egy tanácsot…

– Igen? – A karját a teste köré fonta, és amikor rám nézett, láttam, hogy nemrég még mosolyogó arcára mély ráncokat vájt a bánat.

– Tartsa kordában az *érzéseit* – mondtam. – Ne hagyja, hogy manipulálják. A legjobb, ha nem is vesz róluk tudomást. Próbálja kizárni őket.

– Zárjam ki az érzéseimet?

Bólintottam.

– Nem tudom – ingatta a fejét még mindig sírva. A tenyere a szívére csusszant, és egyre hevesebben rázta a fejét. – Miattuk vagyok az, aki vagyok. A lány, aki mindent érez.

Nyilvánvaló volt, hogy a színtiszta igazat mondja.

Ő mindent érzett, én pedig semmit.

– Akkor a világ mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy semmivé silányítsa – mondtam. – Minél többet mutat meg az érzelmeiből, annál többet vesznek el magából. Higgyen nekem. Szedje össze magát.

– De hát… ő a nővérem, és…

– Nem a nővére.

– Mi?

Végighúztam a kezemet a tarkómon, aztán gyorsan zsebre vágtam.

– Ő maga mondta, hogy nem az, nem hallotta? Az én olvasatomban ez azt jelenti, hogy még csak nem is rokonok.

– Nem! – tiltakozott hevesen, a nyakában lógó szív alakú medált szorongatva. – Maga ezt nem értheti. Az én kapcsolatom a nővéremmel…

– Nem létező kapcsolat – fejeztem be helyette a mondatot. – Ha valaki szeret valakit, csak tesz róla említést néhányszor? Én egyszer sem hallottam, hogy magát szóba hozta volna.

Csendben maradt, és mintha az érzelemkitörése is csitult volna kicsit. Törölgetni kezdte a könnyeit, vett egy nagy levegőt, behunyta a szemét, és kántálni kezdte:

– Levegő felettem, föld alattam, víz, te lebegő, tűz, te lobogó: négy elem, légy velem, légy az én szellemem.

Elkeskenyedő szemmel figyeltem, ahogy megszállott módjára, újra és újra elismételte a fura versikét. Mondhatni, összezavarodtam. Képtelen lettem volna meghatározni, hogy milyen ember Lucy. Törékeny termetével mintha az egész teret betöltötte volna: egyszerre volt léha, szeleburdi, szenvedélyes és érzelmileg túlfűtött. Olyan benyomást keltett, mint aki pontosan tisztában van a saját hibáival, mégsem akar szabadulni tőlük. Mert a hibái tették teljes emberré.

– Nem viseli meg, hogy ilyen sokat érez? – kérdeztem.

– És magát? Nem viseli meg, hogy nem érez semmit?

Abban a pillanatban rájöttem, hogy életem során először szembetalálkoztam a szöges ellentétemmel, és fogalmam sem volt, mit mondhatnék még valakinek, aki annyira idegen volt számomra, mint ő.

– Viszlát, Lucille – köszöntem el tőle.

– Viszlát, Agyas Graham.

– Nem hazudtam – bizonygatta Jane útban hazafelé, annak ellenére, hogy nem neveztem hazugnak. Nem kezdtem el faggatni Lucyról, és nem vetettem a szemére, hogy a házasságunk évei alatt egyszer sem tett említést róla. Addig az estéig azt sem tudtam, hogy létezik. Azt sem mutattam, hogy haragudnék Jane-re a dolog miatt, mégis egyre azt hajtogatta, hogy nem hazudott.

Jane.

Lyric?

Fogalmam sem volt, ki az a nő, aki mellettem ült az autóban, de ha őszinte akartam lenni legalább önmagammal, be kellett vallanom, hogy addig sem ismertem igazán, így bármit tudtam is meg Lucytól, nem sokat számított.

– A neved Jane – mondtam végül, szorosan markolva a kormányt. Bólintott. – De a Lyricra is hallgatsz.

– Igen… – Megcsóválta a fejét. – Illetve már nem, mert senki sem szólít így. Évekkel ezelőtt megváltoztattam. Még azelőtt, hogy téged megismertelek. Amikor beadtam az egyetemi jelentkezésemet, arra gondoltam, hogy senki sem

vesz majd komolyan egy Lyric nevű lányt. Őszintén… Melyik magára valamit is adó ügyvédi iroda alkalmazott volna valakit, akit Lyric Daisy Palmernek hívnak?

– Daisy! – vakkantottam. – Sohasem említetted, hogy van második neved.

– Mert sohasem kérdezted.

– Ó! Ez igaz.

Jane felvonta a szemöldökét.

– Nem haragszol?

– Nem.

– Huh! – Vett egy nagy levegőt. – Akkor jó. Fordított esetben én nagyon…

– Nem vagyunk fordított esetben – szakítottam félbe, mert nem volt kedvem beszélgetni életem talán leghosszabb napja után.

Kicsit fészkelődött ugyan, de csendben maradt.

Némaságba burkolózva tettük meg az út hátralevő részét, és bár a fejemben kérdések kavarogtak, a lényem nagyobbik fele nem akarta hallani a válaszokat. Jane-nek volt egy múltja, amelyről nem beszélt, ahogy én sem avattam be őt a múltam részleteibe. Mindenki életében volt valami, amit egy árnyékos helyen tartott, mélyen elrejtve mások elől. Jane esetében ez a családja volt. Semmi értelme nem lett volna belemenni az addig eltitkolt részletekbe. Tegnap még nem volt húga, mára lett neki. Kész.

Mindennek ellenére biztosra vettem, hogy Lucy nem velünk fogja elkölteni a hálaadásnapi vacsorát.

Egyenesen a hálószobánkba mentem, és kigomboltam az

ingemet. Pár perc múlva a feleségem is utánam jött. Az arca idegesen rángott, de nem szólt egy szót sem. Mindketten levetkőztünk. Ő mellém lépett, és a hátát felém fordítva némán arra kért, hogy húzzam le a fekete ruháján a cipzárt.

Teljesítettem a kérését. Kilépett a ruhából, majd belebújt az egyik pólómba – az utóbbi időben a pólóimat használta hálóingnek. A növekvő pocakja ugyan kitágította őket, de nem bántam.

Nem sokkal később mindketten a fürdőszobában álltunk, a fogunkat mosva, továbbra is szótlanul. Húzogattuk a szánkban a fogkefét, köptünk, majd öblítettünk. Ez volt számunkra a normál rutin. A csend a legjobb barátunknak számított, és ez ezen az estén is így volt.

Miután befeküdtünk az ágyunkba, mindketten leoltottuk az éjjeli lámpánkat. Egy halk mormogás sem hagyta el a szánkat, még annyi sem, hogy jó éjszakát.

Lehunytam a szememet, és megpróbáltam elhallgattatni az agyamat is, de történt valami aznap, ami rést nyitott az emlékezetemen. Ám ahelyett, hogy elkezdtem volna Jane-t a múltjáról faggatni, felkeltem, átmentem a dolgozószobámba, és megpróbáltam belefeledkezni a regényembe. Még legalább kilencvenötezer szót kellett volna leírnom, így jó döntésnek látszott, ha a valóságos helyett egy fiktív világban próbálok felejteni. Amikor az ujjaim dolgoztak, az agyam a szavakra fókuszált, és a szavak megszabadítottak a feleségem okozta zűrzavartól. A szavak elvonták a figyelmemet az apámmal kapcsolatos

emlékeimről, és nem engedték, hogy visszazuhanjak a tudatom távoli szegletébe, oda, ahová a múltam fájdalmait zártam.

Írás nélkül veszteséggel lett volna tele az életem.

Írás nélkül nyomoréknak éreztem volna magam.

– Gyere vissza az ágyba, Graham – mondta Jane az ajtóban állva. Másodszor fordult elő egyetlen nap alatt, hogy megzavart munka közben. Csak remélni mertem, hogy a dologból nem lesz kellemetlen szokás.

– Be akarom fejezni ezt a részt.

– Akkor még órákig fenn leszel, mint az utóbbi időben mindig.

– Nem számít.

– Kettő van – mondta, összefonva maga előtt a karját. – Mármint húgom.

Vágtam egy grimaszt, és tovább gépeltem.

– Ne csináld ezt, Jane.

– Megcsókoltad?

Megmerevedtek az ujjaim, és az állam szinte a térdemig zuhant, ahogy felé fordultam.

– Mi?

Beletúrt a hajába, és ömleni kezdtek a szeméből a könnyek. Sírt. Már megint. Túl sok könny volt ez a feleségemtől egyetlen nap alatt.

– Azt kérdeztem, hogy megcsókoltad-e?

– Miről beszélsz?

– Elég egyszerű kérdést tettem fel, azt hiszem. Válaszolj rá, légy szíves.

– Nem hiszem el, hogy ezt csináljuk.

– Megcsókoltad. Tudom – folytatta sírós hangon. Mintha a rá jellemző észszerű gondolkodásmód semmivé foszlott volna néhány perc alatt. Valamikor a villanyoltást követően a feleségem érzelmi ronccsá változott, és most regénybe illő szcenáriókkal állt elő. – Megcsókoltad a húgomat!

Összeszűkült a szemem.

– Ne most, Jane!

– Mit ne most?

– Kérlek, ne most kezdj el hisztériázni. Ne ilyen hosszú nap után.

– Csak valld be, hogy megcsókoltad a húgomat – ismételgette, mint egy elromlott lemezjátszó. – Valld be, és már itt sem vagyok.

– Azt sem tudtam, hogy *van* húgod.

– Attól még megcsókolhattad.

– Menj, feküdj le, Jane. A végén még felmegy a vérnyomásod.

– Megcsaltál. Tudtam, hogy meg fog történni egyszer. Csak idő és alkalom kérdése volt, hogy félrelépj.

– Neked elment az eszed.

– Csak valld be, Graham.

Végigszántottam az ujjaimmal a hajamon, mert nem tudtam, mint mondhatnék neki az igazságon kívül.

– Krisztusom! Dehogy csókoltam meg!

– De igen! – sírta a könnyeit törölgetve. – Tudom, hogy megcsókoltad, mert ismerem. Ismerem a húgomat. Biztosan tudta, hogy a férjem vagy, és hogy bosszút álljon rajtam,

elcsavarta a fejedet. Mindent tönkretesz, amihez hozzáér.

– Nem csókoltam meg.

– A húgom… a húgom olyan, mint egy fertőző betegség. Észrevétlenül átterjed mindenkire. Én már csak tudom. Pontosan olyan, mint az anyánk. Mindent elront. Miért nem látják meg mások, hogy mit művel? El sem hiszem, hogy ezt tetted velem… velünk. Terhes vagyok, Graham!

– *Nem csókoltam meg!* – kiáltottam. A torkomat szinte égették a nyelvemről leperdülő szavak. Most már végképp nem akartam megismerni Jane múltját. Nem kértem, hogy beszéljen a húgairól, nem kutakodtam, nem zaklattam kellemetlen kérdésekkel, mégis nekiállt vitatkozni egy nőről, akit tulajdonképpen nem is ismertem. – Fogalmam sincs, hogy milyen ember a húgod, és az a helyzet, hogy nem is akarom jobban megismerni. Látom, hogy valami befészkelte magát az agyadba, és nem tudsz szabadulni tőle, de légy szíves, állítsd le magad! Ne rajtam akard elverni a port valamiért, amiről nem tehetek. Nem csaltalak meg. Nem hazudtam neked. Semmi rosszat nem tettem ma este, úgyhogy akár le is szállhatsz rólam. Nem választhattál volna jobb napot?

– Ne tégy úgy, mintha számítana neked a mai nap – suttogta, nekem háttal állva. – Még csak nem is szeretted az apádat.

Az agyamba bevillant valami.

Mégis, most, hogy elment, mintha minden lelassult volna körülöttem, és most hiányoznak azok az emlékek, amelyek sohasem léteztek.

– Most már tényleg fogd be a szádat! – figyelmeztettem.

Nem fogta be.

– Csak az igazat mondom, és ezt te is tudod. Semmit sem jelentett neked. Pedig jó ember volt.

Csendben maradtam.

– Miért nem kérdezel a húgaimról? – folytatta hevesen. – Ez sem érdekel?

– Mindenkinek van valami a múltjában, amiről nem beszél.

– Nem hazudtam – mondta újfent, annak ellenére, hogy egyszer sem neveztem hazugnak. Nagyon úgy festett, hogy önmagát akarja meggyőzni, pedig a tények mást állítottak. Azt, hogy igenis hazudott. És hogy miért nem érdekelt? Azért, mert egy dolgot biztosan tudtam az emberekről. Azt, hogy mindenki hazudik. Nem volt egy árva lélek, akiben megbíztam volna.

Ha egyszer valaki visszaélt a bizalommal, vagy hazugságon kapták, minden, amit addig mondott, legalább részleges csalásnak bizonyult. Akár igaz volt, akár nem.

– Oké. Rendben. Az lesz a legjobb, ha egyszer s mindenkorra tiszta vizet öntünk a pohárba. Tehát. Két húgom van, Mari és Lucy.

Megrándult az arcom.

– Hagyd abba, kérlek.

– Nem beszélünk egymással. Én vagyok a legidősebb, Lucy a legfiatalabb. Egy érzelmi roncs. – Ez elég ironikus megállapítás volt az adott helyzetben, hiszen Jane is épp egy érzelmi összeomlásba hajszolta bele magát. – Ráadásul

kiköpött mása az anyánknak, aki évekkel ezelőtt meghalt. Kilencéves voltam, amikor az apám lelépett tőlünk, és őszintén szólva nem tudom hibáztatni érte. Senki sem bírta volna tovább a dilis anyám mellett.

Elég heves mozdulattal az asztalomra tenyereltem, és a feleségem felé fordultam.

– Mit akarsz tőlem, Jane? Azt akarod, hogy valljam magam dühösnek, amiért eltitkoltál előlem valamit? Rendben, dühös vagyok. Azt akarod, hogy megértő legyek? Oké. Megértő vagyok. Adjak igazat neked, amiért faképnél hagytad a családodat? Legyen. Igazat adok neked. És most folytathatnám végre a munkámat?

– Te is mesélj magadról, Graham. Mondj valamit a múltadról… Tudod, amiről sohasem beszélsz.

– Hagyj békén, Jane.

Olyan jól kordában tudtam tartani az érzelmeimet. Mindig profi módon ügyeltem arra, hogy érzelmileg mindentől távol tartsam magam, de Jane most mintha tesztelt volna. Mintha ki akarta volna deríteni, hogy meddig mehet el. Szerettem volna, ha abbahagyja, mert amikor a lelkem legsötétebb zugából kiszabadult valami érzelem, az nem szomorúság volt, és nem is kétségbeesés.

Az harag volt.

És ez a harag most egyre erősödött bennem, és a feleségem, ha lehet, még feljebb korbácsolta jól irányzott, mentális ütéseivel.

Arra kényszerítette a bennem lakó szörnyet, hogy előbújjon, bár a létezéséről, hiába feküdt be mellé minden

este az ágyba, még csak nem is tudott.

– Gyerünk, Graham. Mondj valamit a gyerekkorodról. Milyen anyád volt? Mert csak volt valamilyen, nem? Mi lett vele?

– Elég! – mondtam. Szorosan behunytam a szememet, és ökölbe szorítottam a kezemet. Ő azonban nem hagyta abba.

– Talán nem szeretett eléggé? Vagy megcsalta az apádat? Meghalt?

Kimentem a szobából, mert a szörny már nagyon közel volt ahhoz, hogy a felszínre törjön. Éreztem, hogy hatalmasra nő bennem. Túl nagyra. Akkorára, hogy már nem sokáig bírtam magamban tartani. Mindent megtettem, hogy elmeneküljek a feleségem elől, de ő utánam jött.

– Oké. Nem akarsz a mamádról beszélni. Akkor beszéljünk az apádról. Meséld el, miért utálod annyira. Mit tett veled? Talán az nem tetszett, hogy éjjel-nappal dolgozott?

– Nem tudod, mibe kezdtél bele – figyelmeztettem ismét, de már nem tudott leállni. Túl messzire ment. Gonoszkodni akart, de nem a megfelelő személyre irányította a mérgezett nyilait.

– Elvette a kedvenc játékodat? Nem engedte, hogy kiskutyád legyen? Megfeledkezett a születésnapodról?

Elsötétült a pillantásom, annyira, hogy ezt már ő is észrevette.

– Ó! – suttogta. – Sok-sok születésnapról megfeledkezett.

– *Megcsókoltam!* – vágtam oda neki, keményen, mint az ostorcsapás. Láttam, hogy leesik az álla. – Ezt akartad

hallani? Ezt a hazugságot akartad kierőszakolni belőlem? – sziszegtem. – Úgy viselkedsz, mint egy elmebeteg.

Ütlegelni kezdte a mellkasomat.

Erősen.

És minden alkalommal, amikor megütött, újabb érzelem bukott a felszínre bennem. Ami a következő ütéssel a zsigereimig hatolt.

Először jött a megbánás.

– Ne haragudj – mondtam halkan. – Nem akartalak bántani.

– Akkor nem csókoltad meg? – kérdezte remegő hangon.

– Hát persze hogy nem.

– Olyan hosszú volt ez a nap… Jaj! – nyöszörögte, és meggörnyedt fájdalmában. – Jaj!

– Mi az? – Olyan metsző pillantással nézett, hogy szinte behorpadt tőle a mellkasom. A hasát markolászta, a lába csuromvizes volt, és remegett, ahogy ott állt előttem a kinyúlt pólómban. – Mi történt?

– Azt hiszem, elfolyt a magzatvizem.

4

GRAHAM

– Túl korai, túl korai, túl korai! – Jane ezt ismételgette halk, kétségbeesett hangon, miközben én őrülten nyomtam a gázt a kórház felé. A tenyerét a hasára szorította; szinte egymást érték a fájások.

– Semmi baj, minden rendben lesz – nyugtatgattam hangosan, de a lelkem mélyén én is rémült voltam. *Túl korai, túl korai, túl korai…*

A kórházba érve pillanatok alatt elhelyezték egy kórteremben, ahol szinte nyüzsögtek a nővérek meg az orvosok, és kérdésekkel bombáztak bennünket, hogy mi történt. Ám amikor én kérdeztem, nem válaszoltak, csak elmosolyodtak, vagy annyit mondtak, hogy meg kell várnunk a szülészt. Az idő lassan vánszorgott, egy órának éreztem minden egyes percet. Tudtam én is, hogy a babának még nem lenne szabad megszületnie, hiszen még csak harmincegy hetes volt. Amikor a szülész Jane kartonját lobogtatva, apró mosollyal a szája szegletében végre megérkezett, odahúzott egy széket az ágy mellé, és duruzsoló hangon beszélni kezdett.

– Helló, Lawrence doktor vagyok, és biztosíthatom, nem

fogok megsértődni, ha hamarosan utálni fog. – Az állszőrzetét simogatva tanulmányozni kezdte Jane kartonját. – Úgy látom, nehéz pillanatokat él át a baba miatt, Jane. Mivel még túl korán van ahhoz, hogy a kicsi megszülessen, tizenkét hét, ha jól számolom, mi is aggódunk egy kicsit.

– Kilenc – javítottam ki. – Már csak kilenc hét van vissza.

Dr. Lawrence összevonta busa szemöldökét, és ismét belemélyedt a dokumentációba.

– Nem. Határozottan tizenkettő, ami eléggé megbonyolítja a dolgokat. Tudom, hogy a nővérek már egy csomó kérdést feltettek, de nagyon fontos tudni, mi történt, ami miatt ilyen helyzetbe került a baba meg a mama. Először is, érte magukat valamilyen stressz az utóbbi időben?

– Ügyvéd vagyok, ami önmagában stresszes életmódot jelent – mondta Jane.

– Fogyasztott alkoholt vagy bármilyen drogot?

– Nem. Egyiket sem.

– Mi a helyzet a dohányzással?

Jane nem válaszolt rögtön.

Felvontam a szemöldökömet.

– Ki vele, Jane! De ne lódíts!

– Csak pár szálat szívtam naponta – mondta végül, engem is meglepve. Az orvoshoz fordulva magyarázkodni kezdett. – Rengeteg stressz ért a munkahelyemen. Amikor megtudtam, hogy terhes vagyok, megpróbáltam leszokni, és sikerült is a napi fél csomagot néhány szálra csökkentenem.

– Nekem azt mondtad, hogy teljesen leszoktál – szűrtem dühösen a fogaim között a szót.

– Megpróbáltam.

– Az nem ugyanaz!

– Ne kiabálj velem! – üvöltött rám remegve. – Hibáztam, rendben, de most nagy fájdalmaim vannak, és az, hogy ordibálsz, csak ront a helyzeten. Jézusom, Graham, mit nem adnék azért, ha feleolyan kedves lennél, mint amilyen az apád volt!

A szavai a lelkem mélyéig megsebeztek, de próbáltam nem mutatni.

Dr. Lawrence vágott egy grimaszt, majd ismét rátalált az ajkára az aprócska mosoly.

– Oké, a dohányzás rengeteg komplikációt idézhet elő a szülésnél, nem is tudjuk pontosan, hogy milyeneket. Jó, hogy szóba került. Mivel ilyen korán jelentkeztek ezek a sűrű fájások, először megpróbálkozunk egy gyógyszerrel, hátha sikerül elkerülnünk a koraszülést. A magzatnak még sokat kell nőnie, így megpróbáljuk még egy kicsit odabenn tartani. A következő negyvennyolc órára itt tartjuk megfigyelésre.

– De hát negyvennyolc óra az nagyon hosszú idő! Mi lesz a munkámmal?

– Majd kiállítok magának egy igazolást. – Dr. Lawrence hamiskásan kacsintott, és felállt. – Mindjárt visszajön a nővér, és megkezdi a gyógyszer adagolását.

Amikor az ajtó felé indult, gyorsan felálltam, és utánamentem.

– Dr. Lawrence!

Visszafordult, és bevárt.

Összefontam a mellemen a karomat, és lapos pillantással megvallottam a bűnömet.

– Az igazság az, hogy veszekedtünk, és közben elment a magzatvíz. Kiabáltam vele, és… – Elhallgattam, és idegesen a hajamba túrtam. – Csak azt szeretném tudni… Lehet, hogy én okoztam a bajt?

Dr. Lawrence féloldalasan elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– Az ilyesmi elég gyakran előfordul, és sajnos nem tudjuk körülhatárolni az okokat. Senkinek sem használ, ha most hibáztatni kezdi magát. Az adott pillanatban egy feladatunk van: megtenni mindent, amit csak lehet, azért, hogy elodázzuk a szülést. A felesége és a baba érdekében.

Bólintottam, és megköszöntem a szavait.

Megpróbáltam elhinni, amit mondott, de a lelkem mélyén továbbra is úgy éreztem, hogy az én hibámból következett be a baj.

Negyvennyolc óra elteltével, mivel a vérnyomása a kritikus érték alá csökkent, az orvosok arra jutottak, hogy egyetlen lehetőségük maradt: császármetszéssel világra segíteni a babát. Csak homályosan emlékszem arra, ami történt, de a szívem végig a torkomban dobogott. Ott álltam a szülőszobában, és még mindig nem tudtam, hogyan fogok érezni, amikor megérkezik a kicsi.

Miután az orvosok elvégezték a császármetszést, és a köldökzsinórt is elvágták, hatalmas zűrzavar kerekedett. Mindenki kapkodott és kiabált.

Nem sírt fel a gyerek.

Miért?

– Egy kiló nyolcvan deka – közölte az egyik nővér.

– CPAP-re lesz szükség – tette hozzá egy másik.

– CPAP? – kérdeztem értetlenül, miközben elsiettek mellettem. – Mi az?

– Lélegeztetőkészülék.

– Nem lélegzik? – kérdeztem rémülten.

– De, csak nagyon gyengén. Át kell vinnünk a koraszülöttosztályra. Szólni fogunk, ha stabilizálódik az állapota.

Még mielőtt bármi mást kérdezhettem volna, elrohantak a kislányommal.

Néhányan ott maradtak, ellátni Jane-t. Átvitték egy normál kórterembe, ahol órákig aludt. Amikor végre felébredt, az orvos tájékoztatott bennünket a lányunk állapotáról. Elmondta, mennyire küzd, és hogy ők mindent megtesznek érte az intenzíven, de az élete ettől függetlenül továbbra is veszélyben volt.

– Ha bármi történik vele, jusson eszedbe, hogy miattad lett koraszülött – mondta Jane, miután az orvos kiment a kórteremből. Még a fejét is elfordította. Inkább az ablakot bámulta, mint engem. – Nem én leszek az oka, ha meghal, hanem te.

– Értem, hogy mit mond, Mr. White, de… – Jane az intenzíven állt, háttal nekem, és telefonált. – Tudom, uram. Teljesen megértem. Csak éppen a kislányom itt van a koraszülöttosztályon, és… – Elhallgatott, majd egy idő után bólintott. – Oké. Értem. Köszönöm, Mr. White.

Letette a telefont, és a fejét ingatva törölgetni kezdte a szemét. Beletelt némi időbe, mire egyáltalán észrevett.

– Minden rendben? – kérdeztem.

– Munkaügyben kerestek.

Most rajtam volt a bólintás sora.

Szótlanul álltunk a kislányunk ágya mellett, aki még mindig küszködve tudott csak levegőt venni.

– Én ezt nem bírom tovább – suttogta Jane, és mintegy vezényszóra remegni kezdett. – Nem tudok tétlenül itt álldogálni. Haszontalannak érzem magam.

Előző éjjel azt hittük, elveszítettük a kicsit, és abban a pillanatban úgy éreztem, hogy ezer darabra fogok hullani. Jane is rosszul viselte a helyzetet, és emiatt egy szemhunyást sem aludt.

– Minden rendben lesz – feleltem, bár magam sem hittem.

Jane megrázta a fejét.

– Én nem erre szerződtem. De még csak hasonlóra sem. Sohasem akartam gyereket. Ügyvéd akartam lenni, semmi más. És amikor az lettem, úgy éreztem, megvan mindenem. És most… – Jane a kezét tördelte idegességében. – Meg fog halni, Graham – suttogta, fázósan átölelve önmagát. – Nem elég erős a szíve. Nincs kifejlődve a tüdeje. Már nincs is

nagyon velünk. Csak azért él, mert ezek életben tartják – intett a kislány parányi testére kapcsolt gépek felé. – És nekünk most itt kell ülnünk, és végig kell néznünk, hogy meghal. Ez kegyetlenség.

Nem válaszoltam.

– Én ezt nem tudom tovább csinálni. Már két egész hónapja vagyunk itt, Graham. Nem kellene már jobban lennie?

A szavai bántottak, és amikor arra célzott, hogy a kislányunknak már befellegzett, elfogott a rosszullét.

– Talán haza kellene menned lezuhanyozni – javasoltam. – Pihenj egy kicsit. Vagy menj vissza dolgozni. Ott talán kitisztul az agyad.

Kicsit topogott ott mellettem, egyik lábáról a másikra állt, végül vágott egy grimaszt.

– Azt hiszem, igazad van. Úgyis nagyon el vagyok maradva. Pár óra múlva visszajövök, rendben? És akkor te mehetsz haza zuhanyozni.

Bólintottam.

Odament a kislányunkhoz, és lepillantott rá.

– Még a nevét sem árultam el senkinek. Nem lenne értelme. Miért mondanánk el bárkinek, hogy hívják, amikor úgyis meg fog halni?

– Hogy mondhatsz ilyet? – kérdeztem dühösen. – Még van remény.

– Remény? – Jane zavarodottan pillantott rám. – Azt sem tudod, mi az.

Erre nem tudtam mit mondani, mert igaza volt. Sohasem

hittem a legbiztatóbb jelekben sem, és nem szoktam reménykedni. Istent sem emlegettem soha a lányom születése előtt, ezért is tartottam bolondságnak, hogy imádságokkal ostromoljam.

Realista voltam.

Azt hittem el, amit a saját szememmel láttam, és nem azt, amiben csak reménykedni lehetett, mégis volt bennem egy parányi rész, ami rápillantott erre az aprócska lényre, és azt kívánta, bár tudna imádkozni.

Önző vágy volt, mégis azt akartam, hogy a lányom jól legyen. Azt akartam, hogy maradjon életben, mert nem éltem volna túl, ha elveszítem. Abban a pillanatban, amikor megszületett, fájdalom nyilallt a mellkasomba. A szívem mintha felébredt volna a sokévi kómából, és ez nem kevés fájdalommal járt. Fájt a tudat, hogy a kislányom meghalhat. Fájt, hogy nem tudtam, hány napja, órája, perce van hátra. Már csak ezért is élnie kellett. Hogy a lelkemben megszűnjön a fájdalom.

Sokkal könnyebb volt létezni, amikor nem éreztem semmit.

Hogy tudta ezt tenni velem egy tenyérnyi kis ember? Hogyan hozott ekkora fordulatot az életembe csupán azzal, hogy megszületett?

Még a nevét sem árultam el senkinek…

Ennyire szörnyetegek lennénk?

– Menj csak, Jane – mondtam fagyosan. – Én majd itt maradok.

A feleségem minden további szó nélkül kiment a

kórteremből, én pedig odahúztam egy széket a kislányunk mellé, akinek a nevét, merő idegességből, én sem mondtam még ki soha.

Órákig vártam, mire felhívtam Jane-t. Tudtam, hogy bele szokott feledkezni a munkájába. Ott ragadt az irodában, ahogy én is ott szoktam ragadni a számítógépem előtt, amikor a múzsa rám talált.

Nem vette fel a mobilját. A következő öt órában még többször felhívtam, de egyszer sem sikerült elérnem, így végül felhívtam az irodáját. A recepciós, Heather azonban nem szolgált jó hírekkel. Szabályos rosszullét fogott el attól, amit mondott.

– Helló, Mr. Russell. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de ma reggel felajánlották neki a távozást. Annyira lemaradt a munkájával, hogy Mr. White felmondott neki. Azt hittem, tudja. – Elhallgatott, majd egészen halkan megkérdezte: – Van valami újság? Hogy van a kisbaba?

Megszakítottam a vonalat.

Össze voltam zavarodva.

Haragudtam.

És fáradt voltam.

Újra megpróbálkoztam Jane mobiljával, de az, mint a nap folyamán mindig, ismét hangpostára kapcsolt.

– Nem kellene pihennie? – kérdezte az egyik nővér, amikor bejött ellenőrizni a lányomra kapcsolt csöveket. – Nagyon fáradtnak látszik. Menjen haza, majd szólunk, ha…

– Jól vagyok – förmedtem rá, nem hagyva, hogy befejezze a mondatot.

Ismét szóra nyitotta a száját, de a szigorú pillantásomat látva rögtön be is csukta. Gyorsan befejezte a teendőit, aztán rám mosolygott, és kiment.

Én továbbra is ott ültem a lányom mellett, a rákapcsolt gépek pityegését hallgattam, és arra vártam, hogy visszatérjen hozzánk ez a kicsi lény. Néhány óra múlva azonban mégiscsak hazamentem egy gyors zuhanyra, és hogy elhozzam magammal a laptopomat, hátha tudok írni egy kicsit.

Sietve beugrottam a gőzölgő víz alá, és mint mindig, hagytam, hogy végigcsorogjon a testemen az égető nedvesség. Aztán felöltöztem, átmentem a dolgozószobámba a laptopomért és néhány papírért. Ekkor vettem észre a billentyűzeten az összehajtott lapot.

Graham,

Itt kellett volna abbahagynom az olvasást. Előre tudtam, hogy a megszólítás után csak rossz jöhet. Mi jó állhatott volna egy fekete tintával megírt, váratlan levélben?

Én ezt nem bírom végigcsinálni. Nem tudok ott állni, és nézni a haldoklását. Ma elveszítettem az állásomat, amiért olyan keményen megdolgoztam, és ettől úgy érzem, mintha a szívem nagyobbik felét veszítettem volna el. Nem várhatom meg, hogy a másik fele is elvesszen, vagy elsorvadjon. Túl sok ez nekem. Sajnálom. Jane.

Képtelen voltam elszakítani a pillantásomat a laptól. Újra és újra végigolvastam a pár sort, majd összehajtottam, és a hátsó zsebembe tettem a levelet.

A szavak azonban belevésődtek a szívembe, és minden

erőmre szükség volt ahhoz, hogy vissza tudjam fogni az érzelmeimet.

5

LUCY

– Teljesen kiment a fejemből – mondta remegő hangon az idegen. – Mindketten tele vagyunk vizsgákkal, minden erőmmel azon vagyok, hogy a víz felett tudjam tartani a fejemet, és közben megfeledkeztem az évfordulónkról. Persze ő nem, ez nyomban kiderült, amikor ajándékokkal felpakolva megjelent a vacsorán, amihez elfelejtettem asztalt foglalni.

Rámosolyogtam a fickóra, és bólogatva végighallgattam az egész történetet, amely azzal zárult, hogy a barátnője azóta is fúj rá.

– És a helyzeten csak tovább rontott, hogy a születésnapja is kiment a fejemből, amiben közrejátszott persze, hogy egy héttel korábban kirúgtak az orvosi egyetemről. Ez egy KO-val is felért. Jaj, elnézést, nem akartam panaszkodni, de kibukott belőlem. Ezeket a virágokat kérem.

– Más nem lesz? – kérdeztem, miközben beütöttem a pénztárgépbe a tucat vörös rózsa árát. A fiú ezzel akart bocsánatot kérni a barátnőjétől, amiért a két igazán fontos dátumról megfeledkezett.

– Nem. Vagy lehet, hogy ez nem elég? – kérdezte idegesen. – Teljesen össze vagyok zavarodva, és fogalmam sincs, hogyan kérjek bocsánatot.

– A virág mindig be szokott jönni – mondtam neki. – És nem ártana pár kedves szó sem. De szerintem a leghangosabban mindig a tettek beszélnek.

Miközben fizetett, megköszönte, hogy meghallgattam, majd kiment a boltból.

– Két hetet adok nekik, és szakítani fognak – jegyezte meg kaján vigyorral Mari, miközben leszedegette a tulipánokról a fonnyadó szirmokat.

– Te kis optimista – mondtam nevetve. – Legalább próbálkozik.

– Egy idegentől kér tanácsot a kapcsolatára vonatkozóan. Eleve kudarcra van ítélve – válaszolta a fejét csóválva. – Nem is értem. Miért akar egy fickó bocsánatot kérni, *miután* gyakorlatilag mindent elcseszett? Figyelt volna oda *előtte*, akkor most nem kellene könyörögnie. Nem olyan nehéz figyelmesnek lenni.

Feszes mosollyal néztem, ahogy agresszívan vagdossa a virágszárakat, és láttam, hogy a szeme megtelik érzelmekkel. Sohasem vallotta volna be, hogy a gyönyörű virágokon éli ki a fájdalmát, pedig teljesen egyértelmű volt, hogy ezt teszi.

– Mondd… jól vagy? – kérdeztem, miközben felkapott egy csokor százszorszépet, és dühös mozdulattal belesuvasztotta egy korábban odakészített vázába.

– Jól. Csak nem tudom felfogni, hogy lehetett ez a srác

ilyen érzéketlen tuskó. Azt meg pláne nem, hogy tőled kért tanácsot.

– Mari.

– Mi van?

– Kitágult az orrlyukad, és úgy hadonászol az ollóval, mint aki megőrült, és mindezt miért? Mert egy fickó, engesztelésképpen, virágot vásárolt a barátnőjének, amiért elfelejtette az évfordulójukat. Ez izgatott fel ennyire, vagy a mai dátumtól ment fel benned a pumpa? Vagy rosszul emlékszem? Nem ma lenne a…

– A hétéves évfordulónk? – Heves mozdulatokkal miszlikbe vágott két szál rózsát. – Várj csak? Hányadika is van? Ó, én is majdnem elfelejtettem!

– Mari, tedd már le azt az ollót!

Felpillantott rám, majd ismét a rózsákat vette szemügyre.

– Jaj, istenem, csak nem megint össze fogok omlani? – kérdezte, mire hozzáléptem, és óvatosan kivettem az ollót a kezéből.

– Nem, csak úgy viselkedsz, mint bármelyik normális ember. Nincs semmi baj. Tényleg. Minden jogod megvan rá, hogy szomorú légy, és ha ahhoz van kedved, dühöngj is egy kicsit. Emlékszel? Maktub. Ugyanakkor nem hagyhatom, hogy gyönyörű virágokat tégy tönkre egy seggfej miatt. Nem érdemlik meg.

– Hm… Igazad van. Sajnálom. – Felnyögött, és a tenyerébe temette a fejét. – Miért fáj még mindig? Hosszú évek teltek el azóta.

– Az idő nem oltja ki az ember érzéseit, Mari. Nincs ezzel

semmi baj. Ennek ellenére mára asztalt foglaltam magunknak.

– Komolyan?

Bólintottam.

– Megiszunk egy csomó margaritát, és annyi tacót bevágunk, amennyi belénk fér.

Ez kissé felvillanyozta.

– És sajtos mártogató is lesz hozzá?

– Hát persze. Az is lesz.

Felállt, és megölelt.

– Köszönöm, Babszem, hogy vagy nekem, és hogy akkor sem tágítasz mellőlem, amikor azt állítom, hogy nincs rád szükségem.

– Szívesen, Cukorborsó. Most megyek, hozok egy partvist, és feltakarítom a dührohamod bizonyítékait. – Átsasszéztam a hátsó helyiségbe, amikor újabb vásárló érkezését jelezve megszólalt a bejárat feletti csengő.

– Helló. Lucille-t keresem – mondta egy mély hang. Hegyezni kezdtem a fülemet.

– Kiment egy pillanatra – felelte Mari. – Mindjárt…

Mire befejezte volna a mondatát, megálltam mellette, és Grahamre meredtem. Most nem öltönyt és nyakkendőt viselt, ettől kicsit más volt, de volt benne valami, ami semmit sem változott. Hiába volt rajta sötétkék farmer és testhez simuló, fekete póló, a pillantásában szemernyit sem engedett a fagy.

– Helló – mondtam kifulladva, és miközben közelebb léptem hozzá, összefontam magam előtt a karomat. – Miben

segíthetek?

Rá nem jellemző módon tördelni kezdte az ujjait, és amint találkozott a pillantásunk, elfordította a fejét.

– Csak azt akartam kérdezni, hogy találkozott-e mostanában Jane-nel. – Láttam, hogy megrándul az arca, de aztán megköszörülte a torkát, és ismét nekifutott. – Akarom mondani, Lyrickal. A nővérével. Nem járt itt maguknál?

– Csak nem Agyas Grahamhez van szerencsém? – kérdezte a székéről felállva Mari.

– Graham vagyok – mondta morcosan a sógorunk. – Csak Graham. Agyas nélkül.

– A temetés óta nem láttam – mondtam neki.

Bólintott, de abból, ahogy előregörnyedt a válla, sejteni lehetett, hogy más feleletre számított.

– Hát jó. Illetve, ha mégis… – Felsóhajtott. – Nem érdekes. Vegyék úgy, hogy itt sem voltam. – Elfordult, de mielőtt kilépett volna az üzletből, utánaszóltam.

– Talán történt valami Lyrickal? – Elhallgattam. – Úgy értem, Jane-nel. – A szívem elszorult, amint elképzeltem a lehető legrosszabb szcenáriót. – Jól van? Vagy a babával történt valami? Ugye nem esett bajuk?

– Igen is, meg nem is. Már majdnem két hónapja, hogy megszületett a kicsi. Egy kislány. Aki, mivel koraszülött volt, még mindig a St. Josephben van.

– Ó, istenem – motyogta Mari, és a szívére szorította a kezét. – Remélem, mindketten jobban vannak.

– Mi… – kezdte Graham, de el is hallgatott. Majdhogynem bizonytalannak láttam ebben a pillanatban, mi több,

kétkedőnek, és a szemében olyasmi villant, amire nem számítottam. Félelem. – Azért vagyok itt, mert Jane eltűnt.

– Hogyan? – Az agyamban száguldani kezdtek a gondolatok. – Eltűnt?

– Tegnap dél körül elment a kórházból, és azóta nem hallottam róla. Annyit tudok, hogy elbocsátották az állásából, de fogalmam sincs, hol lehet, vagy hogy jól van-e. Arra gondoltam, hogy maguk talán tudnak róla valamit.

– Én nem – mondtam, és Marihez fordultam. – Te?

Mari megrázta a fejét.

– Nem baj – felelte Graham. – Elnézést kérek, hogy idejöttem. Nem akartam zavarni.

– Már miért… – kezdtem, de mire felnéztem, már nem volt az üzletben – zavart volna? – fejeztem be motyogva.

– Megpróbálom felhívni – mondta Mari, és már fel is kapta a telefonját. A szíve valószínűleg ugyanúgy zakatolt, mint az enyém. Az ajtóhoz szaladtam. – Hová mész? – kiáltott utánam.

Nem volt időm válaszolni, mert utol akartam érni Grahamet.

– Graham! – kiáltottam éppen akkor, amikor be akart ülni a fekete Audijába. Olyan pillantással válaszolt, mintha a szimpla létezésem is zavarná.

– Tessék!

– Mi az, hogy tessék? – torkoltam le dühösen. – Hogy képzeli, hogy beront a boltunkba, a nyakunkba zúdítja mindazt, amit elmondott, aztán fogja magát és elrohan? Inkább mondja meg, hogyan segíthetek!

A szemöldöke a helyére csúszott, majd megrázta a fejét.

– Sehogyan. – Azzal beült a kocsijába, és elhajtott. Teljesen összezavarodtam.

A nővérem eltűnt, az unokahúgom az életéért harcolt a kórházban, és ez az alak azt mondja, hogy nem segíthetek?

Ezt nehezen tudtam megemészteni.

– Beszaladok a kórházba – közöltem Marivel, amikor visszamentem a boltba. – Megnézem, mi a helyzet.

– Én is jövök – mondta, de én jobbnak láttam, ha ott marad, mert úgy nem kellett bezárni a boltot. Túl sok tennivalónk volt, és ha mindketten elmegyünk, a legfontosabb feladatokat sem tudtuk volna elvégezni.

– Inkább próbáld elérni Lyricot. Veled inkább szóba áll, mint velem.

– Oké. De ígérd meg, hogy felhívsz, ha úgy látod, hogy szükséged van rám.

– Megígérem.

Amikor bementem a koraszülöttosztályra, Graham hátát pillantottam meg először. Egy széken ült, előregörnyedve, és a parányi ágyacskát bámulta, amelyben a kislánya feküdt.

– Graham – suttogtam, mire felnézett. Reményteli pillantást vetett rám; talán azt hitte, Jane vagyok. Ám amikor felállt, kihunyt a szemében a remény, és közelebb lépett a babához. Mintha meg akarná védeni.

– Nem kellett volna idejönnie – mondta.

– Tudom. Ennek ellenére meg akartam győződni róla, hogy minden rendben van-e.

– Nincs szükségem társaságra – vetette oda, amikor látta, hogy elindulok a kiságy felé. Minél közelebb voltunk egymáshoz, annál feszültebb lett.

– Nincs semmi baj azzal, ha valaki szomorú vagy fél – suttogtam, de közben nem tudtam levenni a szememet a minden lélegzetvételért megküzdő, parányi lényről. – Nem lehetünk mindig erősek.

– Talán megmenthetném, ha gyenge lennék? – A hangja olyan volt, mint az ostorcsapás.

– Nem, de…

– Akkor meg? Minek vesztegessem az időmet?

Kellemetlenül érintett a válasza.

– Nem jelentkezett közben a nővérem? – kérdeztem végül.

– Nem.

– Vissza fog jönni – mormogtam, azt remélve, hogy nem bizonyulok hazugnak.

– A búcsúlevelében nem ezt írta.

– Komolyan? Ez… – Azt akartam mondani, hogy „döbbenet”, de elhalt a hangom. Merthogy, ha jobban belegondoltam, a nővérem viselkedésében nem volt semmi meglepő. Mindig is szeretett elfutni a problémák elől. Az apánkra ütött. Gyorsan témát váltottam. – Mi a neve? – biccentettem a pici lány felé.

– Nincs értelme a nevén nevezni valakit, aki úgyis… – Elcsuklott a hangja. A keze ökölbe szorult, és behunyta a

szemét. Amikor újra kinyitotta, már nem tűnt olyan fagyosnak, mint addig. Egy pillanatra utat engedett az érzelmeinek, és szomorúan nézte, hogyan küzd a gyermek az életben maradásért. Aztán lehorgasztotta a fejét, és suttogva befejezte a mondatot. – Aki úgyis meghal.

– Csakhogy ő még él, Graham – mondtam halkan. – Itt van velünk, és gyönyörű.

– De meddig? Meddig van velünk? Ha reálisan nézzük a helyzetet, nem sokáig.

– Én inkább megpróbálok reménykedni. Majdnem mindig bejön.

Feltűnt, hogy az ökölbe szorított kezén kivörösödött a bőr.

– Nem akarom, hogy itt legyen – mondta, és elfordult. Egy pillanatra felmerült bennem, hogy tolakodó vagyok. Tiszteletben kellene tartanom, hogy nem tartja kívánatosnak a jelenlétemet.

De ekkor észrevettem, hogy remeg.

Nem látványosan ugyan, de rázkódott a teste, ahogy a lányát nézte, bizonytalanul, mert nem tudta elképzelni, hogy mit hoz a következő pillanat. Ekkor vált bizonyossággá bennem, hogy hiába küld el, nem tudom otthagyni.

Megfogtam az öklét, kihajtogattam az ujjait, és a kezem közé fogtam a kezét. Tudtam, hogy a baba keményen harcol, és nyilvánvaló volt, hogy Graham is a csatamezőn jár valahol. Miközben a kezét tartottam, felröppent az ajkáról egy sóhaj.

Nagyot nyelt, aztán pár pillanat múlva elengedte a kezemet. Csodálkozva állapítottam meg, hogy közben alábbhagyott a remegése.

– Talon – suttogta halk, félelemmel átitatott hangon. Mintha attól tartott volna, hogy a neve kimondásával a halál csókját leheli a kislánya homlokára.

– Talon – ismételtem halkan, és akaratlanul is apró mosolyra húzódott a szám. – Isten hozott a világunkban!

És ekkor, először, amióta ott álltam az ágya mellett, a csöppnyi Talon Russell kinyitotta a szemét.

6

GRAHAM

– Biztos, hogy jól vagy? – kérdezte Lucy, mintha nem lenne tudatában annak, hogy nem szívesen látott vendég a baba ágya mellett. Az utóbbi két hétben mindennap megjelent a kórházban, megnézte, hogy van Talon, megnézte, hogy vagyok én. És ahogy múltak a napok, engem egyre jobban irritált, hogy nem volt hajlandó leszakadni rólunk. Nem akartam, hogy ott legyen, és egyre nyilvánvalóbbá vált számomra, hogy nem kellett volna a virágboltban kérdezősködnöm Jane után.

Hogy mi volt az egészben a legrosszabb? Az, hogy Lucynak be nem állt a szája.

Mintha folyamatosan mondta volna a magáét. Mintha minden egyes gondolatnak, ami a fejében megfogant, szavakká kellett volna formálódnia. És hogy még rosszabb legyen, minden mondatába beleszőtt valami hippimaszlagot. Azon sem lepődtem volna meg, ha előkap egy jointot vagy egy hegyikristályt, vagy ha elterül egy jógaszőnyegen.

– Maradhatok még, ha szükséged van rám – ismételte sokadszor.

Talont már nem csöveken keresztül táplálták; már önállóan is tudott enni, ami határozottan előrelépés volt a többhavi bizonytalanság után.

– Tényleg, Graham. Van még néhány órám. Szívesen maradok, ha kell.

– Nem kell. Nyugodtan elmehetsz.

Bólintott, és végül fel is állt.

– Oké. Majd holnap visszajövök.

– Ne gyere.

– Graham, nem kell egyedül végigcsinálnod – bizonygatta. – Itt maradhatok segíteni, ha…

– Hát tényleg nem érted? – kérdeztem türelmetlenül. – Nem akarom, hogy itt legyél. Nincs rád szükségem. Sajnálj valaki mást.

Lucy ajka elnyílt, és hátrálni kezdett.

– De hát, én nem sajnállak…

– Nem? Pedig látszik rajtad, hogy sajnálsz valakit. Lehet, hogy magadat, amit meg is tudok érteni, hiszen nincs normális társasági életed – dünnyögtem, és bár nem néztem rá, éreztem, mi több, a szemem sarkából láttam is az arcán átsuhanó fájdalmat.

– Tudod, vannak pillanatok, amikor látom, mennyire szenvedsz. Ilyenkor szinte érzem a fájdalmadat meg az aggodalmadat. De aztán csinálsz vagy mondasz valami durvát, amivel mindent felülírsz.

– Ne akarj úgy tenni, mintha ismernél – mordultam rá.

– Te pedig ne akarj úgy tenni, mintha nem lenne szíved – felelte. Keresgélni kezdett a táskájában, végül előhúzott egy

darab papírt meg egy tollat, és ráfirkantotta a telefonszámát. – Tessék, itt van, ha esetleg mégis meggondolnád magad. Régebben szoktam gyerekekre vigyázni, neked is segíthetek, ha akarod.

– Fogd már fel végre… Nem akarok tőled semmit.

– Azt hiszed, miattad vagyok itt? – kérdezte. Láttam, hogy megvonaglik az arca, és az ujjai megmarkolják a nyakában lógó, szív alakú medált. – Úgy tűnik, a hatalmas egoizmusod megakadályoz abban, hogy meglásd az igazságot. Nem miattad vagyok itt. Alig ismerlek. Az utolsó leheletével azt kérte tőlem az anyám, hogy vigyázzak a nővéreimre, és mivel minden jel arra utal, hogy Lyric örökre meglépett, fontosnak találom, hogy a gyermeke mellett legyek, és segítsek rajta, ha tudok.

– Semmi közöd Talonhoz – sziszegtem dühösen.

– Talán nincs – mondta Lucy. – De akár tetszik neked, akár nem, ő az én családom is. Kérlek, ne engedd, hogy a büszkeséged és a haragod megakadályozzon abban, hogy szükség esetén segítséget kérj tőlem.

– Sohasem lesz rád szükségem. Nem lesz szükségem senkire – vakkantottam, mert nagyon felbosszantott azzal az adakozó személyiségével. Nevetségesnek tartottam, hogy ilyen sokat ad önmagából, anélkül hogy várna érte valamit.

Összeszűkült a szeme, és a fejét kissé oldalra biccentve végigmért. Utáltam, ahogy rám nézett. Utáltam, hogy amikor egymásba kapcsolódott a pillantásunk, úgy nézett rám, mintha a lelkem része lenne, és azt is látná bennem, aminek a létezéséről én még csak nem is tudok.

– Ki bántott meg ennyire? – kérdezte suttogva.

– Mi?

Közelebb lépett hozzám, szétnyitotta az ökölbe szorított kezemet, és a tenyerembe nyomta a telefonszámát.

– Ki miatt lettél ilyen elviselhetetlenül rideg?

Követtem a szememmel, ahogy kiment, de egyszer sem nézett vissza rám.

Még három hétnek kellett eltelnie ahhoz, hogy az orvosok és a nővérék közöljék: eljött az idő, amikor Talon és én hazamehetünk. Két órámba telt, mire megnyugodtam, hogy jól raktam be a gyerekülést, de ezt követően még öt nővérrel ellenőriztettem, hogy tényleg biztonságos-e a baba szállításához.

Még életemben nem vezettem ilyen lassan, és minduntalan hátranéztem, de mindig azt láttam, hogy Talon édesen alszik.

Úgyis el fogom cseszni.

Tudtam, hogy el fogom. Elképzelésem sem volt az apaságról. Fogalmam sem volt, hogyan kell bánni egy csecsemővel. Jane biztos szuper lett volna ebben is. Igaz, sohasem akart gyereket, de tökélyre vitte volna ezt is, mint mindent, amibe belefogott. Tett volna róla, hogy ő legyen a legjobb anya a világon. Talon számára, ha választhatott volna, mindenképpen ő lett volna a jobb opció.

Súlyos tévedésként éltem meg, hogy velem kellett beérnie.

– *Sss…* – csitítgattam, miközben kiemeltem a gyerekülést

a kocsiból, és elindultam vele a ház felé. Amint megállt az autó, elkezdett ordítani, és ettől görcsbe rándult a gyomrom.

Éhes? Ki kellene cserélni a pelenkáját? Melege van? Fázik? Nem kap rendesen levegőt? Nem elég erős a tüdeje? Túl fogja élni az éjszakát?

Betettem a bölcsőjébe, és leültem mellé a padlóra. De amint megmozdult, talpra ugrottam, hogy lássam, nincs-e valami baja. De akkor is felpattantam, ha sokáig nem mozdult. Fogalmam sem volt, mitévő legyek.

Úgyis el fogom cseszni.

Az orvosok tévedtek. Ezt teljes bizonyossággal tudtam. Még nem lett volna szabad hazaküldeniük a kislányomat. Még egyikünk sem állt készen rá. Se Talon, se én. Túl kicsi volt a nagy kezeimhez.

Féltem, hogy fájdalmat okozok majd neki.

Elkövetek egy hibát, ami Talon életébe kerül.

Nem tudom megcsinálni.

Előhúztam a mobilomat, és bepötyögtem a számot, amelyet hetek óta hiába hívtam. „Jane, Graham vagyok. Csak azt akarom mondani, hogy… Talon hazajött. Jól van. Nem fog meghalni, Jane. Azt akartam, hogy ezt tudd. Most már hazajöhetsz.” Az ujjaim szorosan markolták a készüléket, a hangom komoly volt, majdnem szigorú. „Gyere haza. Kérlek. Ezt… nem tudom végigcsinálni… nélküled. Egyszerűen nem megy.”

Nem először hagytam neki ilyen vagy hasonló üzenetet, amióta az orvosok közölték velem, hogy el fogják bocsátani

Talont. Jane azonban egyszer sem válaszolt, és nem is jött haza.

Ez az éjszaka volt életem legnehezebb éjszakája.

Talon szinte végigordította, és én nem tudtam elhallgattatni. Ha felvettem, attól féltem, hogy összetöröm. Ha etetni próbáltam, és nem evett, az egészsége miatt kezdtem aggódni. Túl nagy nyomás nehezedett rám. Hogyan tudnék életben tartani egy ilyen csöppséget?

Hogyan nevelhetne fel egy szörny egy gyereket?

A kérdés, amelyet Lucy az utolsó látogatása alkalmával nekem szegezett, újra és újra befurakodott a gondolataim közé.

Ki bántott meg ennyire? Ki miatt lettél ilyen elviselhetetlenül rideg?

A „ki” kérdésre tudtam a választ.

A „miért” volt az, aminek a megfogalmazása nehézséget okozott.

7

A TIZENEGYEDIK SZÜLETÉSNAP

A kisfiú mozdulatlanul állt a sötét folyosón; nem tudta, hogyan reagálna az apja, ha észrevenné. Talán nem is akarja, hogy meglássa... Egész este egyedül volt otthon, de még úgy is nagyobb biztonságban érezte magát. Biztos volt benne, hogy az apja csaprészeg lesz, amikor hazaér, erre tanították a múlt tapasztalatai. Csak abban nem volt biztos, hogy melyik részeg vízió lépi át aznap a küszöböt.

Néha játékos volt az apja, máskor meg szélsőségesen kegyetlen.

Volt, hogy a kegyetlensége különös méreteket öltött. A kisfiú ilyenkor többnyire szorosan behunyta a szemét, és megpróbálta elhitetni magával, hogy csak álmodja a gonosz tetteket. Azt mondogatta magában, hogy az apja nem lehet ennyire rideg. Senki sem gyűlölheti ennyire a saját húsát és vérét – még akkor sem, ha eltompítja az agyát az alkohol.

Pedig már megtanulta a keserű igazságot. Arról, akit mindenkinél jobban szeretett, esténként, amikor betakargatta, rendre kiderült, hogy sötét lelkű szörnyeteg.

– Gyere ide, fiam – mondta a férfi, mire a kisfiú, hogy magasabbnak látsszon, kihúzta magát, és sietős léptekkel

átment a nappaliba. Ott találta az apját egy nővel. A nő keze az apja markában pihent. – Ő Rebecca – közölte az apja szélesen vigyorogva. Csak úgy ragyogott a szeme.

A nő gyönyörű volt. Csokoládébarna haja dús hullámokban omlott a vállára, finom orra tökéletesen illeszkedett a barna őzikeszeme közé. Telt ajkát élénkvörösre festette, és amikor elmosolyodott, az édesanyjára emlékezette a fiút.

– Helló – mondta Rebecca lágyan, szinte túlcsorduló kedvességgel, és a fiú felé nyújtotta a kezét. – Csodálatos, hogy végre megismerhetlek.

A fiú nem közeledett felé. Egyszerűen nem tudta, mit kellene mondania, vagy egyáltalán, mit kellene éreznie.

– No! – biztatta az apja. – Rázd meg a kezét! És köszönj szépen!

– Helló – suttogta a kisfiú, mintha attól tartott volna, hogy az apja csapdába akarja csalni.

– Feleségül veszem Rebeccát. Ő lesz az új anyukád.

– Nekem már van anyukám – vakkantotta a fiú hangosabban, mint szerette volna. Megköszörülte a torkát, és visszatért a suttogó hanghoz. – Nekem van anyukám.

– Nem – javította ki az apja. – Az anyukád elhagyott bennünket.

– Téged hagyott el! – ellenkezett a gyerek. – Mert mindig részeg vagy! – Tudta, hogy nem kellett volna ezt mondania, ugyanakkor nagyon fájt neki, hogy az anyja elment, és itthagyta őt egy szörnyeteggel. Az anyja szerette őt – ebben egészen biztos volt. De egy nap nem bírta tovább elviselni a

szívét tépő fájdalmat, így félelmében elment.

Tudta egyáltalán, hogy mit tesz? Tudatában volt, hogy kire hagyja az egyetlen fiát?

A kisfiú gyakran imádkozott azért, hogy az anyja visszajöjjön.

Az apja kiegyenesedett. Ökölbe szorította a kezét, és éppen le akart sújtani, amikor Rebecca nyugtatóan megszorította a vállát, és megállította.

– Ne bántsd. Ez mindnyájunk számára új helyzet – mondta, és a másik kezével megsimogatta a kisfiú hátát. – Nem azért vagyok itt, hogy a mamádat helyettesítsem. Tudom, hogy sokat jelentett neked, és nem akarom elfoglalni a helyét. Remélem azonban, hogy egy nap találsz majd nekem egy zugot a szívedben, mert tudod, a szív már csak ilyen. Azt hiszed, hogy már teljesen tele van, aztán jön valaki, és rájössz, hogy mégiscsak elfér benne még egy kis szeretet.

A fiú csendben maradt. Nem tudta, mit mondhatna erre. Az apja szemében még látta a haragot, de lehetett valami Rebecca érintésében, mert úgy tűnt, hogy a szépség megfékezte a fenevadat.

Ez elég ok volt arra, hogy a kisfiú bizakodni kezdjen. Már ettől az apró epizódtól felébredt benne a remény, hogy a nő velük tölti az estét, és ott marad akár egészen reggelig.

– És most beszéljünk vidámabb dolgokról – mondta Rebecca, és odament az étkezőasztalhoz. Amikor visszajött, egy minitorta volt a kezében, sárga-zöld csíkos gyertyával a közepén. – Azt csiripelik a madarak, hogy ma van a tizenegyedik születésnapod. Igaz ez?

A fiú ellenségesen bólintott.

Honnan tudhatta meg?

Az apja még csak célzást sem tett rá a nap folyamán.

– Akkor most kívánnod kell valamit. – Rebecca, ahogy az anyja is szokta, szélesen rámosolygott, aztán előhúzott a táskájából egy öngyújtót, és meggyújtotta a gyertyát. A fiú nézte, ahogy lángra lobban, aztán csepegni kezd róla a viasz, és ráolvad a bevonatra. – Rajta! Fújd el a gyertyát, és kívánj magadnak valami szépet!

A fiú pontosan ezt tette. A nő mosolya még inkább kiszélesedett.

És a fiú, anélkül hogy észrevette volna, ezen az estén elkövetett egy nagyon súlyos hibát. Olyan gyorsan történt. Talán azt követően, hogy fújni kezdett, de még azelőtt, hogy kialudt volna a láng.

Abban az alig érzékelhető perctöredékben véletlenül megnyitotta a szívét a nő előtt, és magához engedte.

Az utolsó nő, aki megemlékezett a születésnapjáról, az anyja volt, akit annyira szeretett.

És ez a nő annyira emlékeztette az anyjára, a széles mosolyától kezdve a bizalomkeltő modoráig és a rúzsozott szájáig. Olyan régen volt, hogy valaki szeretettel fordult felé.

Rebecca nem tévedett, amikor a szívekről és a szeretetről beszélt. A szívek mindig képesek voltak megnyílni a szeretet előtt, ám a beáramló szeretetet néha sötét árnyékok követték, mély repedéseket okozva a szív falán.

Az árnyékok megmérgezték a szeretetet, amitől az valami súlyos, sötét csúfsággá változott. A szívfájdalom elvette,

megcsonkította, megalázta azt, ami előtt kitárult a szív, és közben, mély sebeket ejtve, elkezdte lefagyasztani a szeretetre nyitott szív dobbanásait.

– Boldog születésnapot! – mondta Rebecca, majd belemártotta az ujját a torta bevonatába, a szájához emelte, és lenyalta róla az édes mázat. – Remélem, teljesülni fog a kívánságod.

8

LUCY

Az éjszaka közepén csörögni kezdett a telefonom. Richardot keresve megfordultam az ágyamban, de nem volt mellettem. A hall felé pillantottam, ahol világos volt, és halkan szólt a jazz, ami azt jelentette, hogy Richard még ébren van, és dolgozik valamin. A telefonom tovább csörgött. Megdörzsöltem a szememet, és felvettem.

– Halló! – ásítottam bele, mert alig bírtam a szememet nyitva tartani. Az ablakomon le voltak húzva a rolók, és a réseken nem világított be a napsugár, ami azt jelentette, hogy a reggel még nagyon messze volt.

– Lucille? Graham vagyok. Felébresztettelek? – kérdezte reszkető hangon.

Hallottam, hogy a háttérben bömböl egy kisbaba. Megint ásítanom kellett.

– Nem, hajnali háromkor mindig ébren vagyok – feleltem kuncogva. – Mi a baj? Történt valami?

– Ma hazahoztam Talont a kórházból.

– Remek.

– Nem. Egyáltalán nem az – mondta megtört hangon. – Nem hagyja abba a sírást. Nem eszik. Amikor alszik, azt

hiszem, meghalt, így megnézem, dobog-e a szíve, amitől felébred, és újra ordítani kezd. Ha beteszem a bölcsőbe, még jobban rázendít, így inkább újra felveszem, de akkor sem hagyja abba. Szeretném, ha… ha…

– Mi a címed?

– Nem kell…

– Graham! Add meg a címedet! Most!

Nem ellenkezett tovább. Elmondta, hogy jutok el a házához. Az, hogy River Hillsben lakott, egyvalamit rögtön elárult róla: kényelmes élete volt.

Gyorsan felöltöztem, a kócos hajamat összefogtam egy még kócosabb kontyba a fejem búbján, és átszaladtam a nappaliba. Ott ült Richard, és teljesen belemerült az egyik szénrajzába.

– Még mindig dolgozol? – kérdeztem.

Rám emelte a szemét, és felvonta a szemöldökét.

– Hová mész? – Más volt az arca. A szakállát leborotválta, csak a bajuszát hagyta meg.

– Nincs szakállad – jegyeztem meg. – Csak… bajuszod.

– Ja. Inspirációra volt szükségem, és arra gondoltam, ha levágom a szakállamat, kifejezőbb lesz az arcom. Tetszik?

– Olyan… – felhúztam az orromat – művészi.

– Az volt a cél, hogy az legyen. Végül is művész vagyok, nem? De várj, még nem mondtad meg, hová mész.

– Graham telefonált. Hazavitte Talont a kórházból, és nem tud mit kezdeni vele.

– De hát… – Richard először az órájára pillantott, aztán rám. Hunyorgott. Biztosan elkeverte a szemüvegét a

munkáját kísérő rendetlenségben. – Hajnali három óra van.

– Tudom. – Odaléptem hozzá, és megpusziltam a feje búbját. – Neked is aludnod kellene.

Legyintett.

– Lucy. Ha egy művész kiállításra készül, nem alszik, hanem alkot.

Nevetve indultam az ajtó felé.

– Akkor próbálj meg csukott szemmel alkotni! Majd jövök!

Amikor megálltam Graham felhajtóján, alaposan szemügyre vettem a házát. Lenyűgözött a méreteivel. Persze a River Hillsen csak lenyűgöző épületek voltak, de az övét egyenesen lélegzetelállítónak találtam. Olyan volt, mint a személyisége – el volt zárva a világtól. A ház előtt fák sorakoztak, a hátsó udvar azonban nyitottnak tűnt. Kaviccsal felszórt utak vezettek arra a területre, ahol, bár most csak gondozatlan fű volt, a kertet lehetett volna kialakítani. Szinte láttam magam előtt azokat a különleges virágokat és futónövényeket, amelyek pompásan mutattak volna egy ilyen helyen. Az udvar végét egy messzire elnyúló fás rész jelezte.

Még nem kelt fel a nap, így a ház sötét volt, mégis gyönyörű. A bejárati lépcsőt két kőoroszlán őrizte, a tetőn három vízköpő rajzolódott ki az árnyékok között.

Két pohár kávéval a kezemben odamentem az ajtóhoz, de még mielőtt becsengethettem volna, Graham kinyitotta, és gyakorlatilag berántott a házba.

– Egyre csak üvölt – mondta köszönés helyett, és

vonszolni kezdett a síró hang irányába. Koromsötét volt odabenn; csak egy gyenge fényű lámpa égett a nappali asztalán. Az ablakok előtt súlyos, mélyvörös bársonyfüggönyök lógtak, s ettől még sötétebbnek tűntek a helyiségek. Graham bevezetett Talon szobájába. A kicsi lány a bölcsőjében feküdt, és kivörösödve ordított, ahogy a tüdején kifért.

– Nincs láza, és direkt a hátára fektettem… – felvonta a vállát. – Sokat olvastam a hirtelen bölcsőhalálról, és tisztában vagyok vele, hogy még nem tud átfordulni, de attól félek, hogy véletlenül mégis megteszi. És alig eszik valamit. Nem tudom, mit csináljak. Megpróbálkoztam a kengurumódszerrel is, de az sem működött.

Ha Talon nem lett volna annyira nekikeseredve, biztosan elnevetem magam az ideges apuka láttán. Körülnéztem. A pici lány szobája kétszer akkora volt, mint az enyém. A szőnyegén szülőknek szóló könyvek hevertek, némelyik behajtott oldallal, hogy Graham később könnyen megtalálja a fontosnak ítélt részeket.

– Mi az a kengurumódszer? – kérdeztem.

Amikor felnéztem a könyvekről, észrevettem, hogy Graham ing nélkül áll előttem. A pillantásom végigtáncolt a mellkasán és a karamellszínű bőrén. Fegyelmeznem kellett magamat, hogy ne bámuljam kiguvadt szemmel. Ahhoz képest, hogy író volt, elképesztően kigyúrtnak látszott. A bal karján egy tetoválás húzódott egészen a lapockájáig, és a felkarja olyan benyomást keltett, mintha a bicepszének külön bicepsze lett volna.

Egy pillanatra felötlött bennem, hogy nem is egy író áll előttem, hanem Dwayne Johnson.

Miután levette Talonról a rugdalózót, izmos karjába kapta a síró kisbabát, és ringatni kezdte, úgy, hogy a kicsi aprócska füle a mellkasára simuljon, a szíve fölé.

– Az, amikor a szülő közvetlenül a bőrére fekteti a gyerekét, ezzel is segítve a mielőbbi kötődés kialakulását. Gondolom, az anyákkal ez jobban működik, bár az ápolónők azt javasolták, hogy próbáljam ki én is. De ahogy látom, semmi értelme – mormogta, miközben a sírás folytatódott. Graham úgy tartotta a kislányt, mint egy futball-labdát, és olyan heves mozdulatokkal ringatta, hogy szinte ő maga is szétesett közben, mégsem tudta megnyugtatni.

– Talán megpróbálhatnád újra megetetni – javasoltam. – Akarod, hogy elkészítsem a tápszerét?

Megrázta a fejét.

– Nem. Nem tudod, milyen melegnek kell lennie.

Elmosolyodtam. Egyáltalán nem bántott, hogy nem bízik bennem.

– Jól van. Akkor add ide nekem a kicsit, és készítsd el te az ennivalóját. – Összevonta a szemöldökét. Láttam rajta, hogy még jobban elfogja a kétkedés. Leültem a sarokban álló szürke hintaszékbe, és kinyújtottam a karomat. – Megígérem, hogy nem fogom elejteni.

– Támaszd meg a tarkóját – figyelmeztetett, miközben lassan – *nagyon lassan* – a karomba helyezte Talont. – Ne mozdulj, míg vissza nem jövök.

Felnevettem.

– Megígérem, hogy nem mozdulok, Graham.

Mielőtt kiment a szobából, visszanézett ránk, mintha attól tartott volna, hogy máris a padlón találja a gyerekét, vagy valami más, nevetséges dolog történik vele. Nem hibáztattam a félelmei miatt, ugyanakkor láttam, hogy nehéz pillanatokat okozott neki, ha meg kellett bíznia valakiben. Különösen azután, hogy a nővérem faképnél hagyta.

– Szia, szépségem – mondtam Talonnak, és szorosan a mellemre vonva ringatni kezdtem. Tényleg gyönyörű volt. Mint egy műalkotás. Néhány héttel korábban még akkorkának tűnt csak, mint egy mogyoró, de azóta magára szedett vagy két kilót. Igazi túlélő volt; egy reménysugár. A szék ringásától mintha megnyugodott volna. Mire Graham visszatért a szobába, békésen aludt a mellemen.

Graham felvonta a szemöldökét.

– Ezt meg hogy csináltad?

– Szerintem jól érzi magát ebben a székben.

Vágott egy grimaszt, majd kinyújtotta a kezét Talonért. Elvette tőlem, és belefektette a bölcsőbe az alvó gyereket.

– Menj el.

– Mi? – kérdeztem zavartan. – Ne haragudj, de rosszul csináltam valamit? Azt hittem, azt akarod, hogy…

– Most már semmit sem akarok, Lucille. A továbbiakban nincs szükségem a szolgálataidra.

– A szolgálataimra? – kérdeztem letaglózva. – Csak segíteni akartam. És nem magamtól jöttem, hanem te

hívtál.

– Most viszont elbocsátalak. Viszlát.

Sürgető mozdulatokkal a bejárati ajtó felé kezdett terelni, és minden további szó nélkül kituszkolt a házából. Még csak egy köszönömöt sem mondott; egyszerűen rácsapta az orromra az ajtót.

– Ne felejtsd el meginni a kávét, amit neked hoztam! A pultra tettem – üvöltöttem utána az ajtót döngetve. – Fekete, akár a lelked!

– Képes volt hajnali háromkor áthívni magához? – kérdezte Mari, miközben másnap reggel kinyitotta a virágboltot. Vasárnaponként zárva voltunk, de be szoktunk menni, hogy előkészüljünk a következő hétre. – Ami azt illeti, örültem, hogy nem kellett hajnali ötkor hot jógára mennem, ugyanakkor el sem tudtam képzelni, hol lehetsz. Hogy van a kisbaba?

– Jól. Szépen fejlődik. – Elmosolyodtam, ahogy visszagondoltam a kicsire. – Egyszerűen tökéletes.

– És azt mondod, hogy Graham… mindent maga csinál?

– Aha. Minden tőle telhetőt megtesz – feleltem. – Küzd, az látszik. És hatalmas lépés volt tőle, hogy egyáltalán felhívott.

– Azért fura, hogy hozzád fordult segítségért, nem gondolod? Alig ismer.

– Nem tudom, van-e családja. Lehet, hogy az apja volt az utolsó hozzátartozója. Szükség esetére megadtam neki a

számomat.

– És a végén kirúgott.

– Ja.

Mari égnek emelte a szemét.

– Ez ám a stabil lakókörnyezet egy kisgyereknek. Emlékszem, ahogy bejött a boltba. Már akkor is láttam rajta, hogy nem normális.

– Nyilvánvalóan van rajta csiszolnivaló, de azt hiszem, nagyon igyekszik, hogy jó apa legyen. Eleve beleerőltették a helyzetbe, amelyben azért úgy tűnt, hogy lesz egy társa, aki segíteni fog neki, és most mégis egyedül kell boldogulnia.

– Ezt azért nem gondoltam volna Lyricról – mondta fejcsóválva Mari. – Még most sem tudom elhinni, hogy lelépett. Láthatta, milyen hatással volt rám, hogy Parker elhagyott. Tanulhatott volna az esetemből.

– Otthagyta az újszülött kislányát a kórházban, Mari. Megfontoltan gondolkodó ember nem tesz ilyet. Ha volt is benne valaha felelősségérzet, mostanra teljesen kiveszett. – Elképesztőnek találtam, hogy egy emberről, akivel gyakorlatilag egész életemben együtt éltem, kiderül, hogy nem is ismerem.

Semmi sem tudott úgy rombolni, mint az idő. Lassan őrlő malomkerekeivel működő kapcsolatokat zúzott semmivé. Képes volt elidegeníteni egymástól a családtagokat.

Mari ismét megcsóválta a fejét.

– Ezt a zűrzavart! No de hogy felvidítsalak… Van számodra egy meglepetésem.

– Csak nem egy zöld turmix?

A nővérem felvonta a szemöldökét.

– Meglepetést mondtam, nem hányingerkeltő gusztustalanságot. Új alkalmazottunk lesz. Egy virágkötő. A következő hetekre több jelentkezőt is behívtam interjúra.

Mióta megnyitottuk a boltunkat, többször is szóba került, hogy fel kellene vennünk valakit, de sohasem volt akkora profitunk, hogy ezt megengedhettük volna. Már csak ezért is volt izgalmas a bejelentés. Azt jelentette, hogy már személyzetre is futja a bevételeinkből. Újabb álmunk érkezett a megvalósulás küszöbére, és ez euforikus hatású volt.

Éppen válaszolni akartam, amikor az ajtó felett megszólalt a vásárló érkezését jelző csengő. Mindketten felnéztünk.

– Sajnálom, de ma nem vagyunk… – kezdtem, de a torkomon akadt a szó, amikor megláttam, hogy, kezében egy nagy csokor rózsával, ki áll az ajtóban.

– Parker – lehelte Mari. Már attól, hogy kimondta a nevet, elszállt belőle minden erő. Még a teste is reagált: előregörnyedt a válla, és megroggyant a térde. – M-mit keresel t-te itt? – Azt kívántam, bár ne remegne annyira a hangja. Így önkéntelenül is elárulta, milyen hatással van rá még mindig a volt férje. Pontosan olyannal, amilyenről Parker maga is álmodhatott.

– Én… nos… – Az ő hangja is elcsuklott. Idegességében a kezében tartott csokrot bámulta. – Belátom, ostoba dolog virágot hozni egy virágüzletbe…

– Mit akarsz itt, Parker? – kérdeztem a nővéremmel

ellentétben elég metsző hangon. Keresztbe fontam a karomat a mellemen, és nem voltam hajlandó levenni róla a szememet.

– Szia, Lucy – mondta. – Örülök, hogy látlak, de pár percre szeretnék kettesben maradni a feleségemmel.

– Nem a feleséged! – vakkantottam rá, és minden egyes lépésnél, amit Mari felé tett, mondtam valamit. – Elveszítetted, amikor évekkel ezelőtt fogtad a sátorfádat, és leléptél.

– Oké, oké. Igazad van. Ezt megérdemeltem. – Mari motyogott valamit, amit egyikünk sem hallott. Parker kérdőn felvonta a szemöldökét. – Mit mondtál?

– Azt, hogy szart se érdemelsz! – vágta oda Mari még mindig reszketeg hangon, de az előbbinél jóval hangosabban. A nővérem sohasem szokott káromkodni, így az, hogy most egy trágár szó is kicsúszott a száján, arra utalt, hogy a lelke mélyéig megbántott és dühös.

– Mari – kezdte újra Parker. A nővérem elfordult tőle, ám ő ennek ellenére tovább beszélt. – Néhány héttel ezelőtt lett volna a hetedik évfordulónk.

Mari továbbra is háttal állt neki, de láttam, hogy a teste ismét reagált.

Légy erős, nővérkém!

– Tudom, hogy elcsesztem. Azt is tudom, hogy alávalóság volt csak úgy megjelennem itt, a boltban ezzel a vacak virággal, de… Hiányzol. Nagyon.

Mari teste most már megfeszült.

– Minden hiányzik. Egy hatökör vagyok, igaz? Annyi

szarságot elkövettem ellened. Nem is kérem, hogy még ma visszavegyél. Azt sem kérem, hogy szeress belém. De egy pillanatra felejtsd el, hogy ki vagyok. Tekints rám úgy, mint egy egyszerű srácra, aki itt áll egy lány előtt, és kávézni hívja.

– Jaj, ne! – nyögtem.

– Mi van? – kérdezte Parker megbántottan.

– Ezt a *Sztárom a párom*ból loptad!

– Nem egészen! Julia Roberts azt kérte Hugh Granttől, hogy szeresse. Én csak egy kávéra szeretném meghívni Marit – magyarázta Parker.

Nem is tudtam, hova nézzek.

– Nem érdekel. Húzz el, de rögtön!

– Nem akarlak megsérteni, Lucy, de nem hozzád jöttem, hanem Marihez, és ő nem mondta, hogy…

– Húzz el! – vágott közbe Mari, visszanyerve a hangja erejét. Ahogy a volt férje felé fordult, kihúzta magát, és felemelte a fejét. Mint egy rendíthetetlen tölgy, olyan erősnek látszott.

– Mari – Parker megpróbált közelebb lépni hozzá, de a nővérem egy kézmozdulattal megállította.

– Azt mondtam, hogy húzz el, Parker. Nincs számodra mondanivalóm, és semmit sem akarok tőled. Csak azt, hogy elmenj.

Parker habozott egy pillanatig, aztán letette a csokrot a pultra, és kiment.

Amint becsukódott mögötte az ajtó, Mari kiengedte az addig visszatartott levegőt. Gyorsan átmentem a másik

helyiségbe.

– Mit csinálsz? – kiáltott utánam.

– Hozom a zsályaágat – kiáltottam vissza. Amikor kicsik voltunk, a mama mindig tartott otthon zsályaágat, hogy elégethessük, ha összeszólalkoztunk vagy vitatkoztunk valamin. Úgy gondolta, hogy a legkisebb veszekedés is rossz energiával tölti meg a levegőt, amit a lehető leggyorsabban el kell pusztítani. – Parker csak rosszat hozott ránk. Nem hagyhatom, hogy a belőle sugárzó negatív energiák visszaszivárogjanak az életünkbe. Távozz tőlünk, sátán! – Meggyújtottam a zsályaágat, és körbehordoztam a boltban.

– Érdemes volt emlegetni az ördögöt – mormogta Mari, és valóban, csörögni kezdett a mobiltelefonom. Felkapta.

Kivettem a kezéből. A kijelzőn Graham neve állt.

Elég ellenséges hangon szóltam bele, miközben átadtam a zsályaágat a nővéremnek.

– Halló!

– Nem vált be a szék.

– Mi?

– Nem vált be a szék. Amikor itt voltál, azt mondtad, azért aludt el, mert jól érezte magát a hintaszékben, de ez nem igaz. Reggel többször is megpróbálkoztam vele, és egyszer sem jött be. Egyszerűen nem hajlandó elaludni. Enni sem akar, és… – Egy pillanatra elhalt a hangja, és amikor újra megszólalt, alig lehetett hallani, hogy mit mond. – Gyere vissza.

– Tessék? – Döbbenetemben a pultnak támaszkodtam. – Amikor utoljára ott voltam, kidobtál.

– Tudom.

– Csak ennyi? Tudod?

– Figyelj, ha nem akarsz segíteni, nem kell. Meg tudom oldani nélküled is.

– Igen? Akkor miért telefonálsz? – Az ajkamba haraptam, és behunytam a szememet. – Húsz perc múlva ott leszek.

– Oké.

Már megint csak egy oké, és semmi köszönöm.

– Lucille?

– Igen?

– Legyen inkább tizenöt.

9

GRAHAM

Lucy megállt a házam előtt az ütött-kopott kocsijával, és még ki sem mászott belőle, már kinyitottam előtte az ajtót. A karomban tartottam Talont, aki torkaszakadtából üvöltött bánatában.

– Ez huszonöt perc volt – korholtam.

Elmosolyodott. Mindig mosolygott.

Olyan mosolya volt, ami a múltra emlékeztetett. Gyönyörű, reménnyel teli mosoly.

Márpedig a remény a gyengék számára jelentett csak gyógyírt az élet nagy kérdéseiben. És ez biztosan így volt. A saját bőrömön tapasztaltam meg.

– Én inkább úgy mondanám, hogy divatosan késtem egy kicsit.

Minél közelebb jött hozzám, annál feszültebb lettem.

– Miért van marihuánaszagod?

– Amit érzel, az nem marihuána, hanem zsálya – mondta nevetve. – Éppen egy zsályaágat égettem, amikor hívtál.

– Minek?

Lenézően megrándult a szája, aztán megvonta a vállát.

– Azért, hogy elűzzem a boltból a tiédhez hasonló negatív

energiákat.

– Ó, értem. Egy újabb hippiszokás. Lefogadom, hogy kristálykövek nélkül sem mész sehová.

Nem válaszolt, de benyúlt a válltáskájába, és elővett belőle egy maroknyi kristályt.

Naná, hogy volt nála.

– Add ide! – Kinyújtotta a kezét, elvette tőlem Talont, és ringatni kezdte. – Menj, pihenj le. Majd én vigyázok rá. – Hatalmas bűntudatot éreztem amiatt, hogy Talon, amint átkerült Lucy karjába, rögtön elhallgatott.

– Nem tudok aludni – mondtam.

– Dehogynem. Csak nem akarsz, mert paranoiás vagy, és attól félsz, hogy valami történik közben a kislányoddal. Megnyugtatlak, hogy ez teljesen normális reakció, amelyen a legtöbb újdonsült szülő átesik. De neked most nem kell aggódnod. Nem hagyod magára, hiszen itt vagyok.

Haboztam, mire könnyedén meglökte a vállamat.

– Menj. Nem lesz semmi baj.

– Ugye nem először vigyázol gyerekre?

– Nem. Évekig vigyáztam egy ikerpárra meg a kisöccsükre. A születésüktől egészen addig, míg iskolába nem mentek. Megígérem, Graham, hogy semmi baja nem lesz a lányodnak, ha néhány órára rám hagyod.

– Oké. – Végighúztam a kezemet a szőrös államon, és vágyakozó pillantást vetettem a hálószobám felé. Nagyon jól jött volna egy zuhany is. Nem is emlékeztem rá, hogy mikor zuhanyoztam, vagy mikor ettem utoljára. *Vajon van ennivaló a hűtőmben? Egyáltalán, működik?*

Számlák!

Befizettem a számláimat? A telefonomat még nem kapcsolták ki, ami jó jel, és szerencse is, mert reggel fel kell hívnom a gyerekorvost.

Orvos!

Időpontokat kell kérnem. Hogy mehetett ki a fejemből?

És ami a legfontosabb, dadust kell szereznem. Mielőbb.

– Hallgass már el! – vakkantott rám Lucy.

– Egy szót se szóltam.

– Hangosan nem, de szinte hallom, ahogy pörög az agyad, és azon tűnődsz, hogy mi mindent csinálhatnál alvás helyett. Addig nem sokat, amíg ki nem pihented magad. És Graham?

Visszafordultam. A szemében csillogó kedvesség szinte simogatott.

– Igen?

– Csak hogy tudd, mindent a lehető legjobban csinálsz.

Megköszörültem a torkomat, és a zsebembe süllyesztettem a kezemet. *Rengeteg a mosnivaló. Mikor mostam utoljára?*

– Mégis örökké sír. Nem érzi magát jól velem.

Lucy elnevette magát, igazi, szívből jövő hangon, hátravetett fejjel, és a szája majdnem a füléig ért. Ami azt illeti, rosszul érintett a nevetése, főleg azért, mert kicsit hangosnak találtam.

– A kisbabák sírnak, Graham. Ez teljesen normális. Nemcsak neked új ez a helyzet, hanem neki is, és mindketten mindent megtesztek azért, hogy

alkalmazkodjatok hozzá.

– De nálad miért nem ordít?

– Majd fog – mondta vigyorogva. Lepillantott a kezében békésen szundikáló lányomra. – Lehet, hogy pár perc múlva könyörögni fogok, hogy vedd vissza. Használd ki hát, amíg csendben van, és pihenj egy kicsit, mielőtt menekülőre fogom.

Bólintottam, de mielőtt elfordultam volna, még egyszer megköszörültem a torkomat.

– Szeretnék bocsánatot kérni.

– Miért is?

– Amiért ma reggel kidobtalak. Sajnálom, hogy olyan faragatlan voltam.

Kissé félrebiccentette a fejét, és végigmért.

– Miért érzem úgy, hogy millió szó kavarog a fejedben, mégis csak párat tudsz kinyögni?

Nem válaszoltam.

Miközben néztem, hogyan ringatja a lányomat, aki egyre nyugtalanabb lett, Lucy újra elmosolyodott, és rám kacsintott.

– Látod? Megmondtam. Úgy viselkedik, mint minden kisbaba. De majd vigyázok rá. Most menj, és kapd össze magad, mert előbb-utóbb vissza kell adnom.

Gondolatban köszönetet mondtam neki, mire elmosolyodott, mintha azt akarná mondani: szívesen.

Amint a párnához ért a fejem, elaludtam. Addig nem is

tudtam, hogy ennyire fáradt vagyok. Úgy éreztem, mintha a testem beleolvadt volna a matracba. Mintha teljes egészében elnyelt volna az áldott sötét. Még rémálmaim sem voltak, aminek csak örülni tudtam.

Meg sem mozdultam addig, míg meg nem hallottam Talon ordítását. – Jane, odamennél hozzá? – kérdeztem suttogva, még félálomban. Aztán felpattant a szemem, és ahogy az ágy másik felére pillantottam, láttam, hogy érintetlen. Egyetlen gyűrődés sem volt a takarón. Akkor eszembe jutott, hogy egyedül vagyok.

Kimásztam az ágyból. A folyosó közepén járhattam, amikor meghallottam a halk suttogást.

– Nincs semmi baj, ne sírj.

Minél közelebb értem a gyerekszobához, annál megnyugtatóbbnak találtam a gyengéd hangot. Megálltam az ajtóban, onnan néztem, ahogy Lucy etetni próbálta a karjában sírdogáló Talont.

Az imént még arra emlékeztetett az üres ágy látványa, hogy Jane elhagyott, Lucy jelenléte azonban arra utalt, hogy mégsem vagyok ebben a helyzetben teljesen egyedül.

– Jól van? – kérdeztem.

Lucy meglepetten kapta fel a fejét.

– Jól, persze. Csak éhes egy kicsit. – Miközben beszélt, végighordozta a pillantását a testemen. – Látom, már nem bűzlesz úgy, mint egy szennycsatorna.

Végigfuttattam a kezemet a még mindig nedves hajamon.

– Nem. Lezuhanyoztam, és aludtam is egy kicsit.

Bólintott, majd mellém lépett.

– Átveszed az etetést?

– Én… Nem. Akkor megint…

Lucy a hintaszék felé intett a fejével.

– Ülj le. – Ellenkezni kezdtem, de ő megrázta a fejét. – *Ülj már le!*

Szót fogadtam, és miután leültem, a karomba fektette a kislányomat. Talon abban a pillanatban bömbölni kezdett, mire én gyorsan vissza akartam adni Lucynak, ám ő nem volt hajlandó átvenni.

– Ne félj, nem töröd össze.

– De nem szeret nálam lenni. Valahogy nem érzi magát otthonosan velem.

– Nem ő nem érzi magát otthonosan, hanem te. Pedig meg tudod csinálni, Graham. Vegyél egy nagy levegőt, és próbáld túltenni magad az idegességen.

Vágtam egy grimaszt.

– Nem tudod eltitkolni, hogy hippi vagy.

– Te meg azt nem, hogy félsz – vágott vissza, majd lehajolt, odaadta Talon cumisüvegét, és megigazította a kezemet, hogy jól tartsam. Pár perc múlva a kicsi megnyugodott. Behunyta a szemét, és inni kezdett. – Látod? Nem törted össze.

Utáltam, hogy olvasott az agyamban. Tényleg attól rettegtem, hogy minden érintésemmel kárt teszek a kislányomban. Az apám egyszer azt mondta, hogy bármihez érek, azt tönkreteszem, és biztosra vettem, hogy ez a lányom esetében is így lesz.

Alig tudtam rávenni arra, hogy a cumisüveget elfogadja

tőlem. Hogy fogom így felnevelni?

Lucy továbbra sem engedte el az üveget tartó kezemet. Az érintése puha volt, gyengéd, és ez meglepően jólesett az én elutasító lelkemnek.

– Mi a legnagyobb reményed?

A kérdése összezavart.

– Hogy érted?

– Mi a legnagyobb reményed? Mit nem lehet ezen érteni? Az anyukám – magyarázta – gyakran feltette nekünk ezt a kérdést, amikor gyerekek voltunk.

– Nekem… nincs olyan. Én nem reménykedem.

Megpróbáltam figyelmen kívül hagyni, hogy csalódást okoztam neki a válaszommal. Mégis mit tehettem volna? Nem voltam reménykedős típus. Olyan típus voltam, aki nem reménykedik, csak vegetál.

Amikor végzett az evéssel, visszaadtam Talont Lucynak, aki megbüfiztette, és visszafektette a kiságyába. Egy darabig mindketten ott álltunk felette, és csendben néztük az alvó gyermeket, de ettől nem oldódott fel a csomó, amely Talon születése óta feszítette a gyomromat.

A kislányom még tekergette egy kicsit az aprócska testét, és az arcán is fel-felvillant egy morcos kis grimasz, de aztán még mélyebb álomba zuhant. Azon tűnődtem, álmodik-e ilyenkor, és hogy ő fog-e remélni valamit az élettől.

– Hű! – suttogta mellettem Lucy, és alig észrevehetően elmosolyodott. – Ugyanúgy grimaszol, mint a papája!

Halkan elnevettem magam, mire felém fordult.

– Nem hiszem el… – mondta, és célba vett a

mutatóujjával. – Lehet, hogy nevetni hallottam Graham Russellt?

– Véletlen volt – feleltem szárazon. – Ígérem, többé nem fordul elő.

– Pedig én azt szeretném, ha máskor is hallhatnám ezt a hangot. – Ahogy ott álltunk egymás mellett, összekapcsolódott a pillantásunk. Hirtelen egyikünk sem találta a megfelelő szavakat. A haja a göndör fürtjeivel olyan volt, mint a szénaboglya. Eszembe jutott, hogy még a temetésen is kócos volt.

De ez valahogy csak még szebbé tette.

Egy elszabadult fürt a vállára hullott, és én odanyúltam, hogy végigsimítsak rajta, de ekkor észrevettem benne valamit. Minél közelebb ért hozzá a kezem, éreztem, hogy annál jobban megfeszül.

– Graham – suttogta. – Mit csinálsz?

Végiggereblyéztem az ujjaimmal a fürtjeit, mire ő behunyta a szemét, ám ettől csak még idegesebbnek látszott.

– Fordulj meg! – parancsoltam rá.

– Mi? Miért?

– Fordulj csak meg! – mondtam, mire ő felvonta a szemöldökét, én pedig égnek emeltem a szememet, és hozzátettem: – Légy szíves. – Erre megfordult, mire én vágtam egy grimaszt. – Lucille? – suttogtam, és egészen közel hajoltam hozzá. A szám szinte súrolta a fülét.

– Igen, Graham?

– Hányás van a hátadon!

– Micsoda?! – kiáltotta, és próbált úgy fordulni, hogy maga is láthassa. – Ó, istenem! Tényleg! – nyögte, amikor megpillantotta a nyári ruháján a hányásnyomokat.

– A hajadba is jutott belőle.

– Ó, a francba! Ez pont annyira hiányzott, mint egy seggbe kúrás – mormogta, de rögtön le is esett neki, hogy mit mondott, és a szája elé kapta a kezét. – Bocs, nem úgy értettem. Csak kicsit lehangoló lehányva visszatérni a való világba.

Kis híján elnevettem magam.

– Használhatod a fürdőszobámat, aztán kölcsönvehetsz valamit tőlem, míg én bedobom a ruhádat a mosógépbe.

Ismét elmosolyodott, ahogy oly gyakran tette.

– Ilyen furmányosan akarsz rávenni arra, hogy segítsek még egy kicsit?

– Nem – válaszoltam nyersen, mert sértőnek találtam a reagálását. – Egyenesen nevetséges, hogy ezt gondolod.

Elfintorodott, aztán felnevetett.

– Csak vicceltem, Graham. Nem kell mindent komolyan venni. Lazíts egy kicsit. Ami azt illeti, szívesen elfogadom az ajánlatodat. Ha nem tudnád, ez a szerencseruhám. Becsben kell tartani.

– Ami azt illeti, ma nem sok szerencsét hozott. Kénytelen leszel újradefiniálni a szerencsédet.

– Azta! – Lucy halkan füttyentett egyet, és közben a fejét csóválta. – Hogy te milyen kedves tudsz lenni! Mindjárt elájulok!

– Nem úgy értettem – kezdtem volna a magyarázkodást,

de elhalt a hangom. Bár még mosolygott, észrevettem, hogy a felső ajka remegni kezd. Megbántottam. Hát persze hogy megbántottam. Nem szándékosan, de mégis. Kicsit még topogtam, majd kihúztam magam. Úgy éreztem, mondanom kellene valamit, de nem találtam a szavakat.

– Majd otthon kimosom – mondta egészen halkan, és a vállára vetette a táskáját.

Egyetértően bólintottam; én sem akartam, hogy ott maradjon.

Már kifelé tartott, amikor megszólaltam:

– Nem bánok jól a szavakkal.

Visszafordult, és megrázta a fejét.

– Dehogynem. Jól bánsz velük. Talán túlságosan is. Én már csak tudom, hiszen minden könyvedet elolvastam. Nem a szavakkal nem tudsz bánni, hanem az emberekkel.

– Többnyire fejben élem az életemet. Alig érintkezem a külvilággal.

– És a nővérem?

– Alig beszélgettünk.

Lucy felnevetett.

– Hát ez meg tud nehezíteni egy kapcsolatot, gondolom.

– Elég közel álltunk egymáshoz ahhoz, hogy elégedettek legyünk.

Egészen elkeskenyedett a szeme, és egyetértő bólogatásba kezdett.

– Egy szerelmi kapcsolatban ez a legkevesebb. Hogy mindkét fél elégedett legyen.

– Ki beszélt itt szerelemről? – kérdeztem. A szomorúság,

amely elárasztotta a pillantását, kellemetlenül érintett.

De aztán pislantott egyet, és a bánat tovaröppent a szeméből. Csak értékelni tudtam, hogy ilyen gyorsan felül tudott kerekedni az érzelmein.

– Tudod, hogy szavak híján mi viszi előre az emberi kapcsolatokat? A mosoly! – mondta.

– De hát én szoktam mosolyogni.

– Nem. Te legfeljebb grimaszolni szoktál. Vagy összevonod a szemöldöködet. Esetleg mogorván rámeredsz valakire. Ez minden. Mosolyogni még egyszer sem láttalak.

– Ha érdemi okot találok arra, hogy elmosolyodjak, értesíteni foglak. Egyébként sajnálom, ha… tudod… megbántottalak. Tisztában vagyok vele, hogy néha hűvösen viselkedem.

– Na, na… Azért ne ess túlzásokba – mondta nevetve.

– Azt is tudom, hogy keveset beszélek, és ha kinyitom a számat, általában nem a megfelelő dolgot mondom, így most újra bocsánatot kérek, ha megbántottalak. Talon és én nem kaptunk tőled mást, csak önzetlen kedvességet, és ez egy kicsit kifordított önmagamból. Nem vagyok hozzászokva ahhoz, hogy kapjak. Inkább adni szoktam, mert azt várják tőlem az emberek.

– Graham…

– Várj, hadd fejezzem be, mielőtt megint olyat mondanék, amivel mindent elrontok. Nemcsak a mai napot akarom megköszönni neked, hanem a kórházi látogatásokat is. Tudom, hogy nincs könnyű természetem, és az, hogy te ennek ellenére is segítesz, többet jelent nekem, mint

gondolnád. Köszönöm.

– Szívesen. – Beleharapott az alsó ajkába, és többször is elmotyogta a „maktub” szót, mielőtt újra megszólalt. – Lehet, hogy nagyon, de nagyon meg fogom bánni, amit most mondok, de ha akarod, minden reggel beugrom munka előtt, és munka után is segíthetek. Tudom, hogy valamikor folytatnod kell az írást, máskülönben nem lesz új bestsellered, és amíg te dolgozol, én szívesen vigyázok a kicsire.

– Én… szívesen fizetek is neked a szolgálataidért.

– Nem szolgáltatást ajánlottam, Graham, hanem segítséget, és nincs szükségem a pénzedre.

– Pedig jobban érezném magam, ha elfogadnád.

– Én meg akkor érezném magam jobban, ha nem. Tényleg. Nem tennék ilyen ajánlatot, ha nem gondolnám komolyan.

– Köszönöm. És Lucille…

Jelezve, hogy várja a folytatást, felvonta a szemöldökét.

– Nagyon csinos ez a ruha.

Játékosan lábujjhegyre állt.

– Még így, lehányva is?

– Még így, lehányva is.

Egy pillanatra lehajtotta a fejét, de aztán újra rám nézett.

– Ha az életem múlna rajta, akkor sem tudnék eligazodni rajtad. Egyszerre vagy hideg és meleg. Általában jó emberismerőnek tartom magam, de téged, Graham Russell, egyszerűen nem értelek. Nem hasonlítasz senkihez.

– Talán olyan vagyok, mint a regények, amelyeket végig

kell lapozni ahhoz, hogy megérthessük őket.

Lucy mosolya kiszélesedett, majd óvatosan, a szemét továbbra is rajtam tartva hátrálni kezdett a fürdőszobám felé, bizonyára azért, hogy letakarítsa magáról a hányást.

– Az egyik felem szeretné kihagyni a közbeeső oldalakat, hogy elolvashassa, mi áll az utolsón, de egyrészt nem akarom megfosztani magam az olvasás izgalmától, másrészt imádom a végkifejletig fokozódó feszültséget. – Miután letisztogatta magát, visszajött a folyosóra. – Majd küldj egy SMS-t, hogy szükség van-e rám ma este. Ha nem írsz, akkor csak holnap reggel jövök, egészen korán. És Graham…

– Igen?

– Próbálj kicsit többet mosolyogni.

10

LUCY

A következő néhány hét a virágkötésről és Talonról szólt. Ha nem a Monet Kertjében voltam, akkor Grahamnek segítettem, de szinte nem is beszélgettünk, amikor nála voltam. Átadta Talont, aztán már el is tűnt a dolgozószobájában, és hogy nyugodtan írhasson, magára csukta az ajtót. Nem volt a szavak embere, de ha mondott valamit, azt többnyire nagyon nyersen mondta. Miután ebben a vonatkozásban kiismertem, nem vettem rossz néven a hallgatását. Ha nem beszélt, nem tudott bántani.

És így legalább nyugodtan telt a nála töltött idő.

Néha elmentem a dolgozószobája előtt. Ilyenkor gyakran hallottam, hogy hangpostaüzenetet hagy Lyricnak. Mindegyik üzenet Talonról szólt, a fejlődéséről, illetve a gyermeknevelés jó és rossz pillanatairól.

Egy szombat este, amikor megérkeztem Graham házához, meglepetten vettem észre a kocsifelhajtón álló sötétbarna kombit. Leparkoltam, odamentem az ajtóhoz, és becsengettem.

Várakozás közben ért a következő meglepetés. Hallottam, hogy odabent nevet valaki.

Nevetés? Graham házában?

– Az a baj, fiam, hogy kevés az izom, és sok a zsír – mondta egy hang, mielőtt kinyílt volna az ajtó. Amikor megláttam, hogy kihez tartozik, szélesen elmosolyodtam. – Ó, isten hozta, ifjú hölgy – mondta vidáman a férfi.

– Oliver tanár úrhoz van szerencsém, igaz?

– Igen, igen, de kérem, szólítson Ollie-nak. Maga bizonyára Lucille. – Szívélyesen kezet ráztunk.

– Igazából Lucy vagyok – mondtam –, de Graham túl közvetlennek gondolja ezt a megszólítást. Nem tudom, miért, hiszen többnyire közvetlen lánynak tartanak. – Grahamre mosolyogtam, aki pár lépésnyire állt tőlünk, és nem szólt egy szót sem.

– Hát igen, Graham már csak ilyen. Igazi úriember, aki ad a formákra. Évek óta könyörgök neki, hogy ne hívjon Oliver tanár úrnak, de nem hajlandó Ollie-nak szólítani. Azt hiszi, az gyerekes.

– Mert tényleg az – mondta Graham, majd felkapta Ollie barna kalapját, és célzatosan az idősebb férfi kezébe nyomta. – Köszönöm, Oliver tanár úr, hogy benézett hozzánk.

– Megyek már, megyek. Lucy, örülök, hogy végre megismerhettem. Graham csak jót mondott magáról.

Elnevettem magam.

– Hát, ezt kötve hiszem.

Ollie felvihogott, mire az orra körül összeráncolódott a bőre.

– Hát, jó, bevallom, szinte semmit sem mondott. De mit

várhat az ember egy hallgatag seggfejtől? Elárulhatok magának egy titkot?

– Naná. Egyszer még jól jöhet.

– Oliver tanár úr – szólt közbe Graham szigorú hangon. – Nem azt mondta, hogy még el kell mennie valahová?

– Lám, lám, most meg zsémbeskedik. – Ollie felkacagott, és tovább beszélt. – Mr. Russell-lel ki lehet jönni, csak nem a száját kell figyelni, hanem a szemét. Az mindent elmond. Ha valaki odafigyel, abból pontosan megismerheti az érzéseit, a gondolatait. Olyan a szeme, mint egy nyitott könyv, csak meg kell tanulni olvasni belőle. Amikor magáról kérdeztem, azt mondta, jól megvannak, de a szeme még hozzátette, hogy hálás magának. Úgyhogy, Lucy, maga őzikeszemű kislány, Graham a legjobbakat gondolja magáról, csak nem mondja ki.

Grahamre pillantottam, aki haragosan összepréselte a száját, de a szemében volt valami gyengédség, amitől megolvadt a szívem. Ugyanezt a szépséget szoktam felfedezni Talon nézésében is.

– Rendben, tanár úr, azt hiszem, eleget beszélt. Nem akarok udvariatlan lenni, de ideje lenne indulnia. A vendégszeretetnek is vannak határai.

A férfi arcán még szélesebb lett a mosoly. Mintha tartóztatni akarták volna, nem elküldeni.

– Jól van, megyek már. Jövő héten találkozunk. És ne feledd, fiam: kevesebb zsírt, több izmot! Ja, és amikor írsz, próbálj az átlag fölé emelkedni. Akiben annyi van, mint benned, ne akarja átlagdumával eladni magát – intette Ollie

Grahamet, majd felém fordult: – Boldog vagyok, Lucy, hogy megismerhettem.

– Én is nagyon örülök, hogy találkoztunk.

Miközben elvonult mellettem, megérintette a kalapja karimáját. Táncoló léptekkel, fütyörészve távozott.

Grahamre mosolyogtam, de ő nem mosolygott vissza. Csak álltunk ott, és némán néztük egymást. Kínos szituáció volt, és akkor még finoman fogalmaztam.

– Talon alszik – mondta, miután elfordította rólam a pillantását.

– Ó! Remek – mondtam.

Én mosolyogtam.

Ő grimaszolt.

Mint mindig.

– Nem bánnád, ha meditálnék egy kicsit a télikertedben? Magammal viszem a babamonitort, így hallani fogom, ha felébred.

Bólintott, de amikor elmentem mellette, utánam szólt.

– Este hat óra van.

Visszafordultam, és felvontam a szemöldökömet.

– Igen. Tudom.

– Ilyenkor szoktam vacsorázni a dolgozószobámban.

– Ezt is tudom.

Megköszörülte a torkát, mintha mondani akarna valamit. A pillantása a padlót fürkészte, mielőtt újra visszatért volna rám.

– Oliver tanár úr felesége, Mary két hétre való fagyasztott ételt küldött nekem.

– Ez igazán kedves tőle.

Ismét biccentett.

– Igen. Az egyiket már be is tettem a sütőbe. Többszemélyes adag.

– Ó! – Bár nem fordult el tőlem, nem is mondott semmit. – Graham?

– Igen, Lucille?

– Arra akarsz kérni, hogy osszam meg veled a vacsorádat?

– Hm… ha szeretnél velem enni, jut neked is.

Bizonytalanságot láthatott rajtam, pedig csak azon tűnődtem, hogy álmodom-e, vagy ébren vagyok. Ugyanakkor éreztem, ha nem felelek gyorsan, tovaröppen a pillanat.

– Nagyon szívesen ennék veled.

– Nincs valamilyen ételallergiád? Nem vagy vegetáriánus, laktóz- vagy gluténérzékeny?

Mindezt olyan komolyan, mondhatni, szárazon kérdezte, hogy muszáj volt nevetnem. A hangjánál csak az arca volt szigorúbb.

– Nem, nem, mindenevő vagyok – feleltem vihogva.

– Lasagne lesz, rendben? – kérdezte olyan hangon, mintha eleve elutasítástól tartana.

– Rendben.

– Biztos?

– Biztos, Agyas Graham – feleltem még mindig kuncogva.

Semmilyen érzelem nem látszott az arcán. Csak bólintott.

– Akkor megyek, és megterítek.

Az étkezőasztala nevetségesen nagy volt, tizenkét ember is elfért volna körülötte. A tányérokat és az ezüst evőeszközt az asztal két végében helyezte el, majd intett, hogy üljek le. Kísérteties csendben szolgálta fel az ennivalót, majd leült velem szemben.

Graham házában elég kevés lámpa volt, és többnyire a sötétítőfüggönyök is be voltak húzva, így nem juthatott be a helyiségekbe a napfény. A berendezés gyér volt, és a sötét tónusok uralták. Az egész házban én voltam a legvidámabb színfolt a tarkabarka ruházatommal és szőkén göndörödő, kócos tincseimmel.

– Ahhoz képest, hogy Wisconsinban vagyunk, és most kezdett tavaszodni, egész szép idő van odakinn – jegyeztem meg néhány percnyi kényelmetlen csend után. Az időjárásnál nem választhattam volna közhelyesebb témát, de ez volt az egyetlen, ami eszembe jutott. Egyébként is úgy tapasztaltam, hogy a semmitmondó megjegyzések oldják a feszültséget.

– Tényleg? – mormogta. – Észre sem vettem.

– Tényleg.

Ennyi, semmi több. Hangtalanul folytatta az evést.

Hmmm…

– Nem akarod rendbe tenni a kertet a ház mögött? – kérdeztem. – Most kell elkezdeni az ültetést. Olyan szép lehetne az udvarod. Már egy kis sövénynyírás is sokat dobna rajta.

– Csak pénzpocsékolás lenne. Nem érdekel.

Hmmm…

– Nagyon kedvesnek találtam Ollie-t – próbálkoztam tovább. – Remek fickó, ugye?

– Nincs vele semmi baj – motyogta.

Félrebiccentettem a fejemet, és a szemébe nézve megpróbáltam alkalmazni az Ollie-tól kapott tippet.

– Nagyon kedveled, ugye?

– Tanított az egyetemen, és néha véleményezi az írásaimat. Ennyi. Se több, se kevesebb.

– Hallottam, hogy nevettetek. Másokkal nem szoktál nevetni, de vele nevettél. Nem is tudtam, hogy van humorérzéked.

– Talán azért, mert nincs is.

– Hát, ez igaz lehet – feleltem bólogatva, bár tudtam, hogy hazudik. – Mégis úgy tűnt, hogy ti ketten közel álltok egymáshoz.

Nem válaszolt, és ezzel véget is vetett a beszélgetésünknek. Csendben ettünk tovább, és amikor a babamonitor riasztott bennünket, mindketten felpattantunk.

– Majd én megnézem – mondtuk egyszerre.

– Nem, majd én – kezdte, de megráztam a fejem.

– Azért vagyok itt, hogy vigyázzak rá. Elfelejtetted? Fejezd be a vacsorát. Köszönöm, hogy megosztottad velem.

Bólintott, én pedig elindultam, hogy megnézzem Talont. A szeme akkora volt, mint a zsebóra. Amikor meglátott, abbahagyta a sírást, és az arcán végigcsorduló könnyeket egy pillanat alatt felszárította a mosolya. Úgy képzeltem, hogy Graham mosolya is ilyen lenne. Elkészítettem a

cumisüvegét, és éppen amikor etetni kezdtem, bejött hozzánk Graham, és az ajtófélfának támaszkodva figyelt bennünket egy darabig.

– Jól van? – kérdezte.

– Jól. Csak éhes.

Bólintott, majd megköszörülte a torkát.

– Oliver tanár úr elég hangos személyiség. Beszédes, szókimondó, és az idő kilencvenkilenc százalékában ostobaságokat beszél. Fogalmam sincs, hogy a felesége meg a lánya hogy tudja elviselni ezt a nevetséges, néha az őrültség határát súroló modort. Bár majdnem nyolcvanéves, hajlamos úgy viselkedni, mint egy gyerek. Vagy mint egy jól képzett, művelt bohóc.

– Ó! – Most legalább megtudhattam, hogy másokat sem kedvelt sokkal jobban, mint engem.

Graham a fejét lehajtva az összefont ujjait kezdte tanulmányozni.

– Ezzel együtt a legnagyszerűbb ember és a legjobb barát.

Ahogy ezt kimondta, el is fordult, és minden további szó nélkül elment. Bár csak a másodperc töredékéig tartott, bepillanthattam Graham Russell gondosan elzárt szívébe.

Este tizenegyre járt már, mire befejeztem a rendrakást Talon szobájában, és elindultam Graham dolgozószobája felé, ahol még mindig írt. Láttam rajta, hogy teljesen belefeledkezett a szavaiba.

– Hé! – mondtam halkan. – Elmegyek.

Beletelt egy kis időbe, mire felnézett; valószínűleg be akarta fejezni a mondatát.

– Köszönöm, hogy itt voltál, Lucille.

– Nincs mit. Ja, és már most szólok, hogy pénteken nem tudok jönni. A barátomnak kiállításmegnyitója lesz, és ott kell lennem.

– Ó! – Csupán ennyit mondott, de láttam, hogy egy picit megrándul az ajka. – Rendben.

A vállamra vetettem a táskámat.

– Ami azt illeti, eljöhetnétek Talonnal. Persze csak ha van hozzá kedved. Mindkettőtöknek jót tenne, ha kimozdulnátok a házból. Az orvosi rendelőn kívül nem mentek sehová.

– Nem hiszem, hogy belefér az időmbe. Szombatig be kell fejeznem ezt a pár fejezetet.

– Értem. Akkor… jó éjszakát.

– Hánykor lesz? – szólt utánam. Már a folyosón kopogtak a lépteim.

– Hogy?

– Hánykor lesz a megnyitó?

A gyomromban kezdett gombóccá sűrűsödni a remény.

– Nyolckor, a művészeti galériában.

Biccentett.

– Előfordulhat, hogy végzek addigra. Ki kell öltözni?

Képtelen voltam palástolni a mosolyomat.

– Ki ám! Fehér ing, nyakkendő!

– Rendben. – Észrevehette rajtam az izgatottságot, mert összevonta a szemöldökét. – Nem ígérek semmit. Közel sem biztos, hogy összejön. Ennek ellenére nem árt beszerezni a fontos információkat, hátha mégis elmegyünk.

– Értem. Azért felírlak a vendéglistára.

– Kösz. Jó éjt, Lucille.

– Jó éjt, Agyas Graham.

Útban az autóm felé azon tűnődtem, hogyan alakult az este. Egy átlagember nem sok furcsaságot vett volna észre Graham viselkedésében, én azonban tudtam, hogy teljesen kilépett önmagából.

Persze nem adott garanciát arra, hogy eljön a megnyitóra, de legalább adott a dolognak egy esélyt. Ha ez Oliver tanár úrnak volt köszönhető, akkor csak imádkozni tudtam azért, hogy mindennap kukkantson be hozzá a kedves öregúr.

Voltak gyorsan tovaröppenő pillanatok, amikor tanúja lehettem annak, ahogy Graham a kislányával bánt. Ezekbe a pillanatokba kapaszkodtam akkor, amikor a dermesztően hideg arcát mutatta felém. Néha rányitottam, és ott találtam ing nélkül, a kanapén fekve, Talonnal a mellkasán. Mindennap alkalmazta a kengurudédelgetést, mert attól félt, hogy máskülönben nem alakul ki a kötődés közte és a lánya között. Pedig már így is sokkal jobban kötődtek egymáshoz, mint hitte volna. A kislány imádattal csüngött rajta, ahogy ő is imádattal csüngött a kislányán. Egyszer, amikor a nappaliban pihentem, a bébimonitoron keresztül hallottam, ahogy megpróbálta megnyugtatni a sírdogáló Talont.

– Ne sírj, kicsikém. Nagyon szeretlek. Mindig vigyázni

fogok rád. Megígérem. És ha másért nem, miattad megpróbálok jobb apa lenni.

Sohasem tárulkozott ki ennyire, ha a közelében voltam. Mindent megtett azért, hogy ne láthassam sebezhetőnek. Az, hogy ilyen nyíltan merte szeretni a lányát az otthona rejtekében, mégis fellobbantotta bennem a reményt. Kiderült, hogy a szörnyeteg nem is olyan gonosz. Csak egy ember, akinek nagy fájdalmat okozott valaki a múltban, és most, ha óvatosan is, de elkezdett kinyílni. Ezt tette vele a lánya szeretete.

Egy késve érkező virágszállítmány miatt csak nyolc után értem a galériába, és amikor beléptem a csillogó bordó ruhámban, megdöbbentem a sok ember láttán. Richard kiállítása a kiállítótér nyugati végében volt, és a megnyitó vendégei akkor sem festhettek volna elegánsabban, ha egy Met-gálára érkeztek volna New York Cityben.

A ruhámat a Targetben találtam, egy kiárusításon.

A szemem Richardot keresve körbetáncolt a helyiségen, és amikor észrevettem, odasiettem hozzá.

– Hej! – mondtam mosolyogva, és megpróbáltam bekapcsolódni a beszélgetésbe, amelyet két nővel folytatott az egyik alkotásáról. A nők talpig vörösben és aranyban pompáztak; a ruhájuk egészen a padlóig ért. A hajukat tökéletes kontyba fésülték, és a sminkjükön sem lehetett volna kivetnivalót találni.

Richard felpillantott, és kissé kényszeredetten

elmosolyodott.

– Helló! Hát itt vagy végre. Stacy, Erin, bemutatom Lucyt.

A két nő tetőtől talpig végigmért, mire én közelebb húzódtam Richardhoz, és kezet nyújtottam.

– A *barátnője* vagyok.

– Nem mondtad, Richie, hogy van barátnőd – nyafogta Erin, miközben utálkozva megrázta a kezemet.

– Nekem sem – fűzte hozzá Stacy.

– Pedig már öt éve együtt vagyunk – mondtam fogcsikorgatva. Ezúttal még az is nehezemre esett, hogy az arcomra varázsoljak egy hazug mosolyt.

– Ó! – lehelték hitetlenkedő hangon.

Richard megköszörülte a torkát, a derekamra csúsztatta a kezét, és óvatos, mégis határozott mozdulattal más irányba terelt.

– Hölgyek, keressetek magatoknak valami innivalót. Addig én körbevezetem Lucyt.

A nők arrébb mentek, és amikor már tisztes távolságra voltak tőlünk, Richard a képembe hajolt.

– Mire volt jó ez a kis jelenet?

– Miről beszélsz? – kérdeztem, és közben megpróbáltam túltenni magam azon az aprócska kis tényen, hogy tényleg nem viselkedtem normálisan az előbb.

– Rólad. Meg erről az „el a kezekkel, kurvák, ez az én pasim” alakításról.

– Bocsánat – motyogtam, és még jobban kihúztam magam. Nem voltam féltékeny típus, de roppant kellemetlenül érintett, ahogy a két nő az érkezésemre

reagált. Mintha már az is felbosszantotta volna őket, hogy egyáltalán létezem.

– Semmi baj – felelte erre Richard, majd levette a szemüvegét, és törölgetni kezdte egy zsebkendővel. – Túl rövid a ruhád – jegyezte meg mintegy mellékesen, ahogy körülnézett.

Pördültem egyet előtte.

– De azért tetszik?

– Aha. Csak rövid. Plusz élénksárga tűsarkút vettél fel hozzá, amiben magasabb vagy nálam.

– És ez baj?

– Nem, csak egy kicsit aláássa a férfiúi öntudatomat. Amikor bemutatlak valakinek, úgy nézek ki, mintha alsókenő lennék egy óriásnő mellett.

– Ugyan. Öt centivel, ha magasabb vagyok.

– Én mégis kisebbnek érzem tőled magam.

Nem tudtam, mit mondhatnék erre, de egyébként is, mire megszólaltam volna, már a hajamra tett megjegyzéseket.

– Jól látom? Rózsaszirmok vannak a hajadban?

Elmosolyodtam, és óvatosan megérintettem a virágkoszorút, amelyet indulás előtt, futtában készítettem a virágboltban. Rózsa, tulipán és fátyolvirág volt benne, és pompás kiegészítője volt a bal vállamat verdeső francia copfomnak.

– Mit szólsz hozzá?

– Kicsit gyerekes – válaszolta, és visszatolta az orrára a szemüvegét. – Úgy emlékszem, Lucy, mintha mondtam volna, hogy milyen fontos a karrierem szempontjából a mai

este.

Összevontam a szemöldökömet.

– Tudom. El is vagyok tőle ragadtatva. Lenyűgöző, amit csináltál.

– Ja, ezért is tartom furcsának, hogy képes voltál ilyen szerkóban ideállítani.

Már nyitottam a számat, hogy válaszoljak, de mire bármit mondhattam volna, Richard, arra hivatkozva, hogy üdvözölnie kell néhány igazán fontos embert, kimentette magát.

Megköszörültem a torkomat, aztán őgyelegni kezdtem a teremben. Végül eljutottam a bárpulthoz, ahol egy jóképű, kedves úr fogadott mosolyogva.

– Helló, virágszálam, mivel szolgálhatok?

– Egy másik ruhával. És talán egy pár centivel alacsonyabb sarkú cipővel.

– Maga gyönyörű – mondta a férfi. – És, magunk között szólva, szerintem maga a legjobban öltözött nő az egész kiállítótérben, de hát ki vagyok én, hogy véleményt formáljak? Én csak az italokhoz értek, nem a művészethez.

Elmosolyodtam.

– Köszönöm. Egyelőre nem kérek mást, csak egy pohár vizet egy citromkarikával.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Biztos, hogy nem kér egy kis vodkát? Én vodka nélkül nem tudnám végignézni a kiállított műalkotásokat.

Nevetve megráztam a fejemet.

– Bár egyetértek, azt hiszem, már így is épp elég figyelem

irányul felém. Semmi szükség rá, hogy megmutassam magam részegen is. – Megköszöntem neki a jeges vizet, és amikor elfordultam, megpillantottam egy férfit, aki háttal állt nekem, és Richard egyik festményét tanulmányozta elmélyülten. Mellette egy babahordozóban a világ legszebb kisbabája nézelődött nagy komolyan. El sem tudom mondani, milyen jóleső érzés volt ott látni őket. Már attól visszatért az önbizalmam, hogy megláttam az ismerős arcukat.

– Hát itt vagytok! – kiáltottam fel boldogan, majd Talonhoz lépve lehajoltam, és könnyedén megpusziltam a homlokát.

Graham rám pillantott, majd visszafordult a festményhez.

– Itt. – Elképesztően magasnak tűnt a fekete öltönyében és a grafitszürke mandzsettás ingében, amelyhez egy árnyalattal sötétebb nyakkendőt kötött. A cipője úgy csillogott, mintha kifejezetten az eseményre tisztította volna ki. A haját hátrasimította egy leheletnyi zselével, a szakállát sosem láttam még ápoltabbnak.

– Ez azt jelenti, hogy a végére értél a fejezetnek?

Kurtán megrázta a fejét.

– Majd befejezem, ha hazamegyek.

Szorítást éreztem a mellkasomban. Be sem fejezte a munkáját, mégis szakított időt rá, hogy eljöjjön.

– Lucille?

– Igen?

– Jól látom, hogy ez itt a barátod háromszor

háromméteres kivitelben, teljesen meztelenül?

A vizemet kortyolgatva vihogni kezdtem.

– Jól. A kiállítás témája az önfelfedezés, és Richard a lehető legmélyebbre nyúlt, hogy kifejezésre juttathassa a legbensőbb érzéseit, gondolatait és félelmeit. Azt akarta megmutatni, hogy ő milyennek látja önmagát, és hogy ezt az önképet mennyire befolyásolja, ha más-más felvivő anyagot használ: szenet, agyagot és vízfestéket.

Graham végighordozta a pillantását a többi önábrázoláson és agyagkreáción.

– És az a kétméteres agyagszobor a pénisze? – kérdezte.

Zavartan bólintottam.

– Az a valóban kétméteres agyagszobor a pénisze.

– Hm. Elég nagy önbizalma van a… – kicsit félrebiccentette a fejét, és mielőtt folytatta volna, megköszörülte a torkát – férfiasságát illetően.

– Szeretem azt hinni, hogy az önbizalom a második nevem – szólalt meg mellettünk tréfálkozó hangon Richard. – Azt hiszem, mi még nem ismerjük egymást.

– Így van. Még nem találkoztatok. Richard, bemutatom neked Graham Russellt. Graham, ő Richard.

– Nem mellékesen Lucy *barátja* vagyok – mondta Richard, szándékosan megnyomva a „barátja” szót, miközben kezet rázott Grahammel. – Tehát maga az, aki napszakra való tekintet nélkül el szokta lopni tőlem a barátnőmet?

– Nem annyira én, mint Talon – válaszolta Graham szokásához híven száraz, szenvtelen hangon.

– Úgy hallom, ír – folytatta Richard, aki pontosan tudta, hogy Graham nem más, mint az ismert író, G. M. Russell. – Ne haragudjon, de nem hinném, hogy ismerem a regényeit. Emlékeim szerint még semmit sem olvastam magától. – Még sohasem láttam Richardot ilyen agresszívnak. Határozottan zavarba ejtő volt, ahogy viselkedett.

– Nem hiszem, hogy számítana – felelte Graham. – Épp elegen olvassák őket maga nélkül is, így a maga tudatlansága nincs negatív hatással a sikereimre.

Richard visszataszító hangon felnevetett, és jó erősen belebokszolt Graham felkarjába.

– Nagyon vicces. – Még kuncogott egy darabig, aztán zavartan a zsebébe süllyesztette a kezét. Végül a kezemben tartott poháron állapodott meg a pillantása. Felvonta a szemöldökét. – Vodka?

Megráztam a fejemet.

– Víz.

– Akkor jó. Valószínűleg jobb, ha ma este nem iszol alkoholt, igaz, szívem?

Feszesen elmosolyodtam, de nem szóltam.

Graham vágott egy grimaszt.

– Tényleg? Miért?

– Hát, mert amikor iszik, Lucy hajlamos… megfeledkezni magáról. És ha hiszi, ha nem, be nem áll a szája. Csípős megjegyzéseket tesz, és mindenkibe beleköt. Elég nehéz kezelni ilyenkor.

– Én elég felnőttnek látom ahhoz, hogy képes legyen önállóan dönteni – jegyezte meg Graham.

– És ma este úgy döntött, hogy nem iszik alkoholt – felelte mosolyogva Richard.

– Abban is biztos vagyok, hogy tud beszélni – folytatta hűvösen Graham. – Úgy tudom, vannak saját hangszálai.

– Igen, de ő is ugyanezt mondta volna.

Graham kipréselt magából egy feszes vigyort. A legboldogtalanabb mosolyféle volt, amit valaha láttam.

– Bizonyára. És most bocsánatot kérek, de szeretnék továbbállni – mondta hűvösen, azzal felkapta a bébihordozót, és arrébb ment.

– Azta! – Richard halkan füttyentett. – Micsoda seggfej!

Könnyedén a vállába bokszoltam.

– És ez mi volt? Kicsit agresszív voltál, nem gondolod?

– Sajnálom. Be kell vallanom, nem nagyon tetszik, hogy olyan sok időt töltesz vele.

– Nem miatta vagyok ott, hanem Talon miatt, aki az unokahúgom, és ezt te is tudod.

– Ja, de valahogy elfelejtetted megemlíteni azt az aprócska tényt, hogy a faszi úgy néz ki, mint egy kibaszott görög isten. Jézus, melyik írónak van még ilyen méretes bicepsze? – kérdezte hangos méltatlankodással Richard. Még csak meg sem próbálta palástolni, hogy féltékeny.

– Amikor nincs ihlete, gyúrni szokott.

– Akkor elég gyakran lehet írói válságban. De most már hagyjuk. Gyere. Van néhány ember, akiknek szeretnélek bemutatni. – Karon fogott, és húzni kezdett maga után. Amikor Grahamet keresve hátranéztem, már egy padon ült Talonnal az ölében, és engem figyelt. A pillantásából azt

olvastam ki, hogy vagy millió gondolat kavarog a fejében.

Richard végigvonszolt a termen, és tényleg bemutatott pár embernek, akik jóval flancosabban voltak öltözve, mint én. Ha szóba hozta a ruhámat, mindig megjegyezte, hogy milyen bolondos. Mint az én szívem, tette hozzá ilyenkor, és bár mosolygott, éreztem, hogy a mosoly mögött csak úgy fortyog benne az elégedetlenség és a harag.

– Pihenhetnék egy kicsit? – kérdeztem, miután váltottunk pár szót egy nővel, aki úgy nézett rám, mintha szemétkosárban lenne a helyem.

– Már csak két ember van vissza. Ők nagyon fontosak. Említettem, hogy lesz itt egy házaspár, akikkel beszélni kell. Nos, ők azok.

Úgy tűnt, az én pihenésem még várhat egy kicsit.

– Mr. és Mrs. Peterson – kezdte Richard, üdvözlésre nyújtva a kezét. – Nagyon örülök, hogy el tudtak jönni.

– Kérem, Richard, ne legyen ilyen hivatalos. Szólítson bennünket csak Warrennek, illetve Catherine-nek – mondta az úr, és mindketten ránk mosolyogtak.

– Köszönöm. Ettől függetlenül tényleg örülök, hogy itt vannak.

Catherine vállát szőrmesál fedte, és drága ékszerek villogtak rajta. Ettől mintha még ragyogóbb lett volna a mosolya. Az ajkát fuksziaszínűre festette, és úgy mozgott, mintha legalábbis hercegnő volna.

– Semmi pénzért el nem mulasztottuk volna, Richard. Maga pedig bizonyára Lucy. – Elvigyorodott, és a két keze közé fogta a kezemet. – Sok kérdést tettem már fel a nőről,

akivel ez a tehetséges fiatalember megosztja az életét.

– Hát, én lennék az – válaszoltam nem túl lelkes nevetéssel. A szabad kezemmel megpróbáltam lejjebb ráncigálni a szoknyámat, remélve, hogy Richard ezúttal nem fogja kommentálni a mozdulataimat. – Honnan tudják, hogy…

– Mr. Pet… *Warren* a világ egyik legnagyobb festője, Milwaukeeból – magyarázta Richard. – Sokszor meséltem róla neked.

– Nem – mondtam lágyan. – Nem hiszem, hogy egyszer is említetted volna.

– De. Csak elfelejtetted, mint annyi mást.

Warren elnevette magát.

– Ne aggódjon, Lucy. A saját feleségem is meg szokott feledkezni rólam, igaz, Catherine? Előfordul, hogy naponta ötvenszer is.

– Elnézést, uram, ismerem magát? – kérdezte viccelődve Catherine, és rákacsintott a férjére. Bár ők ketten a lehető legkedvesebben viselkedtek, Richardon látszott, hogy dühös rám, bár tényleg nem voltam biztos abban, hogy egyszer is hallottam az egyébként figyelemre méltó párról.

– Nos, Richard, mi lesz a következő lépés a művészi karrierjében? – kérdezte Warren.

– Az egyik barátomtól remek ajánlatot kaptam. Meghívott egy alkotóműhely bemutató kiállítására New York Cityben – válaszolta szerényen Richard.

– Ó! – szaladt ki a számon meglepetésemben. – Erről aztán tényleg most hallok először.

– Azért, mert ma délután kaptam csak a meghívást – magyarázta, majd hozzám hajolt, és megpuszilta az arcomat. – Emlékszel Tylerre? Ő szintén részt vesz azon a művészeti bemutatón, és azt mondta, meghúzhatom magam a lakásában.

– Ó, csak nem a Rosa Art Gáláról van szó? – kérdezte helyeslően bólogatva Warren. – Magam is a látogatója voltam éveken át. Meg kell mondanom, varázslatos. Esküszöm, hogy minden művésznek részt kellene vennie rajta legalább egyszer. A karrierem során ott kaptam talán a legerősebb inspirációkat.

– És tedd hozzá, hogy ott veszítetted el a legtöbb agysejtedet is – viccelődött Catherine. – A festékekből kipárolgó mérgektől, az alkoholtól és a marihuánától.

– Elképesztő lesz, az biztos – lelkesedett Richard.

– Maga is elmegy, Lucy? – kérdezte Warren.

– Ó, nem. Lucynak van egy virágboltja, nem hagyhatja ott – előzött meg a válasszal Richard. Nem mintha én is kaptam volna meghívást. – Pedig nagyon szeretném, ha elkísérne.

– Maga virágokkal foglalkozik? – kérdezte mohó kíváncsisággal Warren. – Társulnia kellene egy művésszel, és akkor részt vehetnének a virágkiállításon, amelynek ez a múzeum lesz a házigazdája. Maga elkészíti a kompozíciókat, amit aztán a művész megfest. Nagyon jó móka.

– És nagyon izgalmasan is hangzik – bólogattam.

– Ha festőre van szüksége, csak szóljon, és meglátom, mit tehetek – folytatta vigyorogva Warren. – Biztos vagyok

benne, hogy fel tudom vetetni a résztvevők listájára.

– Azt hiszem, ideje feltennünk az est legfontosabb kérdését – vágott közbe Catherine. – Maga mit iszik, Lucy?

– Én? Csak vizet.

Belém karolt, és elindultunk a bárpult felé, de pár lépés után megtorpant.

– Nem. Az nem lesz jó. Muszáj innia valami rendeset. Szereti a gint?

Mielőtt egyáltalán kinyithattam volna a számat, Richard válaszolt helyettem.

– Igen, nagyon szereti. Mindent szeret, amihez önnek kedve van.

Mind a négyen elindultunk a bár felé, de Catherine megint csak megállt.

– Ó, istenem, Warren! *Odanézz!* – Mindnyájan követtük a pillantását, amely Grahamen állapodott meg. Éppen visszafektette a békésen alvó Talont a babahordozóba. – Az ott nem G. M. Russell?

Warren előhúzta a zsebéből a szemüvegét.

– De. Azt hiszem, ő az.

– Ismerik a műveit? – kérdezte egykedvűen Richard.

– Hogy ismerjük-e? Minden egyes sorába szerelmesek vagyunk. Ő a legnagyobb élő írók egyike. Persze csak az apja után. Nyugodjon békében – mondta Warren.

– Nem, nem – ellenkezett Catherine. – Ő sokkal jobb Kentnél. Annyi fájdalommal ír; kísértetiesen gyönyörűek a történetei.

– Ez igaz – bólogatott Warren. – Tökéletesen egyetértek.

Tulajdonképpen az ő *Keserű* című regénye inspirálta az *Árnyékok* sorozatomat.

– Ez az egyik kedvencem! – kiáltottam lelkesen. Ez volt az a regény, amelynek állandó helye volt a könyvespolcomon. – Felejthetetlen csavarral végződik.

– Ahogy mondja, drágám! – Catherine arca kipirult az izgalomtól. – A fél karomat odaadnám, ha megismerkedhetnék vele.

Nem hittem, hogy a barátom az addig elkövetetteknél még nagyobb szemétségre képes, de tévedtem, ugyanis készségesen előállt egy újabb, légből kapott hazugsággal.

– Ez a vágya könnyen teljesülhet – mondta magától értetődő természetességgel. – Lucy jó barátságban van vele. – Graham távol állt attól, hogy a barátomnak nevezhettem volna, noha ő volt az egyetlen ezen az estén, aki melegséggel töltötte meg a szívemet. – Bemutatnád a vendégeinknek?

– Hm… Igen, persze. – Rámosolyogtam az izgatott párra, majd odavezettem őket Grahamhez. – Van egy perced, Graham?

Felállt, lesimította az öltönyét, majd összekulcsolta maga előtt a kezét.

– Hogyne, Lucille.

– Jól érzed magad? – kérdeztem.

Kínosan sokáig nem válaszolt. Végül megköszörültem a torkomat, és a mellettem állók felé intettem.

– Engedd meg, hogy bemutassam neked Warrent és Catherine-t. Ők ketten…

– …a legnagyobb rajongói vagyunk – fejezte be az asszony a mondatomat, majd megragadta Graham kezét, és alaposan megrázta. Graham szélesen rámosolygott, persze erőltetetten és hamisan, de ezt rajtam kívül senki sem tudta, hiszen mindig ezzel a mosollyal üdvözölte a rajongóit. Mondhatni, ez volt a védjegye.

– Köszönöm, Catherine. Mindig öröm számomra, ha az olvasóimmal találkozhatok. Most különösen, hiszen a jelenlévők közül nem mindenki ismeri a műveimet. Az, hogy maguk ketten még olvassák is őket, balzsam a sebeimre.

– Van köztünk valaki, aki nem hallott a regényeiről? Gyalázat! – mondta Warren megvető hangon. – Hiszen maga egy élő legenda, a szó legszorosabb értelmében.

– A jó öreg Richard biztosan nem így gondolja – válaszolta gúnyos mosollyal Graham.

– Ez igaz, Richard? Maga nem ismeri Graham írásait? – Catherine hangjából egyértelműen érezni lehetett a csalódottságot.

Richard a tarkóját vakargatva idegesen felnevetett.

– De, persze hogy ismerem őket. Csak ugratni akartam.

– Ami azt illeti, elég furcsán értelmezi az ugratást – jegyezte meg Graham szárazon.

Talon fészkelődni kezdett, mire lehajoltam, és miután mosolyogva megcirógattam azt az édes kis arcát, kiemeltem a babahordozóból. Graham és Richard közben folytatta a köztük dúló furcsa háborút.

Szinte érezni lehetett az egyre sűrűsödő feszültséget.

Warren, hogy oldja, lelkesen elmosolyodott, és látványosan körbehordozta a pillantását a kiállított alkotásokon.

– Meg kell mondanom, Richard, elég egyedi darabokkal állt elő.

Richard büszkén kihúzta magát.

– Igen. Szeretem azt gondolni, hogy sikerült megragadnom a legmélyebb, legsötétebb árnyaimat. Egy folyamat eredménye, hogy ilyen mélyre le tudtam ásni. Elég sokáig is tartott. Közben volt néhány érzelmi összeomlásom. Nem is sejtettem, hogy ilyen érzékenyen fog érinteni ez a kitárulkozás. Régebben el sem tudtam volna képzelni, hogy ilyen mélységig feltárjam mások előtt a lelkemet. Az biztos, hogy nehéz időszak áll mögöttem, és rengeteg könny. De megcsináltam.

Graham megvetően felhorkantott, amire Richard sértett pillantással válaszolt.

– Bocsánat, valami vicceset mondtam volna?

– Á, semmi vicces nem volt benne, kivéve a szóáradatot, ami a száján kijött – vetette oda Graham.

– Maga mindent tud, ugye? Rajta, mondja el, mit lát, amikor körülnéz. Ne fogja vissza magát! – csattant fel sértetten Richard.

Ne tedd ezt, Richard! Ne ébreszd fel a fenevadat!

– Higgye el, nem akarja hallani, hogy mit gondolok – felelte a vállát megfeszítve Graham.

– De, de. Nyugodtan világosítson fel bennünket, ha már ilyen messzire ment. De jó, ha tudja, hogy hányingerem van a viselkedésétől. Megjátssza itt magát, és a hencegő

hangszín, amit megüt, hogy őszinte legyek, roppant nagy tiszteletlenség egy ilyen eseményen – méltatlankodott Richard.

– Én? Hogy tiszteletlen lennék? Ráadásul hencegő? – Graham szemöldöke még a szokásosnál is magasabbra szaladt.

Ó, ne! Észrevettem, hogy Graham nyakán kidagadnak az erek, és bár mindvégig halkan beszélt, egyre ingerültebbé vált, és ahogy láttam, nem is nagyon akarta visszafogni magát.

– Nos hát… Itt állunk egy kiállítóteremben, amely a maga péniszéről készült festményekkel és szobrokkal van tele. Ez, ha őszinteségre vágyik, nem más, mint egy kis ember gyenge próbálkozása, hogy túlkompenzálja azt, amivel a valóságban nem rendelkezik. A feltevésre további bizonyíték a testmagassága és az a tény, hogy képes volt idehívni ezt a rengeteg embert, arra kényszerítve őket, hogy megbámulják az egyébként nevetségesen felnagyított nemi szerveit.

Mindenkinek tátva maradt a szája a döbbenetes szavak hallatán. Éreztem, hogy kitágul a szemem, és erős szúrást éreztem a mellkasomban. Erőteljesen megrántottam Graham karját.

– Válthatnánk néhány szót a másik teremben? – szóltam rá némileg parancsoló hangon.

– Ez meg mi volt? – kérdeztem dühösen suttogva Grahamtől, miközben a karomban a kislányával követtem az elsötétített kiállítóterembe, amelyet kinézett

magunknak.

– Miről beszélsz?

– Rólad. Arról, ahogy az imént viselkedtél.

– Még mindig nem tudom, hogy miről beszélsz.

– Jaj, Graham… Muszáj mindig ilyen leereszkedőnek lenned?

– Annak láttál? Leereszkedőnek? Ugye csak viccelsz? Nem én készítettem magamról portrékat, *meztelenül.* Ez a fickó olyasmit minősített művészetnek, ami mindenhová való, csak múzeumba nem. Ha engem kérdezel, hipszter magamutogatás, amit csinál.

– Tehetséges.

– Elég kifacsarodott elképzeléseid vannak a tehetségről.

– Biztosan – vetettem oda nyersen –, hiszen olvasom a könyveidet.

Graham látványosan égnek emelte a szemét.

– Jó, jó. De ezt már a múltkor is mondtad, Lucille. De jó, ha tudod, hogy az úgynevezett barátoddal ellentétben én el szoktam ismerni a hiányosságaimat, akkor is, ha fáj. Ő viszont a jónál is jobbnak gondolja magát.

– Hogy érted azt, hogy az „úgynevezett barátom”?

– Ez a fickó még csak nem is ismer téged – mondta Graham olyan ellentmondást nem tűrő hangon, hogy felvontam a szemöldökömet.

– Már több mint öt éve együtt vagyunk, Graham.

– És mégsem sikerült meglátnia, hogy ki vagy, ami persze érthető, hiszen olyan mélyen feldugta a fejét a saját seggébe, hogy önmagán kívül képtelen odafigyelni bármi

másra.

– Ej! – mondtam. Nagyon kínosan érintettek a szavai. – Hiszen nem is ismered. Ma találkoztatok először.

– Ismerem a típusát. Az ilyen fickónak elég, ha belekóstol a sikerbe, máris eldobja magától mindazt, ami a múltjához tartozott. Nem tudom, hogy nézett rád régebben, de most az látszik a pillantásából, hogy semmit sem jelentesz neki. Mintha alantas lény volnál hozzá képest. Még két hetet adok a kapcsolatotoknak. Vagy némi jóindulattal egy hónapot. De többet semmiképp.

– Egy tapír vagy, tudod?

– Azért, mert megmondom az igazat? A barátod egy önelégült szarzsák. Egy igazi faszfej. Istenemre mondom, Lucille, jól beleválasztottál.

Elhallgatott, de még sokáig dúlt-fúlt magában. Az arca kivörösödött, és egyfolytában a mandzsettáját matatta idegességében. Még sohasem láttam ennyire dühösnek. A legrosszabb pillanataiban sem tapasztaltam, hogy ennyire eltávolodott attól a rideg, érzelemmentes lénytől, akinek normál esetben mutatni szokta magát.

– Miért vagy ilyen mérges? Mi bajod van?

– Semmi. Felejtsd el, amit mondtam. Add ide Talont.

– Nem. Nem tudom elfelejteni. Nem teheted meg, hogy féktelen haragodban ilyen tiszteletlenül bánj a barátommal. Azt meg főleg nem kívánhatod, hogy ne vegyek róla tudomást.

– Megtehetem, és meg is tettem.

– Nem. Hagyd abba, Graham, és egyszer az életben azt

mondd, amit igazán érzel.

Kinyitotta a száját, de nem jött ki rajta hang.

– Hát így állunk? Egyetlen szót sem tudsz kinyögni?

– Egyetlen szót sem – felelte lágyan.

– Akkor, azt hiszem, igazad van. Ideje elmenned.

– Egyetértek. – Csak centiméterekre állt tőlem, forró lélegzete a bőrömet simogatta. A szívem majd kiugrott a helyéről, mert nem tudtam elképzelni, hogy mi következik. Egy hosszú percig csak a nyakkendőjét igazgatta, aztán még közelebb lépett hozzám. Halkan, mégis hátborzongató szigorral beszélt. – Az, hogy mindig mosolyogsz, és szabadon cselekszel, még nem jelenti azt, hogy nem kalitkában élsz. Ez csak azt jelenti, hogy túl alacsonyra tetted a mércét, ettől érzed úgy, hogy másoknál magasabban szárnyalsz.

A könnyek, amelyek a szememet égették, miközben kivette a kezemből Talont, csak nem akartak kibuggyanni, még akkor sem, amikor elfordult, és elindult a kijárat felé. Mielőtt kilépett volna az elsötétített teremből, megállt, és vett néhány mély lélegzetet. Aztán visszafordult felém, és összefonódott a pillantásunk. A szája elnyílt, mintha mondani akarna valamit, de én felemeltem a kezemet.

– Menj már, kérlek – suttogtam remegő hangon. – Elegem van a mai napból. Mondhatni, torkig vagyok, Mr. Russell.

A hűvös hangnemtől, hogy a vezetéknevén szólítottam, megfeszült a teste, és amikor eltűnt a szemem elől, végre kicsordultak a könnyeim. Az ujjaim megkeresték a nyakláncomat, és ráfonódtak a medálomra. Mélyeket

lélegeztem, aztán halkan motyogni kezdtem: „Levegő felettem, föld alattam, víz, te lebegő, tűz, te lobogó: négy elem, légy velem…” Addig ismételtem a mondókát, míg a szívverésem vissza nem állt a normális ritmusra. Míg ki nem töröltem a szívemből a Graham okozta sokkot. Aztán hamis mosollyal az ajkamon visszamentem az ünneplők közé, és némán kántáltam tovább a varázsigét.

11

LUCY

– Még mindig hívogat? – kérdezte Richard, miközben a festőecsetjeit tisztogatta a fürdőszobai kézmosóban. Én a folyosó falát támasztottam, és Graham nevére meredtem a telefonom kijelzőjén.

– Ja. – Öt nap telt el azóta, hogy Graham kifordult önmagából Richard megnyitóján, és bár azóta nem találkoztunk, szinte folyamatosan hívogatott.

– És nem szokott üzenetet hagyni?

– Nem.

– Tiltsd le. Ez egy pszichopata.

– Nem tehetem. Mi lesz, ha valami történik Talonnal?

Richard felvont szemöldökkel meredt rám.

– Ugye tudod, hogy az a gyerek nem a te felelősséged? Hogy egyértelműen fogalmazzak, nem te vagy az anyja.

– Igen, tudom, csak… – Az ajkamba haraptam, és újra lepillantottam a telefonomra. – Nehéz megmagyarázni.

– Dehogy. Számomra teljesen nyilvánvaló, LuLu. Te szeretsz adni, de óvatosnak kell lenned, mert ez a pasi ki fog facsarni, mint egy citromot. És miután mindent elvett tőled, kihajít, mint egy rakás szemetet.

A gondolataim elkalandoztak ahhoz a vacsorához, amelyet egy héttel korábban osztott meg velem Graham. Azon az estén megmutatkozott a gyengédebb énje, és ez mindennél jobban foglalkoztatott. Graham Russell, ez egyre nyilvánvalóbbá vált, majdhogynem kizárólagosan a fejében élt, ahova soha senkinek nem engedett bepillantani. Így az, amit a kiállításmegnyitón művelt, száznyolcvan fokos fordulatot jelentett ahhoz képest, ahogy általában viselkedni szokott.

Mivel nem akartam még jobban belemerülni a róla folytatott beszélgetésbe, témát váltottam.

– Tényleg egy egész hétig nem leszel itthon?

Richard elment mellettem, át a nappaliba, hogy folytassa a pakolást.

– Ne hidd, hogy olyan szívesen megyek, de muszáj meglovagolnom a kiállítás sikerét. Egyébként sem mondhat nemet az ember egy New York-i gálára szóló meghívásra.

Mögé léptem, és hátulról átkaroltam.

– Mi lenne, ha engem is becsomagolnál a bőröndödbe? – kérdeztem viccelődve.

Richard mosolyogva megfordult, és megpuszilta az orrom hegyét.

– Szívesen meg is tenném. Hiányozni fogsz.

– Te is nekem. – Elvigyorodtam, és könnyedén megcsókoltam. – Ha akarod, meg is mutathatom, hogy mennyire.

Richard az órájára pillantott, és vágott egy grimaszt.

– Bár nagyon vonzónak találom az ajánlatot, húsz perc

múlva el kell indulnom a repülőtérre, és még nem végeztem a pakolással. – Kibontakozott az ölelésemből, és visszatért az ecsetjeihez meg a bőröndjeihez.

– Oké. Biztos nem akarod, hogy kivigyelek?

– Biztos. Majd hívok egy taxit. Ma kezditek el az új lány betanítását a virágboltban, igaz? – Még egy pillantást vetett az órájára. – Azt hiszem, máris késésben vagy.

– Aha. Igazad van. Már megyek is. Küldj egy SMS-t, mielőtt felszáll a géped, és hívj fel, amikor leszálltál. – Lehajoltam, és szájon csókoltam.

– Jó, rendben. És… bébi? – kiáltott utánam, amikor indulásra készen felkaptam a kulcscsomómat.

– Igen?

– Tiltsd le azt a számot!

– Bocs, hogy elkéstem – mondtam, amint beléptem a Monet Kertje hátsó ajtaján.

Mari éppen a heti beszerzések rendjét magyarázta Chrissynek, az új alkalmazottunknak. Chrissy gyönyörű, hetvenes éveiben járó asszony volt, aki valamikor saját virágboltot működtetett, így könnyű volt megtanítani neki a kereskedés fortélyait. És amikor virágokról volt szó, többet tudott, mint én és Mari együttvéve.

Amikor megemlítettük neki, hogy túlképzett a meghirdetett pozícióra, rögtön tiltakozni kezdett, mondván, hogy bár sok éven át dolgozott szorgalmasan a boltjában, csak nehezen tudott lépést tartani a forgalommal és a napi

feladatokkal. A barátai javasolták neki, hogy menjen nyugdíjba, de a szíve továbbra is úgy érezte, hogy nem tud meglenni virágok nélkül, így már csak ezért is tökéletes volt számára az ajánlatunk.

– Semmi baj – felelte mosolyogva Chrissy. – Én már neki is láttam előkészíteni a mai rendelést.

– Igen. És már meg is tanított nekem egy új számítógépes nyilvántartási rendszert. Más szóval, azt hiszem, sikerült szert tennünk egy varázslóra – tréfálkozott Mari. – Richard? Elindult már a repülőtérre?

– El, sajnos. Szerencse, hogy egy hét múlva itthon lesz megint.

Mari szeme elkeskenyedett.

– Sohasem voltatok még külön egy teljes hétig. Biztos, hogy tudod kezelni a helyzetet?

– Aha. Majd veszek magamnak egy kis vigasztaló nassolnivalót. Kelkáposztacsipszet, guacamolét…

– Nem akarlak megbántani, drágám, de a kelkáposztacsipszben nincs semmi vigasztaló – mondta Chrissy.

– Én is ezt mondom neki már vagy millió éve! – kapott a szón Mari, majd nagyot sóhajtva az ajtóhoz lépett, és kinyitotta az üzletet. – Én most elviszem Chrissyt Wauwatosába. Egy esküvői termet fogunk feldíszíteni. Gondolod, hogy megleszel nélkülünk?

– Meg hát – bólintottam. – Érezzétek jól magatokat. Bármikor jöttök is vissza, itt leszek.

Alig léptek ki a hátsó ajtón, amikor az elsőn belépett egy

idősebb, puhakalapos úr, aki, mire felnéztem, már le is vette a fejéről a kalapot.

Elszorult a szívem, ahogy ráismertem, ő azonban szélesen elmosolyodott.

– Lucy! – mondta meleg hangon.

– Helló, Ollie! Mi járatban van errefelé?

Körbejárta az üzletet, és alaposan szemügyre vette a virágokat.

– Virágot szeretnék venni egy különleges hölgynek. – Ismét megajándékozott azzal a vonzó, ragadós mosolyával, és halkan fütyörészve még egyszer körbejárt. – Csak van egy kis baj. Nem tudom, mit szeret, így nem tudok választani. Segítene?

– Hát persze. Mondana róla pár szót?

– Nos, természetesen gyönyörű. Olyan pillantása van, amely magával ragadja az embert, és amikor rám néz azzal az igéző szemével, azt hiszem, nincs nálam fontosabb lény kerek e világon.

Átmelegedett a szívem attól, ahogy erről a szerencsés nőről beszélt. Mellé léptem, és ahogy egyik virágtól a másikig sétáltunk, mindig kihúztam egy szálat, amiről úgy gondoltam, hogy az elhangzottak alapján illik ehhez a nyilvánvalóan vibráló személyiséghez.

– Gyengéd és gondoskodó – folytatta Ollie. – A mosolya beragyogja az egész szobát. És okos is, nagyon okos. És nem vonakodik, amikor segíteni kell valahol. Még a legnehezebb helyzetektől sem riad vissza. A legtalálóbb szó, amivel jellemezni lehet… – elhallgatott, és kihúzott egy szál vörös

rózsát – a tisztaság. Igen. A szó legnemesebb, legszebb értelmében tiszta és romlatlan. Nem tudta megfertőzni ez a kegyetlen világ.

Továbbra is mosolyogva elvettem tőle a rózsát.

– A hallottak alapján csodálatos nőnek tűnik.

Bólintott.

– Tényleg az.

Visszamentem a pulthoz, és csokorba rendeztem a kiválasztott virágokat. Ollie közben leemelt a polcról egy vörös vázát. Sok fajta és szín keveredett a csokorban – magam is lenyűgözőnek találtam. Ezt szerettem talán a legjobban a munkámban. Amikor olyan embereknek segíthettem, akiknek fogalmuk sem volt, hogy mit akarnak. A rózsák szépségéhez kétség sem férhetett, és a tulipánok is gyönyörűek voltak, ám ez a szépség megsokszorozódott, ha az ember szabad kezet kapott egy olyan csokor összeállításához, amely aztán hűen tükrözte annak az embernek a személyiségét, akinek készült.

Már a masnit kötöttem a vázára, amikor a mozdulataimat árgus szemmel figyelő Ollie megszólalt.

– Nem reagál a hívásaira. Miért?

A szalaggal matatva elfintorodtam.

– Bonyolult.

– Hát persze hogy az – mondta. – Végül is Grahamről van szó. – A melléhez szorította a kalapját, és halkabban folytatta. – Bármit tett is magával, drágám, sajnálja.

– Kegyetlen volt – suttogtam, és mivel nem találtam tökéletesnek a masnit, kibontottam, és újra megkötöttem.

– Hát persze hogy az volt – bólogatott Ollie. – Graham már csak ilyen. – Halkan felkuncogott. – És mivel ismerjük Grahamet, biztosak lehetünk benne, hogy igazából nem akarta bántani.

Nem akartam folytatni a témát.

– Nos, elkészült a csokor. Negyvennégy dollár és harminckét centbe kerülne, de ha levonom belőle az első vásárlásért járó kedvezményt, csak harmincnégy dollár és harminckét cent lesz.

– Ez nagyon kedves magától, Lucy. Köszönöm. – A zsebébe nyúlt, átadta a pénzt, aztán a fejébe nyomta a kalapját és elindult az ajtó felé.

– Ollie, megfeledkezett a virágokról! – szóltam utána.

Visszafordult, és megrázta a fejét.

– Nem, hölgyem. A barátom megkért, hogy jöjjek el ide, és válasszak ki magának egy csokorra való virágot. Én erre azt kértem tőle, hogy néhány szóval jellemezze magát, ebből állt össze ez a gyönyörűséges kreáció.

– Ilyeneket mondott rólam Graham? – kérdeztem, és ahogy a csokorra néztem, még jobban elszorult a szívem.

– Ami azt illeti, ő egyetlen szóba sűrített bele mindent, a többit én magam gyűjtöttem köré arra alapozva, amit a múltkori néhány perc alatt felfedezni véltem magában. – Megköszörülte a torkát. – Nézze, én nem biztatom arra, hogy menjen vissza hozzá, de ha mégis visszamenne, bebizonyíthatná neki, hogy súlyosan téved.

– Graham? Súlyosan téved?

– Ahogy mondom. Meg van győződve róla, hogy őt

mindenki elhagyja. Ha másra nem, erre az egyre megtanította a múltja, így az egyik fele szinte megkönnyebbült attól, hogy maga is ezt tette. Végül is számított rá, hogy ez előbb vagy utóbb mindenképpen bekövetkezik. Ezért nem bír elviselni engem. Bárhogy viselkedik is, én időről időre megjelenek nála, és ezzel az őrületbe kergetem. Így ha maga bármilyen formában vagy indokkal vissza akar vágni Grahamnek azért, mert megbántotta, akkor üt rajta a legnagyobbat, ha bebizonyítja neki, hogy tévedett, mert nem mindenki hagy magára valakit akkor sem, ha az illető egyébként rászolgálna. Persze megjátssza majd, hogy gyűlöli magát, de ne feledje: csak a szemébe kell néznie, és meglátja benne az igazságot. Az a szem millió köszönetet fog mondani magának mindenért.

– Ollie?

– Igen?

– Mi volt az a szó? Tudja, amivel jellemzett.

– Az, hogy tiszta, drágám. – Ollie még egyszer megérintette a kalapja karimáját, és kinyitotta az ajtót. – Tisztának nevezte magát.

A karját összefonta maga előtt, amikor megálltam előtte.

– Visszajöttél – állapította meg meglepett hangon, amikor meglátott a küszöbön. – Őszintén szólva azt hittem, hogy már napokkal korábban megjelensz.

– Mégis miből gondoltad?

– Oliver tanár úr azt mondta, megkaptad a virágot.

– Igen.

Felvonta a szemöldökét.

– Az négy nappal ezelőtt volt.

– Valahogy úgy.

– Ahhoz képest elég sokáig vártál azzal, hogy megköszönd. – A száján kibuggyanó, korholással is felérő szavak, ha nem döbbentettek is meg, de megráztak valamennyire.

– Miért kellett volna megköszönnöm bármit is? Nem te választottad ki a virágokat.

– Számít az valamit? – kérdezte a tarkóját vakargatva. – Elfogadtad őket. Mégis hálátlan vagy.

– Igazad van, Graham. Ezúttal *én* viselkedem udvariatlanul. Egyébként most is csak azért vagyok itt, mert az üzenetedben az állt, hogy Talon megbetegedett. – Anélkül, hogy behívott volna, beléptem a házába, levettem a kabátomat, és az egyik szék támlájára tettem a nappaliban.

– Van egy kis láza, és nem tudtam, mit… – Egy pillanatra elhallgatott. – Te visszajöttél azért, mert Talon megbetegedett?

– Hát persze hogy visszajöttem – feleltem méltatlankodva. – Nem vagyok szörnyeteg. Már előbb is jöttem volna, ha tudom, hogy Talonnak szüksége van rám. De egyetlen üzenetet sem hagytál a mai napig.

– Igen – bólintott. – Tudom, hogy nem hagytam. Figyelj…

– Nem kell bocsánatot kérned. Úgysem gondolod

komolyan.

– Ki akar bocsánatot kérni? Azt akartam mondani, hogy megbocsátok neked.

– Megbocsátasz nekem? Miért?

Hirtelen rendezkedni kezdett; felkapta a kabátomat a székről, és beakasztotta az előszobaszekrénybe.

– Azért, mert gyerekesen viselkedtél, és napokra eltűntél.

– Most csak viccelsz, ugye?

– Nem viccelek. Sohasem szoktam.

– Graham… – kezdtem, de aztán lehunytam a szememet, és vettem pár mély lélegzetet, nehogy olyasmit mondjak, amit később megbánhatnék. – Belátnád végre, ha csak egy pillanatra is, hogy milyen agyament módon viselkedtél a galériában?

– Én? Agyament módon? Ha tudni akarod, minden egyes szót komolyan gondoltam.

– Minden egyes szót? – kérdeztem vissza döbbenten. – Ez azt jelenti, hogy nem kérsz bocsánatot?

Kihúzta magát, és a farmernadrágja zsebébe csúsztatta a kezét.

– Persze hogy nem. Csak az igazat mondtam, és sajnálatos, ha te ezt, az érzelgős természetedből kifolyólag, képtelen vagy elfogadni.

– A te igazságfelfogásod őrült messze van az enyémtől! Szerintem az, amit mondtál, egy szemernyi igazságot sem tartalmazott. Te csak a saját véleményedet öntötted szavakba, anélkül, hogy bárki megkért volna rá.

– Úgy bánt veled, mint a…

– Hagyd abba, Graham. Senki nem kérdezte tőled, hogy bánt velem a barátom. Senki nem ment oda hozzád, hogy kikérje a véleményedet. Azért hívtalak meg az eseményre, mert úgy gondoltam, jót tenne neked és Talonnak, ha nem ugyanazt a négy falat bámulnátok állandóan. Belátom, hibáztam, amiért megsajnáltalak benneteket.

– Nem kértem a sajnálatodból.

– Ez igaz, Graham. Ostobaság volt részemről, hogy segíteni próbáltam. Az meg még inkább, hogy normális kapcsolatra törekedtem az unokahúgom apjával.

– Látod, ez a te legnagyobb hibád. Az, hogy mindenbe életet akarsz lehelni, igenis nevetséges, és egyértelműen megmutatja, hogy milyen gyerekes vagy. Hagyod, hogy az érzelmeid irányítsanak mindenben, és ez gyengévé tesz.

Hitetlenkedve elnyílt az ajkam, és alig észrevehetően megráztam a fejem.

– Az, hogy nem vagyok olyan, mint te, még nem jelenti azt, hogy gyenge is vagyok.

– Ne tedd ezt! – mondta lágyan.

– Mit ne tegyek?

– Ne kényszeríts rá, hogy megbánjam, amit mondtam.

– Én nem kényszerítelek.

– Hát akkor ki?

– Nem tudom. Talán a lelkiismereted.

Láttam, hogy elkeskenyedik a szeme, de ekkor felsírt Talon, és én rögvest elindultam a szobája felé.

– Hagyd, Lucille! – szólt utánam Graham. – Nyugodtan elmehetsz. A továbbiakban nincs szükségünk a

szolgálataidra.

– Nevetséges vagy – vágtam vissza. – Megyek, és felveszem.

– Ne. Menj el. Nyilvánvaló, hogy el akarsz menni, és én nem tartóztatlak.

Grahamet a legrondább körülmények tették szörnyeteggé. Ugyanakkor fájdalmasan szép volt a maga sötét, tragikus mivoltában. A szavai arra ösztönöztek, hogy menjek el, a szeme viszont azért könyörgött, hogy maradjak.

Elléptem mellette. Amikor a vállunk összeért, egy pillanatra megálltam előtte, kihúztam magam, és a szemébe néztem.

– Nem megyek sehová, Graham, így akár abba is hagyhatod a szócséplést.

Ahogy továbbmentem Talon szobája felé, részben arra számítottam, hogy Graham megpróbál megállítani, de nem jött utánam.

– Szia, kicsikém – suttogtam, és kiemeltem Talont a kiságyából. Csak egy hete nem láttam, de megesküdtem volna rá, hogy nőtt. A szőke tincsei is hosszabbnak látszottak, és csokoládébarna szemében felragyogott az a csakis rá jellemző mosoly.

Egyfolytában mosolygott, ahogy néztem, még akkor is, amikor köhögnie kellett. Éreztem, hogy meleg a homloka. Lefektettem a padlóra, hogy kicseréljem a pelenkáját, és halkan dúdoltam neki, amitől ha lehet, még szélesebb lett a mosolya.

Arra gondoltam, hogy az apja mosolya is valami hasonló lenne, ha egyszer, valami csoda folytán rászánná magát a mosolygásra. Szinte láttam, amint felfelé kunkorodik a telt ajka.

A következő harminc percben Talon a hintájában ült, én pedig felolvastam neki a könyvekből, amelyeket a parányi éjjeliszekrényén találtam. Ő maga egyre csak mosolygott és gőgicsélt, és a világ legédesebb hangjait adta ki magából még akkor is, amikor eldugult az a picike orra. Végül elaludt, de nem vitt rá a lélek, hogy kiemeljem a hintából és visszategyem a kiságyába. Úgy tűnt, hihetetlenül jól érzi magát az előre-hátra ringó székben.

– Körülbelül egy óra múlva be kell adnom az orvosságát – mondta Graham, elvonva a figyelmemet az alvó kisbabáról. Az ajtóban állt, és egy tányért tartott a kezében. – Én… hm… – Látszott rajta, hogy kínosan érzi magát, és az volt a benyomásom, hogy a szemkontaktust is kerüli. – Mary húskenyeret készített krumplipürével. Arra gondoltam, hogy éhes lehetsz, és mivel biztosra vettem, hogy nem akarsz velem enni… – Letette a tányért a komódra, és bólintott. – Tessék.

Az agyam belefájdult abba, hogy örökké meg kell változtatnom róla a véleményemet, attól függően, hogy ki áll előttem. Az, aki valójában volt, vagy az, akinek láttatni akarta magát. Nehezen tudtam ezzel lépést tartani.

– Köszönöm.

– Nincs mit. – Még mindig kerülte a pillantásomat, így megfigyelhettem, ahogy a keze többször egymás után

ökölbe szorult, majd szétnyílt. – Azt kérdezted, mit éreztem akkor este. Emlékszel? – kérdezte.

– Igen.

– Elmondhatom most?

– Természetesen.

Amikor végül felnézett, és találkozott a pillantásunk, úgy éreztem, hogy a puszta nézésével csavarint egyet a szívemen. És amikor beszélni kezdett, az ajka mozgását figyelve inni kezdtem a szavait.

– Haragot. Eszméletlenül haragudtam. Az a tökfilkó úgy nézett rád, mintha nem érdemelnéd meg a figyelmét. Egész este a ruhádat fikázta, nemcsak neked, hanem mások előtt is. Úgy beszélt rólad, mint valami alantas lényről, aki nem elég jó hozzá, és, az isten szerelmére, amint hátat fordítottál neki, úgy bámulta a nőket, hogy majdnem kifolyt a szeme. Érzéketlen volt, durva és bolond.

Egy pillanatra lehajtotta a fejét, de aztán visszanézett rám, de most nem hidegen, ahogy szokott, hanem lágy, melegséggel teli, majdhogynem simogató pillantással, és újra szétnyílt az ajka.

– Csak egy bolond hihette azt, hogy nem te voltál a legszebb nő abban a teremben. Hát igen… Egy hangyás hippi vagy, aki körül minden hangos és talán kicsit fura is, de ki ez a fickó, hogy meg akarjon változtatni? Minden férfi büszke lenne rá, hogy a barátnője vagy, még akkor is, ha rózsaszirmokat fűzöl a hajadba, ő mégis úgy bánt veled, mint egy hitvány cselédlánnyal.

– Graham… – kezdtem, de egy intéssel elhallgattatott.

– Bocsánatot kérek azért, hogy megbántottalak, és azért is, hogy megsértettem a barátodat. Mentségemre szolgáljon, hogy az az este felidézte bennem a múltat, amelyben egyszer az életemet éltem. Szégyellem magam, amiért hagytam, hogy az emlékeim a felszínre törjenek, illetve, hogy hagytam, hogy bármilyen módon befolyásolják a viselkedésemet.

– A bocsánatkérésedet nagyra értékelem, és elfogadom.

Graham halványan elmosolyodott, aztán elfordult, és magamra hagyott a gondolataimmal, de hiába tűnődtem, el sem tudtam képzelni, mi történhetett vele a múltjában, ami ilyen erős hatással volt rá még felnőttkorában is.

12

SZILVESZTERESTE

– Felkerült a The New York Times bestsellerlistájára, ráadásul éppen ma. Tudod, hogy mit jelent ez, Graham? – kérdezte Rebecca, miközben új abroszt terített az ebédlőasztalra.

– Azt, hogy a papának jó indoka van a berúgásra és arra, hogy eldicsekedjen a házával a flancos vendégeinek – motyogta a fiú elég hangosan ahhoz, hogy az asszony meghallja.

Rebecca halkan elnevette magát, majd felkapta az elegáns futót, Graham kezébe nyomta az egyik végét, ő pedig megragadta a másikat.

– Idén nem lesz annyira rossz. Az utóbbi időben már nem iszik annyit.

Szegény, kedves, naiv Rebecca, gondolta Graham. Talán megvakult, azért nem vette észre a whiskysüvegeket a papa íróasztalfiókjában.

Miközben segített neki megteríteni a vacsoraasztalt a tizenhat vendég számára, akiket két óra múlva vártak, a pillantása megállapodott a terem túlsó végében szorgoskodó Rebeccán. Két éve élt már velük, és Graham sohasem érezte

magát boldogabbnak. Amikor az apja mérges volt, ott volt Rebecca mosolya, amire mindig számíthatott. Ő volt a fény az éjszakában még akkor is, amikor a legsötétebben tombolt a vihar.

Ráadásul minden évben volt születésnapi torta.

Rebecca különösen szép volt ezen az estén a flancos szilveszteri ruhájában. Az aranyló selyem hullámozva követte minden mozdulatát, és egészen a padlóig ért. Magas sarkú cipőt viselt hozzá, ami megnyújtotta kicsi, törékeny testét, de még így is nagyon aprónak látszott.

– Nagyon csinos vagy – mondta neki Graham, mire felnézett, és elmosolyodott.

– Köszönöm, Graham. Te sem nézel ki rosszul.

A fiú visszamosolygott, mert az asszony mindig erre késztette.

– Gondolod, hogy gyerekek is lesznek a vendégek között? – kérdezte. Gyűlölte, ha a partikra csak felnőttek jöttek, és gyerek egy sem.

– Nem hinném – felelte Rebecca. – De ha akarod, holnap elviszlek a YMCA-be, és akkor lóghatsz egy kicsit a barátaiddal.

Graham arca felragyogott a boldogságtól. Az apja mindig túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy bárhová elvigye, de Rebecca mindig tudott rá időt szakítani.

Rebecca a csuklóját díszítő elegáns órára pillantott; Graham apjától kapta ajándékba az egyik hangos veszekedésük után.

– Gondolod, hogy még mindig dolgozik? – kérdezte a

szemöldökét felvonva.

Graham bólintott.

– Hm… Valószínű.

Az asszony harapdálni kezdte az alsó ajkát.

– Szerinted merjem zavarni?

– Ne! Semmi esetre se!

Rebecca, még mindig az óráját nézve, keresztülvágott a szobán.

– Dühös lesz, ha nem készül el időben. Inkább szólok neki. – Nem sokkal azután, hogy elindult a férfi szobája felé, Graham meghallotta az ordítozást.

– Dolgozom! Egy könyv sem lesz kész magától, Rebecca! – üvöltötte Kent, és az asszony egy perc múlva ismét megjelent a nappaliban. Az arca felindultságot tükrözött, és alig észrevehetően megrándult az ajka.

Ennek ellenére rámosolygott Grahamre, és megvonta a vállát.

– Tudod, milyen, ha közel a határidő – mondta, mintegy magyarázatot keresve a férfi kirohanására.

Graham bólintott. Hogyne tudta volna.

Az apja, nincs mit szépíteni, egy szörnyeteg volt, és akkor mutatta a legrosszabb arcát, amikor nem haladt megfelelően az írással.

Jóval később, amikor már bármelyik pillanatban számítani lehetett az első vendégekre, Kent felvette vadonatúj öltönyét.

– Miért nem figyelmeztettél? – korholta Rebeccát, aki a vendégfogadó falatkákat készítette elő a nappaliban. – Ha nem kell kimennem a mellékhelyiségbe, és nem pillantok

közben az órára, késve jelentem volna meg a saját fogadásomon.

Graham elfordult az apjától, és égnek emelte a szemét. Ha ki akarta gúnyolni Kentet, mindig el kellett fordulnia tőle, máskülönben akkorát kapott volna visszakézből, hogy megemlegette volna egy darabig.

– Sajnálom – felelte Rebecca, aki nem akarta az ellenkezésével még jobban felbosszantani a férfit. Végül is szilvesztereste volt, a kedvenc ünnepnapja, amit semmi esetre sem szeretett volna elrontani.

Kent a nyakkendőjét igazgatva tovább pufogott.

– Át kellene öltöznöd – mordult ismét Rebeccára. – Ez a ruha túl sokat mutat a testedből. Már csak az hiányzik, hogy a feleségemet ótvaros kurvának nézzék a barátaim. – A hangja pattogós volt, és még csak egy röpke pillantást sem vetett az asszonyra, miközben gyalázta.

Hogyhogy nem veszi észre?, gondolta Graham. Hogyhogy az apja nem látta, hogy milyen szép Rebecca?

– Szerintem nagyon szép vagy, és gyönyörű a ruhád – mondta Graham.

Kent felvonta a szemöldökét, és lesújtó pillantást vetett a fiára.

– Senki sem kérdezte a véleményedet.

Rebecca erre szótlanul lecserélte az aranyruhát valami másra, de Graham szemében ugyanolyan szép maradt.

Szép volt, de kevesebbet mosolygott, ami egyenesen kettétörte a fiú szívét.

Vacsora közben Grahamnek az volt a dolga, hogy üljön és

hallgasson. Az apja akkor volt elégedett, ha a fia észrevétlen maradt, mintha ott sem lett volna a szobában. A felnőttek általában Kent nagyszerűségéről beszélgettek, így Graham egyfolytában a szemét forgatta, igaz, csak titokban.

– Rebecca, nagyon finom a vacsora – jegyezte meg az egyik vendég.

Az asszony szóra nyitotta a száját, de Kent megelőzte.

– Igen, egészen ehető. Csak a csirke sikerült szárazra, és a salátán túl kevés az öntet – mondta leereszkedően. – Hiába, a feleségem nem a szakácstehetsége miatt népszerű, pedig Isten a tanúm, próbálkozik.

– Az biztos, hogy nálam jobban főz – szólt közbe az egyik feleség, és egy kacsintással próbálta enyhíteni a mérgét annak a fullánknak, amely Kent szavai nyomán fúródott Rebecca szívébe. – Én egy konzervételt sem tudok elkészíteni.

A vacsora során elhangzott még néhány alattomos megjegyzés Kenttől, de olyan rafinált humorral piszkálta Rebeccát, hogy a vendégek többsége nem vette komolyan.

Graham azonban átlátott a szitán.

Amikor Rebecca a borospoharáért nyúlt, Kent könnyedén lefogta a kezét.

– Ne igyál többet, szerelmem. Tudod, milyen hatással van rád a bor.

– Igen, igazad van – felelte Rebecca, és engedelmesen az ölébe tette a kezét. Amikor az egyik asszony megkérdezte, hogy miről van szó tulajdonképpen, Rebecca csak elmosolyodott. – Ó, semmi különös, csak szédülni szoktam tőle. Még jó, hogy Kent ennyire odafigyel. – Az idő múlásával

azonban egyre művibb lett a mosolya.

Vacsora után Grahamet a szobájába küldték, ahol videojátékokat játszott, és az év végi visszaszámlálást nézte a tévében. Először azt nézte meg, miként érkezik meg New York Citybe az újév, majd azt is, ahogy Milwaukeeban ünnepeltek az emberek. Hallotta, hogyan éljeneznek a másik szobában az apja vendégei, és tompán ugyan, de a Michigan-tó feletti tűzijáték hangjai is eljutottak hozzá.

Ha Graham lábujjhegyre állt, és erősen felfelé nézve kipillantott a bal oldali ablakon, láthatott egy kicsit az eget színesre festő tűzijátékból is.

Volt idő, amikor az egészet végignézhette a mamájával, de az olyan régen volt, hogy eltűnődött, igaz volt-e egyáltalán.

Amikor a vendégek búcsúzkodni kezdtek, Graham bemászott az ágyába, és a fülére szorította a tenyerét. Mindent megtett azért, hogy kizárja az apja részeg ordítozását, amelynek továbbra is Rebecca maradt a célpontja az állítólagos ügyetlenkedéseivel.

Elképesztő volt, ahogy Kent féken tudta tartani a haragját mások előtt. Aztán, amikor mindenki elment, ömleni kezdett a pórusaiból, mint a forró láva.

És gyilkos méreggel volt átitatva.

– Sajnálom – mondta mindig Rebecca, bár sohasem követett el semmit, amiért bocsánatot kellett volna kérnie.

Hogyan nem látta be az apja, hogy mekkora szerencséje van Rebeccával? Grahamnek vérzett a szíve, mert tudta, hogy az asszonynak fájnak az apja szavai.

Amikor pár perc múlva hallotta, hogy valaki benyit a

szobájába, attól félve, hogy az apja az, alvást színlelt.

– Graham? Ébren vagy? – kérdezte suttogva Rebecca.

– Igen – súgta vissza a fiú.

Rebecca a szemét törölgetve belépett; mintha ezzel eltüntethette volna a nyomait annak a fájdalomnak, amelyet Kent okozott neki. Odament Graham ágyához, és kisimította a homlokából a göndör tincseket.

– Csak boldog új évet akartam kívánni. Már korábban be akartam nézni hozzád, de előbb össze kellett takarítanom.

Graham szeme megtelt könnyel, amikor Rebecca szemébe nézett; a máskor mosolygós szempár most kimerültséget és fájdalmat tükrözött.

– Mi történt, Graham? Mi bánt?

– Kérlek, ne… – suttogta a megszeppent fiú. Bár a könnyek peregni kezdtek az arcán, és a teste remegett a takaró alatt, mindent megtett azért, hogy férfi módjára viselkedjen, de ez most nem sikerült. Szívében továbbra is fiú volt, egy gyermek, akit megbénított a félelem, mert nem tudta, mi fog történni, ha az apja nem enyhül meg Rebecca iránt.

– Folytasd, kis szívem. Mit ne?

– Kérlek, ne menj el – könyörgött a fiú félelemmel átitatott hangon. Felült az ágyában, és Rebecca kezébe csúsztatta a kezét. – Ne hagyj itt, Rebecca. Tudom, hogy az apám gonosz és kegyetlen, és hogy mindig megríkat, de hidd el, nem benned van a hiba. Te nagyon jó ember vagy. Ő a gonosz. Ellöki magától az embereket, téged is, és látom rajtad, hogy szomorú vagy miatta. Azt szokta mondani, hogy nem vagy elég jó, de ez nem igaz. Te nagyon is jó vagy. És nemcsak jó,

hanem szép is, és a ruhád egyenesen gyönyörű volt. A vacsora meg tökéletes. Kérlek, kérlek, ne hagyj itt bennünket. Kérlek, ne hagyj magamra az apám miatt. – Most már hangosan zokogott, és egész testében remegett a gondolattól, hogy Rebecca már csak kétbőröndnyire van a távozástól. El sem tudta képzelni, milyen lenne az élete az asszony nélkül. Sötétebb, az biztos. Nem létezett az a fekete árnyalat, amellyel érzékeltetni lehetett volna ezt a sötétséget.

Amikor kettesben voltak az apjával, annyira, de annyira magányosnak érezte magát.

Rebecca megérkezésével eszébe jutott, milyen érzés az, amikor szeretik az embert.

Nem veszíthette el újra ezt a gyönyörű érzést.

Nem veszíthette el a sötétségben reményt ébresztő fényességet.

– Graham. – Rebecca mosolygott, és bár az ő szeméből is csorogtak a könnyek, mégsem azokat törölte le, hanem a fiúét. – Nincs semmi baj, hallod? Nyugodj meg, kérlek.

– De el fogsz menni. Tudom – zokogta a fiú, a tenyerébe temetve az arcát. Mert az emberek mindig ezt tették. Továbbálltak. – Olyan csúnyán bánik veled. Túlságosan csúnyán. Más is elmenne.

– Graham Michael Russell, hagyd abba, légy szíves. – Rebecca hangja most parancsoló volt, és hogy a szavának érvényt szerezzen, erősen megszorította a fiú kezét. Aztán az arcára simította a fiú tenyerét, és nyomatékként biccentett egyet. – Itt vagyok, igaz? Itt vagyok, és itt is maradok. Nem megyek sehová.

– Tényleg nem mész el? – kérdezte hüppögve a gyerek.

Az asszony megrázta a fejét.

– Nem. Nem megyek el. Nem is tudom, hogy jutott eszedbe. Késő van, neked pedig pihenned kell. Rendben?

– Rendben.

Az asszony visszafektette a párnára, betakargatta, és megpuszilta a homlokát. Ahogy elfordult az ágytól, hogy kimenjen, Graham megragadta a kezét.

– És itt leszel holnap is?

– Hát persze hogy itt leszek.

– Megígéred? – kérdezte suttogva a fiú. Az ő hangja még remegett, de Rebeccáé már magabiztos volt és erős.

– Megígérem.

13

GRAHAM

Lucy és én visszatértünk a szokott kerékvágásba. Reggelente beállított a jógamatracával, és nálam végezte el a szokásos meditációját, a télikertben. Esténként, hacsak nem volt valamilyen különleges megbízása, ismét megjelent, és ellátta Talont, miközben én a regényemen dolgoztam. Szinte minden este együtt vacsoráztunk az étkezőasztalomnál, de nem nagyon beszélgettünk, legfeljebb csak a meghűlésről, ami Talon után az én szervezetembe is befészkelte magát.

– Ezt idd meg! – mondta Lucy, és letett elém egy csésze teát.

– Nem szoktam teát inni – mondtam, és beleköhögtem a tenyerembe. Az íróasztalomat papír zsebkendők és köhögés elleni szirupot tartalmazó üvegcsék borították.

– Ha három napon át naponta kétszer megiszol belőle egy csészével, tökéletesen meggyógyulsz – bizonygatta. – Fel sem tudom fogni, hogy bírsz talpon maradni ezzel a ronda köhögéssel. Szóval, hajtsd fel! – parancsolta. Beleszagoltam a bögrébe, és kelletlenül elhúztam a számat. Lucy elnevette magát. – Fahéj van benne, gyömbér, friss citrom, erős

paprika, cukor, fekete bors és borsmentakivonat; plusz egy titkos összetevő, amit nem árulhatok el.

– Pokoli szaga van.

Lucy vigyorogva bólintott.

– Ez teszi tökéletessé egy ördögi ember számára.

Az elkövetkező három napban naponta kétszer ittam a teából. No, nem önként; Lucy volt az, aki belém erőltette, és valóban, a negyedik napra elmúlt a köhögésem.

Szinte biztos voltam benne, hogy Lucy boszorkány, de a teájának köszönhetően hetek óta először éreztem úgy, hogy kitisztult a fejem.

A következő szombaton, miután megterítettem az asztalt, vacsorázni hívtam volna, de nem találtam sehol. Végül a télikertben bukkantam rá. Telefonált.

Nem akartam megzavarni, így csak vártam, vártam, míg végül kihűlt a sült csirke.

Rengeteg idő eltelt. Talán több óra is, de ő egyre csak telefonált, közben az ablaküvegen alázúduló esőt bámulta meredten. Hogy kivel beszélt, azt nem tudom, de az biztos, hogy mozgott az ajka.

Időnként elmentem a télikert előtt. Láttam, hogy gesztikulál, mintha így, bárkivel beszélt is, jobban megértethette volna magát, és közben csorgott a szeméből könny. Súlyos, nehéz cseppekben, ahogy odakinn az eső. Egy idő után letette a telefont, leereszkedett a padlóra, és az ablakot bámulta továbbra is.

Miután lefektettem Talont, bementem a télikertbe hogy megnézzem, mi van vele.

– Jól vagy? – kérdeztem. Aggasztott, hogy egy ilyen vidám lény, mint Lucy, most búskomor hangulatban tölti a nap nagyobbik felét. Olyan volt, mintha maga is beleolvadt volna az ablak mögött tovasuhanó fekete felhőkbe.

– Mennyivel tartozom? – kérdezte, amikor felém fordult.

– Te? Nekem?

Még mindig szipogva elfordult tőlem, mintha így elrejthette volna az arcán patakzó könnyeket.

– Fogadtál velem. Maximum egy hónapot adtál a kapcsolatomnak Richarddal. Nyertél.

– Lucille… – kezdtem, de megrázta a fejét.

– Azt… hm… azt mondta, hogy egy művésznek New Yorkban a helye. Azt mondta, ott jobban tud fejlődni, mint itt, és hogy ott olyan lehetőségei vannak, amilyenekről itt, Közép-Nyugaton legfeljebb csak álmodhatna. – Szipogott néhányat, majd megtörölte az orrát a ruhája ujjában. – A barátja felajánlott neki egy kanapét a lakásában, így egy ideig nála marad. Végül közölte, hogy a távolsági kapcsolatokat nem neki találták ki, olyannyira nem, hogy nem is akar ilyet fenntartani, mire az én ostoba szívem zakatolni kezdett, mert azt hittem, arra akar kérni, hogy én is költözzem oda. Tudom, hogy mit gondolsz most rólam. – Kínjában elnevette magát, aztán vállat vont, és hitetlenkedve megcsóválta a fejét. – Azt gondolod, hogy ez az ostoba, éretlen, naiv Lucy… Azt hitte, hogy a szerelmével életre szólóan magához láncolhat valakit. És ez a valaki örökkön örökké szeretni fogja.

– Nem. Semmi ilyesmit nem gondoltam.

– Nos, mennyi? – kérdezte, miközben felállt. – Van nálam valamennyi pénz, csak elő kell kerítenem a táskámat.

– Lucille, hagyd abba!

Hazug mosollyal az arcán elindult felém.

– Nem. Rendezni akarom az adósságomat. Megnyertél egy fogadást, tehát fizetnem kell. Csak mondd meg, hogy mennyi lesz.

– Semennyi. Nem tartozol semmivel.

– Tudod, nem hittem volna, hogy ilyen jól belelátsz az emberekbe. Valószínűleg ettől lettél ilyen fantasztikus író. Csak ránézel valakire, és már meg is ismerted az élettörténetét. Erre születni kell. Elég volt egy pillantást vetned Richardra, és tudtad, hogy el fog hagyni. Nos, milyen történet tartozik ehhez? Nem szeretem, ha valaki idő előtt lelövi a poént, de most érdekelne, hogy mi lesz így velem? – kérdezte remegve, és ismét ömleni kezdett a könnye. – Mindig megmaradok annak a lánynak, aki túl sokat érez, végül mégis egyedül marad? Mert én… én… – Annyira zokogott, hogy nem tudta befejezni a mondatát. A tenyerébe temette az arcát. A szemem előtt hullott millió darabra, a télikertem közepén.

Nem tudtam, mit csináljak.

Senki sem tanított meg arra, hogy mi a teendő ilyen helyzetben.

Eddig a pillanatig senki sem várt tőlem vigaszt.

Mindez igaz volt, de amikor Lucy térde felmondta a szolgálatot, és nyilvánvalóvá vált, hogy mindjárt összeesik, azt tettem, ami először az eszembe jutott.

Magamhoz húztam, hogy legyen miben megtámaszkodnia, még mielőtt földhöz vágta volna a gravitáció. Ő megmarkolta az ingemet, és áztatni kezdte a könnyeivel. Miközben a vállamon zokogott, én megtámasztottam a hátát a tenyeremmel.

Nem engedett el, én pedig nem kérhettem meg, hogy kapja össze magát.

Teljesen normálisnak találtam, hogy ő és én különböző módon kezelünk bizonyos helyzeteket. Ő magán hordta a szívét, én ólomláncokkal tekertem körül az enyémet, hogy jó mélyen el tudjam rejteni.

Anélkül, hogy belegondoltam volna, mit teszek, még közelebb húztam magamhoz, ő pedig tovább remegett. A nő, aki mindent érzett, szinte egybeolvadt azzal a férfival, aki nem érzett semmit.

A másodperc töredékéig sikerült megéreznem valamit a fájdalmából. Áttört azon a jégből emelt falon, amely a szívemet védte, és érdekes módon ezt egyikünk sem bánta.

– Nem mehetsz haza – mondtam neki, amikor az órámra néztem, és láttam, hogy majdnem éjfél van. – Még mindig ömlik az eső, és te biciklivel jöttél.

– Nem számít. Nem vagyok cukorból – felelte, és megpróbálta kivenni a dzsekijét az előszobaszekrényből.

– De nem lenne biztonságos. Hazaviszlek.

– Azt már nem – rázta meg a fejét. – Talon még mindig náthás. Nem hagyhatja el a házat, zuhogó esőben pláne

nem. Nem beszélve arról, hogy te is beteg vagy.

– Csak egy kis megfázás. Kibírom.

– A lányodnak akkor sem tenne jót. Simán haza tudok menni. És otthon vár egy palack whisky – tette hozzá Lucy tréfálkozó hangon, bár a szeme még mindig dagadt volt a Pöcs miatt hullatott krokodilkönnyektől.

Tiltakozásom jeleként megráztam a fejemet.

– Várj egy pillanatig. – Átsiettem a dolgozószobámba, felkaptam hármat az íróasztalomon sorakozó öt palack whiskyből, és kivittem a folyosóra, ahol Lucy ácsorgott. – Válassz. Annyi whiskyt ihatsz, amennyit csak akarsz, de itt kell meginnod, az egyik vendégszobában.

Elkeskenyedett a szeme.

– Látom, nem engeded meg, hogy hazatekerjek.

– A válaszom határozott nem.

Harapdálni kezdte az alsó ajkát, és összevonta a szemöldökét.

– Jó, de akkor nem fogsz elítélni az intenzív románc miatt, amely éjszaka minden bizonnyal ki fog bontakozni köztem és Johnnie között? – kérdezte, miközben kikapta a kezemből a Johnnie Walker-es üveget.

– Megegyeztünk. Ha szükséged van valamire, csak döngesd meg a dolgozószobám ajtaját. Megyek, és segítek.

– Köszönöm, Graham.

– Mit?

– Azt, hogy elkaptál, mielőtt földhöz vágott volna a gravitáció.

Kop, kop, kop.

Felkaptam a fejem, és a dolgozószobám csukott ajtajára pillantva felvontam a szemöldökömet. A huszadik fejezet utolsó mondatainál tartottam. Az asztalomat papír zsebkendők borították, a kezem ügyében most is ott volt egy fél üveg köhögés elleni szirup. A szemem égett a fáradtságtól, de tudtam, hogy még legalább ötezer szót be kell gépelnem, csak aztán térhetek nyugovóra. Plusz biztosra vehettem, hogy néhány óra múlva felébred Talon, és akkor meg kell etetnem, így értelmetlen lett volna előbb lefeküdni.

Kop, kop, kop.

Felálltam, és nyújtóztam egyet, mielőtt kinyitottam volna az ajtót. Természetesen Lucy állt a küszöbön egy pohár whiskyvel a kezében és a világ legszélesebb mosolyával az arcán.

– Helló, Agyas Graham – mondta, és közben erősen imbolygott.

– Szükséged van valamire? – kérdeztem. – Jól vagy?

– Mi vagy te? Látnok? Vagy varázsló? – kérdezte, majd a szájához emelte a poharat, és ivott egy kortyot.

Felvontam a szemöldökömet.

– Tessék?

– Valamelyiknek lenned kell – folytatta, és táncra perdült a folyosón. Még dúdolt is hozzá. – Máskülönben honnan tudhattad volna, hogy Richard – vagy minek is nevezted?

Pöcs? – szakítani fog velem? Egész este ezen vitatkoztunk Johnnie-val, végül arra jutottam, hogy biztosan látnok lehetsz. – Közelebb lépett hozzám, és a mutatóujjával megkocogtatta az orrom hegyét. – Vagy varázsló. Máskülönben nem láthattad volna előre, hogy így lesz.

– Részeg vagy.

– Nem. Csak boldog.

– Részeg vagy, ha mondom. Whiskybe fojtottad a bánatodat.

– *Que será, será* – énekelte, majd felvihogott, és megpróbált bekukucskálni a dolgozószobámba. – Szóval itt történik a nagy varázslat? – Ismét vihogott, majd a szájára szorította a kezét, és a fülemhez hajolt. – Nem a szexuális életedre gondoltam, hanem a regényeidre.

– Tudom, hogy gondoltad, Lucille. – Becsuktam a dolgozószobám ajtaját, így most már mindketten a folyosón álltunk. – Szeretnél egy kis vizet?

– Igen, nagyon. De borízűt hozz, légy szíves.

Elsétáltunk a nappali mellett, és mondtam neki, hogy üljön le a kanapéra, én meg hozok neki innivalót.

– Hé, Agyas Graham! – kiáltott utánam. – Mi a legnagyobb reményed?

– Mondtam már – kiáltottam vissza. – Nem szoktam reménykedni.

Amikor visszaértem, egyenes háttal ült a kanapén, és mosolygott.

– Tessék – mondtam, és a kezébe adtam egy pohár vizet.

Belekortyolt, de ugyanabban a pillanatban elkerekedett a

döbbenettől a szeme.

– Ó, istenem, most esett csak le! Nem vagy te látnok, de még csak varázsló sem! Te a fordított Jézus vagy!

– Fordított Jézus?

Lucy heves bólogatásba kezdett.

– Aha. Vízzé változtattad a bort! – Ettől még nekem is mosolyognom kellett, amit észre is vett. – Hát mégiscsak megtetted, Agyas Graham! Elmosolyodtál.

– Véletlenül.

Oldalvást biccentette a fejét, úgy vizsgálgatott hosszan, szótlanul.

– Attól még mosoly volt, és nekem nagyon tetszett. Mondhatok egy titkot?

– Mondjál.

– Lehet, hogy te nem vagy látnok, de magamról néha azt gondolom, hogy az vagyok, és van egy olyan érzésem, hogy meg fogsz te kedvelni engem.

– Ó, ezt erősen kétlem. Elég bosszantó tudsz lenni – viccelődtem, amivel sikerült megnevettetnem.

– De, meglátod. Olyan vagyok, mint egy benőtt köröm. Nehéz kipiszkálni, ha egyszer megkapaszkodom valahol.

– Milyen gusztustalan dologhoz hasonlítod magad. – Elhúztam a számat. – Sohasem hallottam még visszataszítóbb hasonlatot.

Megkocogtatta a mellkasomat.

– Ha ennek ellenére használni mered valamelyik regényedben, jogdíjat fogok kérni.

Elvigyorodtam.

– Majd felhívja az ügyvédem az ügyvédedet.

– Na, már megint! – kiáltotta elképedten, és hozzám hajolt. – Jól áll neked a mosoly. Nem tudom felfogni, hogy miért kerülöd annyira.

– Csak azért mondod, hogy jól áll, mert részeg vagy.

– Nem vagyok részeg – állította akadozó nyelvvel. – Teljesen józan vagyok.

– Akkor sem tudnál egyenes vonalban elmenni az ajtóig, ha azon múlna az életed.

Kihívásnak vette a szavaimat, és szabályosan felpattant a kanapéról. Ahogy sétálni kezdett, kinyújtotta a karját, mint egy kötéltáncos.

– Látod? – kérdezte, majd a következő pillanatban megbotlott. Nyújtottam a kezemet, hogy el tudjam kapni. Ahogy ott feküdt a karomban, a szemembe nézett, és elmosolyodott. – Azt hittem, sikerülni fog.

– Tudom.

– Egyetlen nap alatt másodszor kaptál el.

– Harmadszor fizetni fogsz.

Miközben nézett, az arcomra simította a tenyerét, amitől pár pillanatra megállt a szívem.

– Van, hogy megrémisztesz – mondta kedvesen. – De többnyire csak elszomorítasz a pillantásoddal.

– Sajnálom, ha bármikor, bármivel megijesztettelek. Nem állt szándékomban.

– Elhiszem. Ugyanis, amikor bújócskát játszottál Talonnal, megmutattad nekem az igazi aurádat.

– Az aurámat?

– Azt – bólintott. – A legtöbben ádáznak, majdhogynem sötétnek látnak, de amikor a lányodra nézel, minden megváltozik. Még a kisugárzásod is. Valahogy könnyedebb leszel.

– Te tényleg részeg vagy – mondtam.

– De hiszen tudok egyenes vonalban menni – vitatkozott, és megint megpróbált egyedül megállni, de nem sikerült neki. – Vagy lehet, hogy mégsem?

Megcsóváltam a fejemet.

– Határozottan lehet, hogy mégsem.

Közben a keze továbbra is az arcomon pihent, és az ujjai időnként elkalandoztak a szakállamba.

– Talon határozottan szerencsés, hogy te vagy az apja. Kétségtelen, hogy szar ember vagy, de apában nem láttam nálad jobbat. – A szavait átitató kedvességtől és a bizalomtól, amelyre nem igazán szolgáltam rá, olyan erős dobogásba kezdett a szívem, hogy azt hittem, meghalok.

– Köszönöm, hogy ezt mondod – feleltem végül őszintén, mert a megjegyzése mindkét részében sikerült meglátnom az igazságot.

– Nincs mit. – Sokadszor is felvihogott, aztán megköszörülte a torkát. – Agyas Graham…

– Igen, Lucille?

– Azt hiszem, hányni fogok.

Felkaptam, és átrohantam vele a fürdőszobába. Amint leállítottam a padlóra, letérdelt, és magához ölelte a vécécsészét. Én a haját markoltam meg, hogy a vad tincsei ne legyenek útban, miközben kiadott magából látszólag

mindent, ami aznap a gyomrába került.

– Jobb? – kérdeztem, amikor befejezte.

A sarkára ült, és megrázta a fejét.

– Nem. Azt reméltem Johnnie Walkertől, hogy jobban leszek, de becsapott. Még sohasem éreztem magam ilyen cudarul. Gyűlölöm az ilyen típusú férfiakat. Hazudnak, aztán összetörik az ember szívét.

– Az lesz a legjobb, ha ágyba duglak.

Bólintott, és megpróbált felállni, de kis híján visszaesett.

– Foglak – mondtam neki, mire ismét bólintott, és hagyta, hogy a karomba emeljem.

– Most kellene fizetnem – suttogta, majd a mellkasomra hajtotta a fejét, és behunyta a szemét. Még akkor is csukva tartotta, amikor visszahúztam az ágyról a takarót, lefektettem, majd betakartam azt az apró kis testét.

– Köszönöm – motyogta, miközben eloltottam a lámpát.

Arra gondoltam, hogy semmire sem fog emlékezni reggel, és ez tűnt a legjobb opciónak.

– Nincs mit.

– Sajnálom, hogy elhagyott a nővérem – szólalt meg váratlanul, és csukott szemmel ásított egy nagyot. – Mert annak ellenére, hogy olyan fagyosnak látszol, jócskán van benned melegség is.

– Én is sajnálom, hogy lelépett a Pöcs – feleltem. – Mert még akkor is kedves vagy, amikor egyébként haragudnod kellene.

– Annyira fáj – suttogta, és magához ölelt egy párnát. Továbbra is csukva tartotta a szemét, de láttam, hogy

kigördül alóla egy könnycsepp. – Fáj, ha faképnél hagyják az embert.

Igen.

Valóban fájt.

Pár percig még ott téblábolt am az ágya mellett, egyszerűen azért, mert képtelen voltam magára hagyni. Mivel én pontosan tudtam, milyen az, amikor elhagynak valakit, nem akartam, hogy magányosan kelljen elaludnia. Átsuhant rajtam, hogy reggel nem fog emlékezni erre sem, vagy ha emlékezne is, nem igazán törődne vele. De én tudtam, milyen érzés egyedül lefeküdni. Többszörösen megtapasztaltam, milyen az, amikor a magány kísérőjeként beszivárgó fagyos hideg megtölti a sötét szobát, és nem akartam, hogy Lucynak emiatt is szenvednie kelljen, így hát maradtam. Viszonylag gyorsan elaludt. A légzése egyre jobban elhalkult, és egy idő után a könnyei is elapadtak. Óvatosan behúztam magam mögött az ajtót. El sem tudtam képzelni, hogy volt képes elhagyni valaki egy ilyen gyengéd, érző embert, mint amilyen Lucy volt. Mert az volt. A zsályaágak meg a kristálygolyók ellenére is.

14

LUCY

Jaj, jaj, jaj!

Lassan felültem, és szinte rögtön rájöttem, hogy nem a saját ágyamban vagyok. A szemem körbejárta a szobát, és én magam is forgolódni kezdtem. A kezemet a homlokomra szorítottam.

Jaj!

Az agyam ringlispíl módba kapcsolt, és közben megpróbálta felidézni, mi történt velem előző este, de mindent homály takart. Aztán egyszer csak összeállt benne a legfontosabb információ – Richard New York Cityt választotta velem szemben.

Balra fordultam. Az éjjeliszekrényen felfedeztem egy kisebb tálcát: egy pohár narancslé, két szelet pirítós, egy tálka áfonya, egy doboz ibuprofen és egy cetli volt rajta, rövid üzenettel.

Sajnálom, hogy tegnap este tévútra vittelek.

Egy disznó vagyok. Itt egy kis orvosság meg egy kis ennivaló.

Talán ellensúlyozza valamennyire a reggeli szar

közérzetedet.

Johnnie Walker

Elmosolyodtam, bedobtam a számba néhány áfonyát, bevettem a narancslével a gyógyszert, majd nagy nehezen kikecmeregtem az ágyból. Átmentem a fürdőszobába, megmostam az arcomat, ami fekete volt a szétkenődött szempillafestéktől – úgy néztem ki, mint egy mosómedve. Aztán a mutatóujjamra nyomtam egy kis fogkrémet, és amennyire lehetett, megszabadítottam a leheletemet a másnapos whiskyszagtól.

Még tisztálkodtam, amikor meghallottam Talon sírását, így gyorsan befejeztem, és sietve átmentem hozzá. A küszöbön azonban megtorpantam, mert egy idősebb hölgy éppen akkor cserélte ki a pelenkáját.

– Helló! – köszöntem bizonytalan hangon.

Az asszony felnézett egy pillanatra, majd folytatta a pelenkázást.

– Ó! Helló! Te biztosan Lucy vagy – kiáltott fel, majd felkapta a kacagó Talont, és néhányszor feldobta a levegőbe. Aztán szélesen mosolyogva ismét felém fordult. – Mary vagyok, Ollie felesége.

– Ó! Igazán örvendek.

– Én is, drágám, én is. Olyan sokat hallottam rólad Ollie-tól. Grahamtől jóval kevesebbet, de hát ismerjük Grahamet. – Kacsintott egyet. – Hogy van a fejed?

– Valamilyen csoda folytán még megvan – feleltem. – Kemény estém volt.

– Fiatalok! – legyintett lemondóan. – Éri őket valami, és

rögtön a pohár fenekére néznek. Remélem, hamarosan jobban leszel.

– Köszönöm. – Elmosolyodtam. – Hm… Nem tudja, hol van Graham?

– A hátsó udvarban. Már kora hajnalban felhívott, és megkért, hogy jöjjek át Talonhoz, mert el kellett intéznie néhány dolgot. És ez nem volt kis dolog Grahamtől; tudjuk, hogy nem nagyon szokott segítséget kérni. Így hát felkerekedtem, idejöttem, hogy legyen valaki ezzel a leányzóval, amíg te pihensz.

– Maga hagyta az éjjeliszekrényemen a reggelit? Meg az üzenetet?

Az arcán kiszélesedett a mosoly, és megrázta a fejét.

– Nem, kislány. Az nem én voltam, hanem Graham. Tudom, tudom… Engem is meglep. Ha nem látom, el sem hiszem, hogy képes ilyesmire.

– És mit csinál a hátsó udvarban? – kérdeztem, és már el is indultam arrafelé.

Mary, a karjában ringatva Talont, utánam jött. Átmentünk a télikertbe, és a padlótól a mennyezetig érő ablakokon át figyeltük, ahogy Graham a füvet vágta. A kis kerti bódé mellett földdel teli zsákok és ásók meg lapátok hevertek.

– Ha jól látom, azon van, hogy kertté alakítsa az udvart.

Összeszorult a mellkasom. Képtelen voltam megszólalni.

Mary bólintott.

– Mondtam neki, hogy várjon a fűnyírással, hiszen zuhog az eső. De nagyon be volt lelkesedve, így amint hazaért,

nekilátott.

– Elképesztő – motyogtam.

– Szerintem is – bólogatott Mary.

– Átveszem Talont, ha mennie kell – ajánlottam egy idő után.

– Csak ha már jobban érzed magad. Bár, ha rendesen elő akarom készíteni a délutáni templomi szertartást, valóban indulnom kellene. Tessék – nyomta a kezembe Talont, de csak miután megpuszilta a homlokát. – Lenyűgöző, igaz? – kérdezte. – Alig pár hónapja még azt is nehéz volt elhinni, hogy életben marad, most pedig itt van, és nem is lehetne elevenebb.

– Igen. Tényleg lenyűgöző.

Mary gyengéden megérintette a karomat, és ahogy a férje is szokott, kedvesen rám mosolygott.

– Nagyon örülök, hogy végre megismerhettelek.

– Én is, Mary. Én is örülök.

Néhány perc múlva elhagyta a házat. Talonnal a télikertben maradtunk, onnan néztük az odakinn dolgozó Grahamet, aki csak azért állt meg néha, hogy köhögjön. Az éjszakai eső után elég hideg lehetett, és ez biztosan nem használt a megfázásának.

Odamentem a hátsó udvarba vezető ajtóhoz, kilöktem, és éreztem, hogy mellbe csap a hideg levegő.

– Graham, mit csinálsz?

– Próbálom rendbe tenni az udvart.

– Hideg van, csak még jobban megfázol. Gyere be.

– Már majdnem végeztem, Lucille. Adj még pár percet.

Felvontam a szemöldökömet. Fel nem foghattam, hogy mi rejlik az elszántsága mögött.

– Elárulnád, hogy miért csinálod?

– Azt mondtad, csinálhatnék itt egy kertet – felelte, és megtörölte a kézfejével a homlokát. – Hát tessék. Kertet csinálok neked.

A szívem.

Felrobbant.

– Kertet csinálsz? Nekem?

– Te is sokat tettél értem – mondta. – Talonért meg még többet. A legkevesebb, amit viszonzásul megtehetek, hogy csinálok neked egy kertet, hogy legyen még egy helyed meditálni. Tonnányi organikus trágyát vettem. Te mondtad, hogy az a legjobb, és arra gondoltam, hogy egy hozzád hasonló hippi biztosan értékelni fogja, hogy organikus anyagot használtam. – És ebben nem is tévedett. – Most pedig csukd be, légy szíves, az ajtót, mielőtt megfázik a lányom.

Úgy tettem, ahogy mondta, de egy pillanatig sem vettem le róla a szememet. Izzadságban és piszokban úszott a teste, mire végzett. A hátsó udvar azonban rendezett képet mutatott. Már csak a növények hiányoztak belőle.

– Arra gondoltam, hogy te majd kiválasztod a virágokat vagy a magokat, vagy bármi mást, amitől igazi kert lesz – mondta, miközben megtörölte a homlokát. – Ehhez a részhez már nem értek.

– Persze, nagyon szívesen. De ez… Hű… – Mosolyogva bámultam az udvart. – Hűha!

– Ha gondolod, felveszek valakit, aki elülteti, amit kiválasztasz – folytatta.

– Ó, eszedbe ne jusson! Majd én megcsinálom. Semmit sem szeretek annyira, mint megmártani a kezemet a tavaszi földben. Olyankor úgy érzem, hogy összekapcsolódom a természettel. Tényleg. Mintha hazatalálna az ember.

– Már megint a hippi beszél belőled – jegyezte meg gyanúsan csillogó szemmel, mintha… viccelődni akart volna velem. – Most, ha nem bánod, szeretnék lezuhanyozni. Aztán átveszem Talont, hogy te is mehess a dolgodra.

– Oké. De nem kell sietned.

– Köszönöm.

Elindult a fürdőszoba felé, de félúton megállítottam.

– Miért csináltad? – kérdeztem. – Mármint a kertet.

Lehajtotta a fejét, és mielőtt rám nézett volna, megvonta a vállát.

– Egy okos nő azt mondta nekem, hogy szar ember vagyok. Most megpróbáltam tenni valamit azért, hogy ne legyek annyira szar.

– Jaj, ne! – Az orromat ráncoltam. – Én mondtam, igaz? Tegnap este.

– Igen, de ne aggódj. Néha ki kell mondani az igazat. És könnyebb volt így, hogy egy vihogó, részeg, de kedves nőtől kellett hallanom.

– Ezt nem értem. Elismételnéd? – kérdezte Mari, amint a biciklinket tolva sétáltunk a kedvenc túraútvonalunk felé. Mindig izgalmasnak találtuk a tavaszt, mert ilyenkor többet bringázhattunk a természetben. Én még jobban szerettem, mint a nővérem, ugyanakkor biztosra vettem, hogy a lelke mélyén ő is hálás azért, mert segítek neki karbantartani az egészségét.

– Ezek szerint nem én vagyok az egyetlen, aki nem bírja felfogni – mondtam. – Elég fura, nem?

– Több mint fura. Nem tudom elhinni, hogy Richard mobilon szakított veled – lihegte, és elfintorodott. – Bár, ha jobban belegondolok, az is meglepő, hogy ilyen sokáig kitartottatok.

– Mi?!

– Jó, jó, csak mondom. De te is beláthatod, hogy az elején jobban egy húron pendültetek. Bökte is néha a csőrömet, hogy milyen jól kijöttök egymással… Aztán egyszer csak mind a ketten más irányba kezdtetek evezni.

– Miről beszélsz?

Mari vállat vont.

– Régebben annyit nevettetek Richarddal. Az utóbbi időben azonban… Nem is emlékszem, mikor nevettetett meg úgy igazán. Meg tudod mondani, mikor érdeklődött utoljára a hogyléted felől? Bármikor találkoztunk, mindig csak magáról beszélt.

Attól, hogy Mari mindezt elmondta, még nem tudtam könnyebben feldogozni a tényt, hogy Richard elhagyott. Pedig a nővéremnek igaza volt. Ez a Richard, aki elhagyott,

nem az a Richard volt, akibe évekkel korábban beleszerettem, és én is messze jártam már attól a lánytól, akit ő megismert.

– Maktub – suttogtam.

Mari rám mosolygott, majd felpattant a biciklijére.

– Valóban maktub. Visszaköltözhetsz hozzám, hogy ne kelljen a lakásában laknod. Tökéletes lesz. Így legalább több időt tölthetek a húgommal. Nézd a jobbik oldalát. Mostantól nem kell attól tartanod, hogy a bajusza megakad a szeméremszőrzeteden.

Felnevettem.

– Richard bajusza időtlen idők óta nem érintett odalenn.

Mari hitetlenkedve eltátotta a száját.

– Akkor már régen szakítanod kellett volna vele, hugicám. Ha egy férfi nem próbál szerencsét lenn, nem érdemli meg, hogy fent végezzen szolgáltatásokat.

A nővérem nagyon tájékozottnak tűnt bizonyos kérdésekben.

– Nem látom, hogy nagyon szomorkodnál – jegyezte meg. – Meg is lepődtem egy kicsit.

– Hát, miután tegnap whiskybe fojtottam a bánatomat, és ma a fél délelőttöt átmeditáltam, kicsit jobban érzem magam. Ráadásul Graham csinált nekem egy kertet.

– Egy kertet? – kérdezte Mari meglepetten. – Így akar bocsánatot kérni tőled?

– Azt hiszem, igen. Organikus trágyát vett hozzá.

– Ha engem kérdezel, ez megér egy piros pontot. Mindenki tudja, hogy Lucy bocsánatához az organikus

trágyán keresztül vezet az út.

Ámen.

– Nos? Akkor elmegyünk húsvétkor a mama fájához, északra? – kérdeztem, amint pedálozni kezdtünk. Ünnepek alkalmával Mari és én mindig igyekeztünk időt szakítani arra, hogy meglátogassuk a mamát. A mama egy régi barátnőjének volt ott egy faháza, amit csak ritkán használt, és akkor, sok-sok évvel ezelőtt, ott ültettünk fát a mama emlékére. Ott legalább olyan emberek vették körül, akiket a családtagjaiként szeretett.

Ha valamit megtanultam a mamától az utazgatásaink során, az az volt, hogy a család nem feltétlenül vérségi kötelékre épül; sokkal inkább szeretetre.

– Most utálni fogsz, de azon a hétvégén az egyik barátnőmet fogom meglátogatni – felelte Mari.

– Igen? Melyiket?

– Sarah-t. Vonattal megyek hozzá Chicagóba. A szüleinél lesz látogatóban, és arra gondoltam, hogy a felépülésem óta egyszer sem találkoztunk. Nem is tudom, hány éve nem láttam.

Sarah Mari egyik legjobb barátnője volt, és örökké a világot járta. Szinte lehetetlen volt megjósolni, hogy mikor hol bukkan fel, így megértettem Mari döntését. Nekem persze szívás volt, mert miután Richard elhagyott, szembe kellett néznem azzal, hogy egyedül fogom tölteni az ünnepet. És erre még nem volt példa soha.

Maktub.

15

GRAHAM

Oliver tanár úr velem szemben ült az asztalnál, és a könyvem utolsó fejezeteit olvasta, a tizenhetediktől a huszadikig. Én türelmetlenül vártam, míg ő lassan lapozgatott. A szemöldökét összevonta; a gondolataiba merült.

Időnként azért rám pillantott, motyogott valamit, majd tovább olvasott. Amikor végül befejezte, visszatette a lapokat az íróasztalomra, de nem szólt egy szót sem.

Vártam, még a szemöldökömet is felvontam, de egy hang nem sok, annyi sem hagyta el a száját.

– Nos? – kérdeztem végül.

Oliver tanár úr levette a szemüvegét, és átvetette egyik lábát a másikon. Nagyon halkan, de végre beszélni kezdett.

– Az jutott róla eszembe, hogy egy majom fogott egy nagy rakás szart, és megpróbálta beleírni a farkával nevét. De volt egy kis bibi. A majmot Johnnak hívták, és a szarba írt név a Maria volt.

– Ez önmagában még nem olyan rossz.

– Nem – rázta meg Ollie a fejét. – Ez egyenesen pocsék.

Vállat vont.

– Habverés az egész. Sok zsír, semmi hús.

– Ez az első változat. Szar lett. Benne van a pakliban.

– Igen, de ha már szar, legyen emberi szar, ne egy majomé. Graham, te fenn vagy a *The New York Times* bestsellerlistáján. És ha már itt tartunk, a *Wall Street Journal*én is. Dollármilliók vannak a bankszámládon, amit írással kerestél, és számtalan rajongód van világszerte, akik tőled vett idézetekkel tetováltatják tele magukat. Ezek után gyalázat, hogy idehívsz, és elolvastatsz velem négyfejezetnyi szart. – Felállt, lesimította a bársonyzakóját, és megcsóválta a fejét. – Ennél még Talon is jobbat ír.

– Maga viccel – mondtam. – Elolvasta az oroszlánról szóló részt?

Olyan szemforgatással válaszolt, hogy attól féltem, kiesik a szemgolyója.

– Hogy az ördögbe került egy szabadon kószáló oroszlán a Tampa-öbölbe? Nem. Ezt nem veszi be senki. Túlságosan feszült vagy, fiam. Ezért nem megy az írás. Lazítanod kellene. Kiszabadulni innen egy kicsit. Úgy írsz, mint akinek szorulása van, és hiába erőlködik, nem az jön ki belőle, aminek ki kellene jönnie.

Megköszörültem a torkomat.

– Ez azért elég durva hasonlat.

– Lehet. De nem én írok szarságot.

– Ez igaz – feleltem mosolyogva. – Maga csak szarságot beszél.

– Akkor most jól nyisd ki a füled, fiam. Talon keresztapjaként büszke vagyok rád.

– Mióta maga a lányom keresztapja?

– Azóta, amióta kineveztem magam. Ne akarj megfosztani ettől az örömtől, Graham. Mint mondtam, büszke vagyok arra, hogy milyen jó apja vagy a lányodnak. A nap minden pillanatát vele töltöd, gondoskodsz róla, ami lenyűgöző. Ugyanakkor szakmai mentorodként követelem, hogy szakíts magadra egy kis időt. Szívj egy kis füvet, dugj meg valakit, vagy egyél egy kis varázsgombát. Mit tudom én. A lényeg, hogy lazíts. Jó hatással lesz az alkotókedvedre.

– Korábban sohasem kellett lazítanom – mondtam.

– Korábban rendszeresen keféltél, nem? – kérdezte felvont szemöldökkel.

Ó, a picsába.

– Viszlát, Graham, és kérlek, akkor hívj legközelebb, ha belőtt állapotban vagy, vagy éppen kefélsz.

– Kefélés közben nem fogok telefonálni.

– Akkor majd utána – mondta, és a fejébe nyomta a kalapját. – Úgysem fog sokáig tartani.

Istenem, mennyire utáltam ilyenkor.

Mit várhatott az ember az ellenségétől, ha ilyen barátja volt?

– Helló! Letettem Talont aludni. Arra gondoltam, megkérdezem, rendeljek-e piz… – Lucy hangja elhalt, ahogy a dolgozószobámba lépett. – Mit csinálsz? – kérdezte kíváncsian.

Letettem a telefonomat az íróasztalomra, és

megköszörültem a torkomat.

– Semmit.

Elvigyorodott, és megcsóválta a fejét.

– Én mást láttam. Éppen szelfit készítettél magadról.

– Nem! – ellenkeztem. – Jó lesz a pizza. Én nem kérek rá mást, csak sajtot.

– Nem, nem, nem. Nem válthatsz témát. Miért van szükséged öltönyös-nyakkendős szelfire?

Megigazítottam a nyakkendőmet.

– Ha annyira tudni akarod, azért, mert fel kell töltenem magamról egy képet erre a nyavalyás oldalra.

– Melyik oldalra? Regisztrálni akarsz a Facebookon?

– Nem.

– Akkor hol? – Vihogni kezdett. – Csak azt ne mondd, hogy a Tinderen!

Megfeszült az állam, mire abbahagyta a nevetést.

– *Istenem, ebbe most beletrafáltam!* – üvöltötte. – Fel akarod tenni magad a Tinderre!

– Mondd kicsit hangosabban, Lucille. Nem vagyok biztos benne, hogy hallották a szomszédok.

– Jaj, ne haragudj. Az a helyzet, hogy… – Felült az íróasztalom sarkára. – G. M. Russell csatlakozik a Tinder világához. Éreztem, hogy egy kicsit hideg van idebenn.

– Mi?

– Amikor először találkoztunk, azt hittem, te magad vagy az ördög, és az ördög a pokolban lakik, ugyebár. Most viszont túl hideg van, ami azt jelenti, hogy…

– Befagyott a pokol. Okos lány vagy te, Lucille.

A kezébe vette a telefonomat, de persze nem tudta feloldani a billentyűzárat.

– Láthatnám a fényképeket?

– Mi? Nem!

– Miért? Ugye tudod, hogy a Tinder egy… párkereső oldal?

– Igen. Tudom, hogy mi a Tinder.

Lucy elvörösödött, és harapdálni kezdte az alsó ajkát.

– Le akarsz feküdni valakivel, mi?

– Kizárólag Oliver tanár úr tanácsára. Szerinte azért nem megy az írás, mert időtlen idők óta nem feküdtem le senkivel, és nem vagyok elég laza. Sőt. Egyenesen feszült vagyok. Mint akinek szorulása van.

– Mi? – nyögte. – Te? Hogy feszült lennél? És szorulásod van? Az teljesen kizárt.

– Én is ezt mondtam neki. És egyáltalán nincs igaza a kézirattal kapcsolatban. Szerintem egész jó.

Lucy mohón összedörzsölte a tenyerét.

– Tényleg? Elolvashatom?

Haboztam, mire égnek emelte a szemét.

– Én vagyok a legnagyobb rajongód. Hallod? Ha nekem se tetszik, az azt jelenti, hogy Ollie-nak sajnos igaza van. Ha viszont tetszeni fog – nos, akkor te nyertél.

Márpedig én szerettem nyerni.

Odaadtam Lucynak a fejezeteket, ő pedig leült, és olvasni kezdett. Szinte láttam, ahogy a szeme végigfut a sorokon. Időnként rám pillantott, és ilyenkor aggodalmat véltem felfedezni a szemében. Végül befejezte, és megköszörülte a

torkát.

– Szóval egy oroszlán?

A francba.

Vágtam egy grimaszt.

– Tényleg le kell feküdnöm valakivel.

– Vedd le a nyakkendődet, Graham.

– Tessék?

– Oldd fel a billentyűzárat, aztán vedd le a nyakkendődet meg a zakódat. Nincs olyan szexre éhes lány, aki öltönyös-nyakkendős pasit keres. És olyat sem, akinek az álláig be van gombolva az inge.

– De hát így stílusos!

– Stílusos a francot. Olyan, mintha a fejed helyett egy muffin ülne a nyakadon.

– Nevetséges vagy. Ha nem látnád, ez egy méretre készült öltöny.

– A gazdagok meg a címkéik! Egy öltönyös fotó mindenről szól, csak nem a péniszről, és te nem akarod megfosztani magad a kefélés lehetőségétől. Szóval, oldd fel a telefonodat, és vedd le a nyakkendődet!

Sértetten bár, de engedelmeskedtem.

– Most jobb? – kérdeztem, és összefontam a mellemen a karomat.

Lucy egy grimasszal válaszolt.

– Valamivel. Tudod, mit? Gombold ki a felső három gombot az ingeden.

Úgy tettem, ahogy mondta, mire ő bólintott, és fényképezni kezdett.

– Igen! Pontosan ez kell! Egy kis mellszőrzet! A szerelemre vadászó nők odavannak a mellszőrzetért! A lényeg, hogy megfelelő mennyiségű legyen. Nem túl sok, nem túl kevés – a tied éppen tökkkkéletes. – Elvigyorodott.

– Már megint ittál? – kérdeztem.

Felnevetett.

– Nem. Alapból ilyen vagyok.

– Pontosan ettől tartottam.

Miután lőtt még néhány fotót, tanulmányozni kezdte őket. Még sohasem láttam ennyire összeszaladt szemöldökkel.

– Hát nem. Le kell vetned az ingedet!

– Mi? Ne légy nevetséges! Nem fogok félmeztelenre vetkőzni előtted!

– Graham! – visította. – Mindennap látlak félmeztelenül, amikor azt a kenguruizét csinálod a lányoddal. Úgyhogy fogd be, és dobd le azt a nyavalyás inget!

Még vitáztunk egy kicsit, de végül beadtam a derekamat. Még arra is rávett, hogy a nadrágomat cseréljem fekete farmerra – hogy „még férfiasabbnak” tűnjek. Aztán megint kattogtatni kezdte a mobilomat. Hol jobbra kellett fordulnom, hol balra, mosolyognom kellett a szememmel – bár fel nem foghattam, hogy mit ért ezen –, végül felszólított, hogy legyek borongós *és* szexi.

– Na, még egy utolsót! Fordulj oldalra, kicsit biccentsd előre a fejedet, és csúsztasd be a kezedet a hátsó zsebedbe. Plusz vágj hozzá olyan képet, mintha utálnád a fotózás minden pillanatát!

Ez legalább könnyűnek tűnt.

– Tessék! – mondta végül fülig érő vigyorral. – Már fel is töltöttem a képeidet. Neked csak egy teendőd maradt: tökéletesíteni az életrajzodat.

– Azt már megcsináltam – feleltem, és kinyújtottam a kezemet a telefonomért.

Lucy hitetlenkedve felvonta a szemöldökét, aztán olvasni kezdett. „A *The New York Times* bestsellerírója hat hónapos kislánnyal. Nős, de elhagyta a felesége. Partnert keres. Magassága 180 cm…”

– Úgy láttam, mindenki megadja a magasságát. Valószínűleg az egy fontos adat.

– Mi? Ez egyenesen rémes! De ne félj, mindjárt rendbe tesszük.

Gyorsan mögé léptem, mert látni akartam, hogy mit ír.

– *Nagy farkaló vagyok, szexpartnert keresek.*

– Talán azt akartad írni, hogy *nagy farkam van* – jegyeztem meg.

– Nem. Azt akartam írni, amit írtam – jegyezte meg gonoszul.

Felnyögtem, és most már tényleg el akartam venni tőle a mobilomat.

– Oké, oké, átfogalmazom!

Kötöttség nélküli, alkalmi szexet keresek.

Kivéve, ha szereted a kikötözést.

Ha te is erre vágysz, hívj fel, Anastasia.

– Ki az az Anastasia? – kérdeztem.

Lucy halkan kuncogva a kezembe dobta a telefonomat.

– Ne aggódj, a nők érteni fogják. Más meg nem számít. Most már csak egy teendőd van. Kipipálni azt, akit vonzónak találsz, aztán várni a csodát.

– Kösz a segítséget.

– Nincs mit. Te adtál nekem egy kertet, a legkevesebb, hogy cserébe hozzásegítelek egy keféléshez. És most már tényleg megrendelem azt a pizzát. Kimerített ez a procedúra.

– Én csak sajtot kérek rá. Ja, és, Lucille?

– Igen?

– Mi az a Snapchat?

Összevonta a szemöldökét, és megrázta a fejét.

– Eszedbe ne jusson! Egy estére egy netes kaland bőven elég. A másikkal majd máskor foglalkozunk.

16

LUCY

Szombaton volt Graham első Tinder-randija, és mielőtt elindult volna, rávettem, hogy cserélje le az öltönyét és a nyakkendőjét egy egyszerű fehér pólóra és sötét farmerra.

– Ez túl hétköznapias – panaszkodott.

– Ej, mit számít, úgyis az a cél, hogy mielőbb levesd! Menj, tárj szét néhány lábat, végezz pár gerinckörzést, aztán gyere vissza, és add át magad a horrortörténeteidnek meg a szörnyeidnek.

Fél nyolckor ment el otthonról.

Még kilenc sem volt, amikor visszaért.

Felvontam a szemöldökömet.

– Hm… Nem szeretnék tiszteletlenül nyilatkozni a férfiasságodról, meg miegyebek… de igen gyorsan lement az a pár numera.

– Nem feküdtem le vele – felelte Graham, és az előszobaasztalra dobta a kocsikulcsot.

– Mi? Miért?

– Kiderült, hogy hazudott.

– Ó, ne! – Sajnálkozó képet vágtam, és éreztem, hogy sajogni kezd érte a szívem. – Férjezett? Gyerekei vannak?

Hatvan kilóval több a valóságban, mint a képen? Pénisze van, és George-nak hívják?

– Nem! – mondta Graham nyersen, és ledobta magát a nappali kanapéjára.

– Hát akkor?

– A hajáról hazudott.

– Hogyhogy?

– A feltöltött képen még barna volt, a valóságban azonban szőke.

Értetlenül pislogtam.

– Na és?

– Hát nem nyilvánvaló? Aki ilyesmiben hazudik, az a tripperét is letagadja. – Mindezt véresen komolyan mondta, mire kitört belőlem a nevetés.

– Igen, Graham, ez nagyon logikusnak tűnik. – Annyira nevettem, hogy belefájdult a hasam.

– Ez nem olyan vicces, Lucille. Úgy tűnik, nem az a típus vagyok, aki válogatás nélkül lefekszik bárkivel. És ez a baj. Vészesen közeleg a határidő, és fogalmam sincs, hogy adom ki magamból a felesleges feszkót, és hogyan leszek kész a könyvemmel. Kizárt, hogy időben le tudjam adni. Eredetileg már Talon születése előtt be kellett volna fejeznem. Hat hónappal ezelőtt.

Szélesen elmosolyodtam, és harapdálni kezdtem a szám szélét.

– Tudod, mit? Van egy ötletem, bár száz százalékig biztos vagyok benne, hogy nem fog tetszeni.

– Azért csak mondd!

– Tudod, mi az a hot jóga?

– Én vagyok itt az egyetlen férfi – suttogta Graham, amikor vasárnap hajnalban beléptünk a jógastúdióba. Ujjatlan fehér trikót és sötétszürke melegítőnadrágot viselt, és nagyon rémültnek látszott.

– Ne játszd az ostobát, Agyas Graham! Az oktató is férfi, Tobynak hívják. Nem fogsz kilógni a sorból.

Hazudtam persze.

Nagyon is kilógott, ám az, ahogy a csupa izom karjaival a napot köszöntötte, az életem egyik fénypontja volt, és fix, hogy ugyanígy érezték a jelen lévő nők is.

– Most kobrából menjünk át szépen kutyába, majd galambba. Kontrollált mozdulatokat kérek! – adta ki az utasítást Toby.

Graham felnyögött. Elvégezte a feladatot, de közben egyfolytában morgott.

– Kobra, galamb, teve… Vajon mi az oka annak, hogy minden mozdulatot egy szexpózról neveztek el? – kérdezte.

Felvihogtam.

– Tudod, a legtöbben azt mondanák, hogy állatokról vannak elnevezve, Agyas Graham, és nem szexpózokról.

Felém fordult, és némi gondolkodás után, ha halványan is, de elmosolyodott.

– *Touché!*

– Baromi merev vagy – mondta neki az oktató, és odalépett hozzá segíteni.

– Ó, nem kell… tényleg nem akarom – tiltakozott Graham, de későn. Toby már megragadta a csípőjét, és a megfelelő pozícióba tolta.

– Lazíts! – mondta Toby azon a megnyugtató hangján. – Lazíts!

– Elég nehéz lazítani, amikor egy idegen tapogatja a… – Graham szeme óriásira kerekedett. – Hé! Az a péniszem! Azt talán mégsem kellene! – tiltakozott mogorván, miközben az oktató újabb pozícióba segítette.

Nem tudtam abbahagyni a vihogást. Oda sem kellett néznem Grahamre, nyilvánvaló volt, hogy rendkívül kínosan érzi magát. Még sohasem láttam ennyire döbbentnek. Amikor Toby alulról megemelte a fenekét, már folytak a könnyeim a nevetéstől.

– Oké, akkor most vegyünk egy utolsó nagy levegőt. Szívjuk be a jó energiát, és fújjuk ki magunkból a rosszat. Namaszté! – Toby meghajolt a csoport felé, de Graham meg sem mozdult. Ott feküdt a padlón izzadtan, könnyezve, mégis férfiasan.

Magamban tovább vihogtam.

– Állj már fel! – Kinyújtottam a kezemet, ő megfogta, és álló helyzetbe húztam. Amikor felállt, hozzám lépett, és megrázta a kócos, izzadt fejét. – Eh! Ez gusztustalan volt!

Sunyin elmosolyodott.

– Idehoztál, ahol hagynom kellett, hogy nyilvánosan megtapogasson egy férfi. A legkevesebb, hogy cserébe elviseled az izzadságomat.

– Hidd el, nagy mázli volt, hogy Toby tapogatott meg, és

nem valamelyik nő. Úgy bámulnak most is, hogy majd kiesik a szemük.

A sarokban álldogáló csoportosulás felé fordult, és odaintegetett az őt mustráló nőknek.

– Ti, nők! – mormogta. – Nem tudtok másra gondolni, csak a szexre.

– Mondja ezt egy olyan férfi, aki tevepózban szokott szexelni. Egyébként hogy kell? Térdre ereszkedsz, és – néhányszor erőteljesen előretoltam a csípőmet – ezt csinálod? – Bár elhallgattam, a csípőm tovább végezte a dugás jellegzetes mozdulatait, amitől Graham arca, ha lehet, még vörösebb lett, mint amilyennek edzés közben láttam.

– Lucille!

– Igen?

– Ne keféld tovább a levegőt!

– Abbahagynám, ha nem lenne olyan lebilincselően élvezetes a zavarod. – Felnevettem. Garhamet könnyű volt kínos helyzetbe hozni, hiszen már attól is szörnyen érezte magát, hogy együtt jelentünk meg a nyilvánosság előtt. Megszántam. – Kénytelen vagyok belátni, hogy a hot jóga nem neked való.

– Az biztos. Ha lehet, most még stresszesebbnek érzem magam, ami nem csoda, hiszen majdnem megerőszakoltak – mondta félig viccesen, félig komolyan.

– Szerencsére van még pár dolog a tarsolyomban. Valamelyik csak segít feloldani a feszültségedet.

Mintha a gondolataimban olvasna, felvonta a

szemöldökét.

– De ugye nem fogsz zsályát égetni a házamban? És annak sem örülnék, ha kristályokat tennél az ablakpárkányomra.

– Pedig az lett volna a következő – mondtam bólogatva. – De más dolgokat is bedobhatok. Egy igazi hippi sohasem fogy ki az ötletekből. Például, ha gondolod, segíthetsz beültetni a kertet.

A következő pár hetet gyakorlatilag a hátsó udvarban töltöttem, ahol a kertészkedés fortélyaira tanítottam Grahamet. Ültettünk gyümölcsöt, zöldséget és pompás virágokat. Több sor napraforgót, amiről előre tudtam, milyen csodásan mutat majd a nap felé forduló tányérjaival. Az udvar egyik sarkában volt egy kőpad, ami tökéletesnek tűnt a reggeli meditáláshoz és a délutáni olvasgatáshoz egyaránt. Ezt is virágokkal vettem körül – perui liliommal, macskamentával, szépecskével, nefelejccsel és margitvirággal. Elképzeltem, milyen gyönyörű egyveleget fognak alkotni, és arra gondoltam, hogy a csodás rózsaszínek, kékek, sárgák és bordók talán új színt visznek majd Graham életébe is.

Amikor megszólalt a babamonitor, Graham felállt, és leporolta magáról a földet.

– Megyek, és megnézem.

Alig telt el pár pillanat, amikor a nevemet ordította.

– LUCILLE!

Graham sürgető hangjára felkaptam a fejem.

– LUCILLE, gyere gyorsan!

Felpattantam, és úgy, ahogy voltam, maszatos arccal, sárosan sprintelni kezdtem a ház felé. A torkomban dobogott a szívem.

– Mi van? – üvöltöttem vissza.

– A nappaliban vagyunk. Siess! – kiáltotta újra Graham.

Szedtem a lábamat, ahogy csak bírtam, mert nem tudtam, mi vár rám odabenn, és amikor végül lihegve megálltam az ajtóban, meglepetésemben a számra szorítottam a kezemet.

– Ó, istenem! – suttogtam. Bepárásodott a szemem, amikor megpillantottam Talont.

– Na, mit szólsz hozzá? – kérdezte Graham, és a lányára mosolygott. Sokáig minden erejét latba vetette azért, hogy ne mosolyogjon, de az utóbbi időben ez nem nagyon sikerült neki. Minél többet mosolygott és nevetett a parányi Talon, annál inkább kinyílt Graham szíve.

Az enyém majdnem kiugrott a mellkasomból.

Graham a karján tartotta Talont, és etette.

Helyesebben, nem is etette. Talon gyakorlatilag egyedül evett; életében először a két kis keze közé fogta a cumisüveget, és csak akkor engedte el, amikor kiürült.

– Elkezdtem etetni, és egyszer csak azt láttam, hogy az üvegre fonódnak az ujjacskái, és amikor elengedtem, megtartotta. Egyedül! – tette hozzá nem kis büszkeséggel.

Miközben ott ujjongtunk mellette, Talon maga is kacarászni kezdett. A végén Graham képébe köpte a

szájában összegyűjtött tejet, még jobban megnevettetve bennünket. Gyorsan felkaptam egy rongyot, és felitattam Graham arcáról a ragacsos folyadékot.

– Nap mint nap meglep valamivel – mondta a lányát bámulva. – Kár, hogy Jane… – Elhallgatott, de csak azért, hogy kijavítsa önmagát. – *Lyric* nem láthatja mindezt. Fogalma sincs, mit mulaszt.

Egyetértően bólintottam.

– Rengeteget. Milyen szomorú!

– Milyen volt… együtt felnőni vele? – kérdezte Graham.

Kicsit meglepődtem – már hónapokat töltöttünk gyakorlatilag együtt, és még egyszer sem kérdezett a nővéremről.

Leültem mellé a kanapéra, és vállat vontam.

– Rengeteget költöztünk. A mama egy igazi vándormadár volt, és amikor a papám nem bírta tovább, elhagyott bennünket. Mivel Lyric volt közülünk a legidősebb, jobban megértett mindent, mint Mari vagy én. Számunkra minden egyes nap olyan volt a mamával, mint egy új kaland. Az, hogy nincs rendes otthonunk, sohasem zavart igazán, mert ott voltunk egymásnak, és amikor szükségünk volt valamire, mindig történt egy aprócska csoda.

Lyric azonban másként élte meg ugyanezt. Ő jobban hasonlított a papára, mint mi. Tőlünk eltérően megpróbált két lábbal állni a földön. Gyűlölte, ha nem tudta, ki fogja előteremteni a következő vacsoránkat. Gyűlölte, hogy a mama gyakran az utolsó filléreinket is odaadta egy rászoruló barátnak, hogy kisegítse. Gyűlölte, hogy nem volt

állandóság az életünkben, és amikor elege lett, amikor nem bírta tovább elviselni a mama személyiségét, ugyanazt tette, amit a papa – lelépett.

– Mindig is könnyen felkapta a nyúlcipőt – jegyezte meg Graham.

– Ez így van. Az egyik felem gyűlöli azért, hogy ilyen hűvös és távolságtartó lett, a másik azonban meg tudja érteni. Túl gyorsan kellett felnőtté válnia. Bármi történt is, nem hibáztatom. Az anyánk maga is hajlamos volt arra, hogy gyerekként viselkedjen, ami azt jelentette, hogy nemigen nevelt bennünket. Lyric úgy érezte, neki kell magára vállalnia ezt a feladatot, és ezáltal még az anyánk felett is ő anyáskodott.

– Talán ez az oka annak, hogy sohasem akart gyereket – mondta Graham. – Nem akart újra anya lenni.

– Lehet. És bár ez nem menti fel az összes bűne alól, érthetővé teszi a motivációját.

– Azt hiszem, már a megismerkedésünkkor nyilvánvalóvá vált számomra, hogy hajlamos megfutni a nehéz helyzetek elől. Ahogyan ő is meg tudta állapítani rólam, hogy hűvös, távolságtartó személyiség vagyok. Ha másból nem, abból, hogy sohasem marasztaltam nálam éjszakára.

– Hiányzik? – kérdeztem halkan.

– Nem – vágta rá gyorsan, a legcsekélyebb habozás nélkül. – Sohasem voltunk egymásba szerelmesek. Volt köztünk egy kimondatlan egyezség arra vonatkozóan, hogy az, aki ki akar lépni a kapcsolatból, bármikor szabadon

elmehet. A házasságra csak azért volt szükség, mert Jane úgy gondolta, hogy segíteni fogja a karrierjét.

Ha jellemezni akarom magunkat, azt mondanám, hogy szobatársak voltunk, akik néha lefeküdtek egymással. Egyáltalán nem kifogásoltam volna, ha elhagy, ha ezt Talon születése előtt teszi. El tudtam volna fogadni, tényleg. A pokolba, kifejezetten meglepőnek találtam, hogy ilyen sokáig velem maradt. Most azonban… – Lemosolygott Talonra, aki viszonzásképpen büfizett egy nagyot, majd letette a kicsit a szőnyegre terített takaróra. – Minden este felhívom, és arra kérem, hogy jöjjön vissza. Nem miattam, hanem a lányunk miatt. Tudom, hogy milyen anya nélkül felnőni. Nem akarom, hogy ezt Talonnak is meg kelljen tapasztalnia.

– Annyira sajnálom.

Graham vállat vont.

– Nem a te hibád. És most mesélj, hogy áll a kert?

– Tökéletes. Egyszerűen tökéletes. Köszönöm még egyszer. Többet jelent nekem, mint gondolnád.

Bólintott.

– Nincs mit. Feltételezem, hogy elutazol a hétvégére. Jól gondolom? – Lecsúszott a kanapéról a padlóra, és kukucskálóst kezdett játszani Talonnal. Ettől ismét cigánykereket hányt a szívem.

– Eredetileg úgy volt, hogy elmegyünk, de most úgy tűnik, hogy egyedül töltöm az ünnepet.

– Igen? Miért?

Elmeséltem, hogy Mari elutazik a barátnőjéhez, és bár

általában el szoktunk menni északra, most úgy döntöttem, hogy kihagyom; nem akartam egyedül végigvezetni a hosszú utat.

– Eljöhetnél velem és Talonnal Oliver tanár úrékhoz – ajánlotta Graham.

– Mi? Nem, dehogy. Jól megleszek.

A tiltakozásom ellenére előhúzta a mobilját, és fél kézzel bepötyögött egy számot.

– Halló! Oliver tanár úr? Hogy van?

– Graham, ne! – suttogtam, és kinyújtottam a kezem, hogy elvegyem tőle a telefont, de felállt, és nem engedte.

– Én is jól vagyok, köszönöm. – *Hallgatás.* – Nem, nem akarom lemondani. Azért telefonálok, mert szeretném megkérdezni, hogy elfér-e még egy teríték az asztalon. Az a helyzet, hogy Lucille egyedül marad az ünnepekre, és ha nem teszünk valamit, egy doboz fagylaltba fogja fojtani a bánatát. Ami persze teljesen normális dolog lenne az adott helyzetben, mégis arra gondoltam, hogy talán tudnának neki helyet szorítani.

Még hosszabb hallgatás következett, majd Graham arcán felvillant egy megnyerő mosoly.

– Remek. Köszönöm, tanár úr. Akkor, ahogy megbeszéltük, a hétvégén találkozunk – mondta, majd bontotta a vonalat, és rám nézett. – Csak egy villásreggeli lesz, egy órakor. Mi leszünk ott, Oliver tanár úr és Mary, illetve a lányuk, Karla, meg a jegyese, Suzie. Azt kérik, hogy vigyünk valamit az ünnepi asztalra.

– Nem hiszem el, hogy ezt tetted! – kiáltottam, majd

felkaptam az egyik párnát a kanapéról, és hozzávágtam. Ettől csak még szélesebb lett a mosolya.

Micsoda mosoly volt az, magasságos ég!

Ha a korábbi életében gyakrabban mosolygott volna, Lyric nem lett volna képes elhagyni, ezt biztosra vettem.

Felkapta a párnát, és visszadobta, akkora erővel, hogy elterültem a kanapén.

– Gondolom, logikus lenne, ha együtt mennénk. Ha akarod, szívesen odaugrom érted.

– Az remek lenne – feleltem, és újra hozzávágtam a párnát. – Van valamilyen dresszkód?

Mielőtt válaszolt volna, még egyszer megcélzott a párnával, majd az ajkába harapott, amitől megjelent a szája sarkában egy apró kis gödröcske.

– Bármi lesz is rajtad, nekem biztosan tetszeni fog.

17

GRAHAM

Húsvétvasárnap megérkeztem Lucy háza elé, és a kormány mögül néztem, ahogy lejött a lakásához vezető lépcsőn. Talon gügyögött valamit, én meg bólintottam. – Pontosan. – Lucy gyönyörű volt. Sárga ruhát viselt, amelynek a szoknyarészét tüll tette terebélyesebbé. A sminkje egészen finom volt, kivéve az almapiros rúzsát, amely pontosan olyan színű volt, mint a körömcipője. A fejét koronaként ölelték körül a százszorszéppel díszített fonatok.

Gyorsan kiszálltam, és az autót megkerülve kinyitottam előtte az ajtót. Az egyik kezében egy csokor virág volt, a másikban egy edény, amit felém nyújtott. És persze mosolygott.

– Nocsak, milyen jól fésült vagy – jegyzete meg szélesen vigyorogva.

– Ahogy az öltönyhöz meg nyakkendőhöz illik – feleltem, majd elvettem tőle az edényt, és az autót ismét megkerülve betettem a hátsó ülésre.

Amint visszaültem a kormány mögé, behúztam az ajtót, és Lucyra pillantottam.

– Nagyon szép vagy.

Felnevetett, aztán igazított egy picit a haján, és lesimította a ruháját.

– Pontosan ezt szerettem volna hallani, uram.

Elindultunk Oliver tanár úr otthona felé. A megérkezésünk után bemutattam Lucyt Ollie lányának, Karlának és a jegyesének, Susie-nak.

– Örülök, hogy végre megismerhetlek, Lucy – mondta Karla befelé menet. – Szeretném azt mondani, hogy már nagyon sokat hallottam rólad, de tudod, milyen Graham. Nem beszél – mondta tréfásan.

– Ne mondd – jegyezte meg Lucy gúnyos hangon. – Amikor velem van, mindig lotyog. Nem lehet befogni a száját.

Karla nevetve kivette Talont a kezemből, és megpuszilta a homlokát.

– Most, hogy mondod… Tényleg szószátyár.

Karla majdnem olyan volt, mintha a húgom volna, és igazi testvérekként civakodtunk. Gyerekként hol intézetben volt, hol családoknál, és gyakran a drogokban meg az alkoholban keresett megoldást a problémáira. Akkoriban persze még nem ismertem, de amikor belépett az életembe, már tudta, mit akar kezdeni magával. Gyönyörű afroamerikai lányként elkötelezett gyermekjogi aktivista volt, aki egyetlen helyet sem nevezett igazán otthonának.

Oliver tanár úr és Mary nem mondott le róla a legnagyobb tinédzserkori kihágásai közepette sem, és Karla állítása szerint ez megváltoztatott benne valamit. Nem sokan akartak tizenhét éveseket adoptálni, Oliver és Mary

azonban nem volt hajlandó elengedni a kezét.

Nekik különös adottságuk volt ahhoz, hogy meglássák mások sebeit, és szépnek nyilvánítsák őket.

– Várj, segítek – mondta Suzie. – Add ide azt az edényt! – Susie lenyűgöző személyiség volt maga is: gyönyörű ázsiai lány, aki a nők jogaiért harcolt. Ha létezett pár, aki megérdemelte volna az örök boldogságot, az Karla és Susie volt.

Nem igazán értettem az emberekhez, de erről a négyről tudtam, hogy a legjobbak közül valók.

Mint Lucy.

Maryt a konyhában találtuk. Főzött. Amikor meglátott, odalépett hozzám, és megpuszilta az arcomat. Ugyanezt tette Lucyval és Talonnal is.

– Neked, Graham, jelenésed van Ollie-nál a dolgozószobában. Arra számít, hogy hoztál neki olvasnivalót. A készülő könyved új fejezeteit. – Lucyra pillantottam, mire Mary elnevette magát. – Miatta ne aggódj. Jól meglesz velünk. Majd vigyázunk rá.

Lucy elmosolyodott, és ez elég volt ahhoz, hogy kitáguljon a szívem. Láttam, hogy tényleg nincs miért aggódnom, és elindultam Oliver tanár úr dolgozószobájába.

Az íróasztalánál ült, és a legújabb, átdolgozott fejezeteket olvasta. Türelmetlenül figyeltem, ahogy a szeme ide-oda szaladgált a sorokon.

– Kivettem az oroszlánt – mondtam félhangosan.

– Hallgass! – ripakodott rám, és tovább olvasott. Időnként átsuhant az arcán valamilyen érzelem, de többnyire semmit sem lehetett leolvasni róla. – Nos – mondta végül, amikor az utolsó lapot is letette. – Szexeltél?

– Nem.

– És szívtál kokaint?

– Azt sem.

– Hát… – Hitetlenkedve megcsóválta a fejét, és hátradőlt. – Ez eddig a legjobb munkád.

– Maga most szarakodik velem? – kérdeztem. Mintha csomó nőtt volna a gyomromba.

– Nem én. A szarakodás nem az én műfajom. Egyszerűen jó, amit írtál. Merem állítani, hogy évek óta a legjobb. Mi változott?

Vállat vontam, és felálltam.

– Kertészkedni kezdtem.

– Aha! – mondta mindentudó mosollyal. – Lucy Palmer. Ő okozta a változást.

– Nos, Karla, az adósod vagyok ötven dollárral – közölte Oliver, miután a megbeszélésünket követően leült az asztalhoz ebédelni. – Igazad volt Grahamet illetően. Még mindig tudja, hogy kell írni. Úgy tűnik, mégsem ért véget huszonhét könyvnél a tehetsége.

Lucy halkan felnevetett. Még sohasem hallottam ilyen szépnek a hangját.

– Maguk fogadnak Graham írásaira?

Oliver felvonta a szemöldökét.

– Olvasta az előző változatot?

Lucy vágott egy grimaszt.

– Az oroszlánosat? Fel nem foghatom, mit akart vele.

– Ugye? – kiáltotta bólogatva Oliver. – Én is ugyanezt kérdeztem. El sem tudtam képzelni, mit keres ott az a nyavalyás állat.

– Oké, oké, vettem, ne szívassatok tovább. Nem folytathatnánk valami mással a beszélgetést?

Lucy játékosan a karomba bokszolt.

– Nem. Magyarázatot kérünk az oroszlánra.

– Hátborzongatóan ocsmány volt – tette hozzá Oliver tanár úr.

– Gyalázatos.

– Fura.

– Érthetetlen.

– Egy rakás szemét – mondták egyszerre.

Égnek emeltem a szememet.

– Te jóisten, Lucille, éppen olyan vagy nőben, mint Oliver férfiban. A legrosszabb rémálmomon is túltesztek.

– Ami számodra a legrosszabb, az számunkra a legjobb. Végre valóra vált a kedvenc álmunk, igaz, Lucy? – lamentált a szemöldökét vonogatva Oliver. Hogy sejtett-e valamit, és ha igen, mit, azt nem tudtam volna megmondani. Kinyújtotta a kezét egy szelet szalonnáért, de Karla azonnal rácsapott.

– Apa, ne!

Oliver felnyögött, de nekem kapóra jött a témaváltás.

– Pár falat szalonna nem fog megölni, drágám. És ma ünnep van.

– Az lehet, de a szíved nem tud különbséget tenni a napok között, így edd csak a pulykaszalonnát, amit kifejezetten neked készített a mama.

Oliver tanár úr látványos grimaszt vágott.

– Az *nem* szalonna. – Aztán rámosolygott Lucyra, és megvonta a vállát. – Egyszer van az embernek egy cseppnyi szívrohama, meg három jelentéktelen kis műtétje, és ez, mert mindenki olyan nagyon komolyan veszi, meghatározza az egész hátralévő életét – tréfálkozott.

Mary a férjére mosolygott, és szeretetteljesen megpaskolta a kezét.

– Mondj ránk, amit akarsz; mi csak azt szeretnénk, ha örökké itt lennél nekünk. Ha ennek az az ára, hogy gyűlölsz bennünket a pulykaszalonna miatt, ám legyen. – Azzal letett a férje tányérjára három pulykacsíkot.

– *Touché, touché* – mondta bólogatva Oliver tanár úr, és engedelmesen beleharapott a „szalonnába”. – Nem hibáztatlak benneteket. Én is azt akarom, hogy örökké itt legyek magamnak.

A további fogások közben sokat nevetgéltünk, zavarba ejtő történeteket meséltünk egymásról, és emlékeket idéztünk fel. Lucy hihetetlen bájjal hallgatta a sztorikat. Kérdéseket tett fel, további részleteket követelt; egész lényével bekapcsolódott a társalgásba. Ezt imádtam benne a legjobban. Hogy olyan könnyen szót értett mindenkivel. Csak be kellett lépnie valahová, máris fénnyel telt meg a

helyiség.

– Lucy, annyira örülök, hogy itt vagy velünk – mondta Mary a délután vége felé. – Ragályos a mosolyod. – Még mindannyian az ebédlőasztal körül öltünk, és élvezve a remek társaságot, jólesően simogattuk a hasunkat.

Lucy szélesen mosolygott.

– Hát ez tényleg csodálatos volt. Örülök, hogy eljöttem. Máskülönben otthon kuksoltam volna, magányosan. – Felkacagott.

– De ugye azért nem mindig töltöd egyedül az ünnepeket? – kérdezte Karla aggodalmasan.

– Ó, dehogy! Mindig a nővéremmel vagyok, de ő most elment meglátogatni egy régi barátnőjét, aki kivételesen visszatért egy rövid időre az Államokba. El szoktunk menni északra, az anyánk fájához, és ott ünnepelünk.

– A mamátok fájához? – kérdezte értetlenül Susie.

– Aha. Miután a mamám évekkel ezelőtt meghalt, ültettünk az emlékére egy fát, mert azt gondoltunk, ha új életet adunk, ami aztán növekvésnek indul, akkor ő is tovább él egy kicsit. Azóta ott töltünk minden ünnepet. Letelepszünk a fa alá, és medvecukrot eszünk – a mama kedvenc édességét. Vagy csak ülünk, zenét hallgatunk, és belélegezzük a föld illatát.

– Ez nagyon szép! – sóhajtotta Karla, aztán Susie-hoz fordult, és a karjába vonta. – Ha meghalok, te is ültetsz fát az emlékemre?

– Én sört ültetek – vágta rá Susie. – Az jobban illik hozzád.

Karla szeme kitágult, ahogy odahajolt a jegyeséhez, és megcsókolta.

– Három hónap múlva összeházasodunk, te lány. Alig várom.

Lucy szemében öröm villant.

– Mikor lesz az esküvő?

– A július negyediki hétvégén, az évfordulónkon – válaszolta Karla, és szeleburdi képet vágott hozzá. – Eredetileg várni akartunk még egy évet, de aztán úgy döntöttünk, hogy az még túl messze van. – Miközben beszélt, odafordult Oliver tanár úrhoz, és szélesen elmosolyodott. – Azt akarom, hogy a papám mielőbb végigsétáljon velem a templomon, és az oltárhoz érve átadjon a szerelmemnek.

– Nagy nap lesz! – bólogatott Ollie, majd megfogta a lánya kezét, és megcsókolta. – A második legnagyobb nap azután, hogy a kislányommá fogadtalak.

Megint éreztem, hogy tágulni kezd a szívem.

– Nos, ha virágosra lesz szükségetek, csak szóljatok. Legalább nem kell nászajándékon törnöm a fejemet – ajánlotta Lucy.

Susie szeme elkerekedett.

– Komolyan mondod? Hiszen az fantasztikus lenne. Mi az, hogy! Több mint fantasztikus!

Ha nem láttam volna a szerelem ezer apró jelét Oliver tanár úr és Mary, illetve Karla és Susie között, mérget vettem volna rá, hogy ez az érzés csak a városi legenda részeként létezik. Vagy a mesekönyvekben.

De az, ahogy ezek az emberek egymásra néztek, és ahogy szerettek, hangosan, szabadon…

Rá kellett jönnöm, hogy az igazi, romantikus szerelem jelen van a valóságban is.

Még akkor is, ha én magam nem tapasztalhattam meg soha.

– Tudjátok, hogy Grahamnek még nincs kísérője? Nem mintha célozgatni akarnék – jegyezte meg vigyorogva Susie.

Elmosolyodtam, de a gyomrom ismét csomóba ugrott. Témaváltásra volt szükség, mégpedig gyorsan.

– Susie és Karla csodálatosan énekel – mondtam Lucynak, és a biztonság kedvéért nemcsak közel hajoltam hozzá, hanem finoman oldalba is böktem. – Ennek köszönhetik azt is, hogy megismerkedtek. Egy július negyediki zenei programon találkoztak először. Szerintem kérd meg őket, hogy énekeljenek valamit.

– Graham már megint mellébeszél – mondta Karla, és megdobott egy kenyérgalacsinnal.

– Ez egyszer nem! – jegyezte meg mosolyogva Mary. – Lehet, hogy elfogult vagyok, de tényleg le tudják nyűgözni az embert. Rajta, lányok, énekeljetek valamit! – Ebben a pillanatban megszólalt a babamonitor, jelezve, hogy Talon felébredt a délutáni szundiból. – Majd én felveszem. Addig, ifjú hölgyek, döntsétek el, hogy mit fogtok előadni! – parancsolt rá a még mindig vonakodó lányokra.

– Csak semmi erőszak, igaz, anya? – méltatlankodott Karla, de a szeme csillogásából látszott, hogy szereti megmutatni a tehetségét. – Na, jó. Most az egyszer. Mit

szólnál, Susie, egy Andra Day-számhoz?

– Tökéletes – bólogatott egyetértően Susie, és felállt. – De nem itt az asztalnál. Egy dívának színpad kell.

Mindannyian átmentük a nappaliba. Én a kanapéra ültem Lucy mellé. Hamarosan Mary is megérkezett, a karjában a lányommal. Átsuhant az agyamon, hogy így néz ki egy igazi nagymama. Boldog. Egészséges. Kiegyensúlyozott. Sugárzik belőle a szeretet.

Talonnak még fogalma sem volt arról, hogy milyen szerencsés. Bár nem volt nagyanyja, ott volt neki Mary.

Eddig nekem sem volt fogalmam arról, hogy mennyire szerencsés vagyok. Merthogy nekem is ott volt Mary.

Karla leült a sarokban álló zongorához, kinyújtotta az ujjait, és játszani kezdte Andra Day „Rise up” című számát. A zongorazene csodálatos volt önmagában is, de amikor Suzie énekelni kezdett, libabőrös lett mindenki. Lucy lenyűgözve figyelte az előadást. Képtelen voltam elvonni róla a pillantásomat. Láttam, hogy remeg, rázkódnak a lábai. Félő volt, hogy egészben elnyelik a csodálatos hangok. És egyszer csak ömleni kezdett a szeméből a könny.

Forró cseppek gördültek végig az arcán, egyre sebesebben; teljesen átadta magát a szívében gyökeret verő dalnak. Elpirult, és idegesen megpróbálta letörölni a könnyeit, de amint letörölt egyet, kettő jött helyette.

Amikor megint törlésre emelte a kezét, megfogtam. Felém fordult, kicsit zavartan, mire én könnyedén megszorítottam az ujjait.

– Sírj csak nyugodtan – súgtam oda neki.

Nyílt az ajka, mintha mondani akarna valamit, de aztán csak bólintott, majd visszafordult a lányok felé, és behunyta a szemét. A könnyei tovább csordogáltak, a teste a dallammal együtt imbolygott, de nem húzta el a kezét.

Ismeretségünk során először értettem meg, hogy mi megy végbe benne.

Tényleg mindent átélt. És gyönyörű volt.

Ettől azonban nem gyengébb lett, hanem erősebb.

Az érzelmei tették erőssé.

Amikor a lányok befejezték az előadást, Lucy, még mindig könnyezve, tapsolni kezdett.

– Ez… csodálatos volt!

– Biztos nem azért sírsz, mert bénák voltunk? – kérdezte nevetve Karla.

– Nem, nem… Tényleg gyönyörűen énekeltetek. Az anyukám… – Egy pillanatra elhallgatott, és vett egy nagy levegőt. – Az anyukám odalenne értetek.

A kezünkre pillantottam. Még mindig össze voltak fonódva az ujjaink. Elengedtem a kezét, de a mellemet feszítő érzés megmaradt.

Amikor leszállt az este, összeszedtük a holminkat, és megköszöntük a családnak, hogy meghívtak bennünket.

– Fantasztikus nap volt – suttogta Lucy, amint szorosan magához ölelte Maryt, majd Ollie-t is. – Köszönöm, hogy nem hagytak otthon üldögélni, és egész délután fagylaltot enni.

– Mindig szeretettel látunk – felelte Mary, és megpuszilta

Lucy arcát.

– Beteszem Talont az autóba – mondta Lucy, és miután ismét megköszönt mindent, átvette tőlem a lányomat.

Mary feszesen rám mosolygott, aztán megölelt.

– Tetszik nekem ez a lány – súgta a fülembe, és megveregette a hátamat. – Jó szíve van.

Mint mindig, most is a fején találta a szöget.

Visszament a házba, így már csak Oliver tanár úr maradt az ajtóban. Szélesen mosolygott.

– Most meg mi van? – kérdeztem értetlenül összevont szemöldökkel.

– Ó, Mr. Russell! – énekelte, és a kezét a zsebébe süllyesztve himbálni kezdte a testét.

– *Mi van?!*

Válasz helyett a fejét ingatta, és halkan fütyörészett.

– Fura nézni, hogy nem vagy tudatában valaminek, ami éppen most történik veled.

– Mi a fenéről beszél?

– Elismerem, nehéz objektív módon szemlélni egy olyan cselekményt, amely körülötted forog.

– Már megint elfelejtette bevenni az orvosságát? – kérdeztem.

– És amikor egy történetben a végéhez ért egy fejezet, a szereplők, új lapot nyitva, átlépnek a következőbe. Igaz?

– És? Mi köze ennek bármihez?

Oliver tanár úr Lucy felé intett a fejével.

– Ne tégy úgy, mintha nem tudnád.

Végre leesett a tantusz. Megköszörültem a torkomat, és

kihúztam magam.

– Már a feltételezés is nevetséges. Lucy csak segíteni szokott. Ha nem érek rá, ő vigyáz Talonra.

– Hm – dünnyögte Ollie csúfolódó hangon.

– Tényleg. De még ha lenne is valami abban, amit a maga habókos agya kitalált, Jane a nővére, és…

– Hm – hümmögött közbe Ollie ismét, amivel majdnem az őrületbe kergetett. – Van egy kis baki. A szív nem feltétlenül követi az agy utasításait, Mr. Russell. – Elhallgatott, majd mindentudó hangon még hozzátette: – A szív nem gondolkodik, hanem csak érez.

– Nem gondolja, hogy elég badarságot összehordott?

Felnevetett.

– Akkor is vicces, ha a főszereplő az egyetlen, akinek fogalma sincs arról, hogy mibe csöppent.

Volt valami, ami nagyon aggasztott. Az, hogy rengeteg igazság volt a tanár úr szavaiban. Magam is tudtam, hogy egyre gyengédebb érzéseket táplálok Lucy iránt, ahogy azzal is tisztában voltam, hogy ez veszélyes. Az lett volna a legjobb, ha nem érzek iránta semmit.

Nem tudtam felidézni, hogy mikor éreztem utoljára úgy, mint ezen a délutánon, amikor Lucy kezét fogtam. Vagy amikor azt figyeltem, ahogy tisztába tette Talont. Vagy amikor nem tett mást, csak létezett.

– Mit gondolsz róla, Graham? – kérdezte Oliver tanár úr.

– Kiről? Lucille-ról?

– Igen. Lehettek legalább barátok?

– Lucy és én? Nem hiszem. Lucy annyira fura, egy igazi

csodabogár. Esetlen és tapintatlan. A haja mindig kócos, a nevetése gyakran idegesítő, és túl hangos. Egy kész katasztrófa.

– És? – kérdezte sürgető hangon Ollie.

És én mégis olyan akartam lenni, mint ő. Fura. Igazi, bár csetlő-botló csodabogár. Nevetni akartam. Nagyokat, jó hangosan. Meg akartam ragadni a legkatasztrofálisabb tulajdonságait, hogy aztán összevegyítsem őket a magam hóbortjaival. És mindennél jobban akartam a szabadságot, amelyben ő szinte lubickolt, a vakmerő bátorságot, amellyel élete minden egyes pillanatát élte.

Tudni akartam, milyen érzés a világhoz tartozni.

Milyen érzés olyan embernek lenni, aki mindent érez.

A karomban akartam tartani, de úgy, hogy közben ne korlátozzam a szabadságát. Meg akartam ízlelni a száját, magamba akartam szívni a lelkét, hogy egészen közelről láthassa az enyémet.

Nem akartam a barátja lenni. Semmi esetre sem.

Annál sokkal többre vágytam.

Csupa olyasmire, amiről tudtam, hogy nem lehet az enyém. Életemben először sóvárogtam valami után, és éppen ezt a valamit nem kaphattam meg soha. Ez persze nem volt igazságos, és nagyon nem tetszett, ahogy a saját történetem alakult, de nem lepődtem meg. A happy end nem volt jellemző az írásaimra, és már most tudni lehetett, hogy Lucy karaktere nem fog eljutni az utolsó fejezetig.

– Már megint túlbonyolítod a dolgokat, Graham – mondta Ollie. – Most az egyszer próbáld meg elhinni az ellenkezőjét

annak, amit gondolsz. Már majdnem egy év telt el azóta, hogy Jane elment, és lássuk be, rá sohasem vetettél olyan sóvár pillantásokat, mint Lucyra. Az ő láttán sohasem ragyogott fel a tekinteted. Azzal telik az életed, hogy a saját boldogságod ellen küzdesz, fiam. Mikor szabadulsz meg végre a láncoktól, amelyekkel megbilincselted magad? Olyan rövid az élet, és nem tudhatod, hány fejezet van még vissza a regényedből. Éld úgy a napjaidat, mintha az utolsó oldalnál tartanál. Légy bátor, fiam! Légy bátor!

A fejemet csóváltam, és lefelé indultam a lépcsőn.

– Oliver tanár úr?

– Igen?

– Befogná végre a száját?

18

LUCY

– Meg kell állnunk pelenkáért. Remélem, nem baj? – kérdezte Graham, amint befordult egy huszonnégy órán át nyitva tartó vegyesbolt parkolójába.

– Dehogy!

Besietett, és amikor kijött, láttam, hogy több szatyrot is bedob a csomagtartóba.

– Oké – mondta, amikor visszaült, és elindította a kocsit. – Akkor most mondd el, hogy jutunk el a faházhoz.

– Mi?

– Elmegyünk a faházhoz. Meglátogatjuk a mamád fáját.

Elszorult a mellem, és automatikusan rázni kezdtem a fejem. Bár újra és újra hallani véltem, amit mondott, üres tekintettel, értetlenül fordultam felé.

– Mi? Szó sem lehet róla, Graham. Először is, le vagy maradva a könyveddel, másodszor, semmi szükség rá, hogy olyan messzire…

– Lucille Hope Palmer.

– Igen, Graham Michael Russell?

– Eddig még minden ünnepen meglátogattad a mamád fáját, igaz?

A számat harapdálva bólintottam.

– Igaz.

– Akkor most is így lesz. Merre menjünk?

Lehunytam a szememet, és miközben arra gondoltam, hogy Graham nem fog engedni az elhatározásából, éreztem, hogy a szívem egyre hevesebben dobog. Bár fájt, hogy ezúttal nem láthatom a mamát, ügyeltem rá, hogy erről véletlenül se szóljak senkinek. Az, ahogy Susie és Karla olyan szeretettel vette körül Karla anyját, csak fokozta a fájdalmamat, de erről sem tettem említést. Éreztem, hogy legördül egy könnycsepp az arcomon, de ugyanekkor mosolyra húzódott a szám.

– A 43-as főúton észak felé. Körülbelül kétórás útra számíthatsz.

– Tökéletes – felelte, és kikanyarodott a parkolóból. Amikor kinyitottam a szememet, hátrapillantottam a békésen alvó Talonra, és közben az ujjaim a szív alakú medálomat simogatták.

Koromsötét volt, amikor megérkeztünk, egészen addig, míg be nem dugtam a hosszabbítót a ház külső falán lévő konnektorba. Felgyulladtak a fehér lámpácskák, amelyekkel decemberben, a karácsonyi látogatásunk során díszítettük fel a mama fáját. Csak álltam, és néztem a ragyogó lámpákat. Egy idő után leültem a földre, összekulcsoltam a kezemet, úgy néztem tovább a fát. Keserédes érzések kavarogtak bennem. Csoda szépek voltak a feldíszített ágak. Bár arra emlékeztettek, hogy a mama meghalt, ilyentájt, tavasszal, különösen szerettem

eljönni ide, mert ilyenkor kezdtek nőni a levelek.

– Gyönyörű – állt meg mellettem Graham, a karjában tartva Talont. – A mamádat látom benne.

– Tényleg?

Bólintott.

– A lányára hasonlít.

Elmosolyodtam.

– Meg az unokájára.

Graham a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy csomag medvecukrot. Több ütemet kihagyott a szívem.

– Ezt is a boltban vetted? – kérdeztem, amikor már képes voltam megszólalni.

– Csak azt akartam, hogy jó napod legyen.

– És az is lett. – Lefegyverzett a figyelmességével. – Nem is lehetne jobb.

Ahogy ott ültünk, és nem csináltunk mást, csak lélegeztünk, léteztünk, Graham előhúzta a mobiltelefonját, és elkezdte lejátszani Andra Daytől a „Rise Up”-ot.

– Azt mondtad, tetszene neki.

Erre már elsírtam magam.

Tényleg gyönyörű szám volt.

– Barátok vagyunk, Lucille? – kérdezte Graham.

Felé fordultam, és elszoruló szívvel feleltem:

– Igen.

– Akkor elmondhatok neked egy titkot?

– Persze. Bármit.

– De miután elmondtam, úgy kell tenned, mintha meg sem hallottad volna. Mintha egyetlen szó sem csúszott

volna ki a számon. Rendben? De attól félek, ha nem mondom el, tovább nőnek bennem ezek az érzések, és még a mostaninál is jobban össze fogják zavarni a gondolataimat. Szóval tényleg meg kell ígérned, hogy úgy teszel, mintha nem is mondtam volna semmit. És abban is biztosnak kell lennem, hogy továbbra is a barátom maradsz, mert a barátságunk jó hatással van rám. Jobb ember lettem tőle. Tőled.

– Graham…

Elfordult, és visszatette az alvó Talont a gyerekülésbe.

– Várj, előbb felelned kell néhány kérdésemre. Érzel valamit? Érzel valamit, amikor ezt csinálom? Valamit, ami több a barátságnál? – Azzal a keze közé fogta a kezemet.

Igen. Ideges leszek.

Közelebb húzódott hozzám, sokkal közelebb, mint korábban bármikor. Majdnem összesimult a testünk.

– És amikor ezt csinálom? Mit érzel? – suttogta, és gyengéden végighúzta a kézfejét az arcomon. Behunytam a szememet.

Borsózni kezd a hátam.

Még közelebb hajolt hozzám. Olyan közel, hogy éreztem a szájából szaggatottan távozó levegőt, mi több, be tudtam szívni. Nem nyithattam ki a szememet, mert akkor megláttam volna az ajkát. És mert akkor még közelebb akartam volna kerülni hozzá. És mert így is alig tudtam lélegezni.

– Érzel valamit, amikor ilyen közel vagyunk egymáshoz? – kérdezte lágyan.

Felizgulok.

Kinyitottam a szememet, és pislogtam.

– Igen.

Éreztem, hogy átsuhan rajta a megkönnyebbülés. Hátranyúlt, és előhúzott a zsebéből két összehajtogatott papírt.

– Készítettem tegnap két listát – mondta. – Egész nap ott ültem az asztalomnál, és megpróbáltam megindokolni, hogy miért nem szabad azt éreznem, amit irántad érzek. Mit mondjak, elég hosszú lett a lista. Minden egyes indokot külön alá is húztam, hogy még jobban lássam, miért rossz az, ami köztünk van, bármi legyen is az.

– Értem, Graham. Nem kell megmagyaráznod. Pontosan tudom, hogy mi ketten miért nem…

– Várj. Van még egy lista. Az ugyan rövidebb, mégpedig sokkal, de amikor ezt a listát írtam, megpróbáltam kevésbé logikus lenni. Próbáltam olyan lenni, mint amilyen te vagy,

– Mint amilyen én vagyok? Milyen értelemben?

– Megpróbáltam *érezni.* Elképzeltem, milyen lenne boldognak lenni, és amikor megpróbáltam meghatározni, arra jutottam, hogy a boldogság definíciója te vagy. – Miközben beszélt, sötét szeme az enyémet kutatta. Aztán elhallgatott, és megköszörülte a torkát. Kétszer is. – Megpróbáltam felsorolni a dolgokat, amelyeket kellemesnek találok, Talont nem számítva, természetesen. Nos, a lista igencsak rövid lett. Csupán két bekezdést sikerült felírnom. Veled kezdődik, és különös módon veled is végződik.

A szívem a torkomban dobogott, és ahogy múltak a másodpercek, éreztem, hogy egyre sebesebben forog az agyam.

– Én és én? – kérdeztem, még mindig magamon érezve a teste melegét. A szavai szinte simogatták az arcomat, és mélyen a lelkembe vésődtek.

Lassan végighúzta az ujját a nyakamon.

– Te és te.

– De… – *Lyric.* – Az lehetetlen.

Bólintott.

– Tudom. Épp ezért, miután ezt az utolsó dolgot is elmondom, megint úgy kell tenned, mintha csak barátság lenne köztünk, semmi több. El kell felejtened mindent, amit ma este mondtam, és még mondani fogok. De ettől még muszáj elmondanom.

– Mit, Graham?

Lassan elfordult tőlem, és a fa szelíden pislákoló fényeibe meredt. Én a száját bámultam, nehogy elmulasszak valamit.

– Az, hogy melletted vagyok, fura dolgokat tesz velem. Olyat, amire nem volt példa már hosszú ideje.

– Miért? Mi történik?

Ismét összekulcsolta az ujjainkat, és a mellére vonta a kezemet. Bármit akart is mondani, suttogóra fogta.

– Ismét dobogni kezd a szívem.

19

LUCY

– Minden rendben? – kérdezte húsvét után pár nappal Graham, útban a repülőtér felé. A kiadója kérésére New York Citybe kellett repülnie interjúkra, dedikálásokra. Talon születése óta minden utat lemondott, és most már nem halogathatta tovább a részvételt a kiadója által szervezett programokon. Először szánta rá magát, hogy egy egész hétvégét távol töltsön Talontól, és az elválás idegessé tette. – A múltkori beszélgetésünkre gondolok.

Rámosolyogtam, és bólintottam.

– Persze. Minden a legnagyobb rendben.

Ami nem volt igaz.

Amióta szóba hozta irántam táplált érzéseit, nem tudtam másra gondolni, csak arra, amit megosztott velem. De mivel ő elég bátor volt ahhoz, hogy egyetlen este erejéig olyan legyen, mint én, és hagyta, hogy az érzései vezéreljék, én is megpróbáltam egy kicsit olyan lenni, mint ő, és megpróbáltam kevesebbet érezni.

Közben el-eltűnődtem, hogy milyen életet él igazából Graham. Nehéz volt elképzelni, hogy semmit sem érez. Vagy amit érez, azt először megszűri az árnyék, amely

egész életében rávetül.

– Akkor jó.

A repülőtérre érve kiszálltam, és segítettem kivenni a csomagtartóból a bőröndjeit. Aztán kiemeltem Talont a hátsó ülésről. Graham elvette tőlem, és magához szorította. Elfátyolosodott a szeme, ahogy a lányát nézte.

– Csak három napig leszel távol – mondtam.

Bólintott.

– Igen, tudom. Csak… – Elhalt a hangja, ahogy megpuszilta Talon homlokát. – Nekem ő a mindenem.

Ó, Agyas Graham…

Nagyon nehéz volt nem odalenni érte.

– Ha bármire szükséged van, hívj fel. Akár éjszaka van, akár nappal. És én is telefonálni fogok, minden adandó alkalommal. – Elhallgatott, és harapdálni kezdte az alsó ajkát. – Vagy mondjam le az egészet, és maradjak itthon? Mit gondolsz? Reggel mintha lázas lett volna.

Felnevettem.

– Ne mondj le semmit, Graham. Menj, végezd a munkádat, aztán gyere vissza hozzánk. – A többes szám használata egy pillanatra a torkomra fojtotta a szót. Feszesen elmosolyodtam. – Illetve a lányodhoz.

Bólintott, aztán még egyszer megpuszilta Talon homlokát.

– Köszönöm. Mindent köszönök, Lucille. Kevés emberben bízom meg, de te közéjük tartozol. Így most rád bízom a legféltettebb kincsemet. – Könnyedén megérintette a vállamat, aztán átadta Talont, és elment.

Még be sem ültettem a gyerekülésbe, Talon máris sírni kezdett. Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy megnyugtassam.

– Tudom, mit érzel, ifjú hölgy – mondtam. Behajoltam az autóba, és becsatoltam a biztonsági övét. És ahogy az apja tette, én is megpusztítottam a homlokát. – Nekem is hiányozni fog.

Másnap Mari biciklizni hívott, de mivel ott volt Talon, gyerekkocsis séta lett belőle.

– Egyszerűen gyönyörű – jegyezte meg Mari, és rámosolygott a kicsire. – Olyan a szeme, mint a mamáé. És mint Lyricé – tette hozzá.

– Igen. És ugyanolyan pimasz is, mint amilyen a mama volt – mondtam nevetve, amikor elindultunk a gyalogút felé. – Örülök, hogy végre együtt tudunk tölteni egy kis időt, Mari. Bár ugyanabban a lakásban élünk, alig látlak. Még meg sem tudtam kérdezni, milyen volt találkozni Sarah-val.

– Nem vele találkoztam – tört ki belőle a vallomás.

Megálltam.

– Mi?

– Még csak nem is volt a városban – folytatta idegesen villogó szemmel.

– Miről beszélsz, Mari? Távol töltötted az egész hétvégét. Kivel voltál?

– Parkerrel – válaszolta hanyagul, mintha a szavai nem hatottak volna mérgezett tőrként.

Éreztem, hogy elkeskenyedik a szemem.

– Ne haragudj, megismételnéd?

– Nem sokkal az első látogatása után ismét betoppant a Kertbe. Te nem voltál ott, és én belegyeztem, hogy találkozom vele. De hónapokig csak beszéltünk.

Hónapokig?

– Te megőrültél.

Mari nem szólt, csak vágott egy grimaszt.

– És hazudtál nekem. Mióta hazudunk egymásnak?

– Te nem helyeselted volna, hogy találkozzak vele, ő viszont tisztázni akart bizonyos dolgokat.

– Bizonyos dolgokat? – visszhangoztam, miközben dagadni kezdett bennem a harag. – Mégis mit? Milyen közös témátok lehet a történtek után? – Mari lehajtotta a fejét, és rugdosni kezdte a cipője orrával a port. – Ó, istenem, azt akarja, hogy fogadd vissza, igaz?

– Ezt te nem értheted. Bonyolult – mormogta.

– Mennyire? Parker az életed legnehezebb időszakában hagyott faképnél, és most, amikor minden jóra fordult, vissza akarja könyörögni magát. Mégis hogy képzeli?

– Ő a férjem, Lucy.

– A *volt* férjed.

Mari még jobban leszegte a fejét.

– Nem írtam alá a válási papírokat.

Szavai újabb rést nyitottak a szívemen.

– De hát azt mondtad, hogy…

– Tudom! – kiáltotta, és idegesen topogva a hajába túrt. – Azt mondtam neked, hogy vége, és úgy is volt. Mentálisan

tényleg pontot tettem a házasságom végére, de fizikailag… nem történt meg az aláírás.

– Ugye csak viccelsz velem, Mari? Parker *elhagyott*, amikor *rákos* voltál.

– Mégis…

– Nem, nem! Nincs semmi *mégis!* Nem oldozhatod fel, még akkor sem, ha hazudtál nekem a válással kapcsolatban. *Nekem!* Azt hittem, mi ketten egy oldalon állunk, Cukorborsó. Hogy mindent elmondunk egymásnak. Ám te képes voltál éveken át hazugságban élni. *Velem.* Emlékszel, mit szokott mondani a mama a hazugságról? Hogy azért hazudunk valamiről, mert tudjuk, hogy nem lenne szabad megtennünk.

– Kérlek, ne hivatkozz most a mamára, Lucy.

– El kell hagynod Parkert. Testileg, lelkileg, szellemileg. Ne hagyd, hogy megint megmérgezzen. Nem származna belőle semmi jó.

– Te beszélsz? Fogalmad sincs, milyen házasnak lenni! – emelte meg a hangját Mari. Ő, aki sohasem beszélt emelt hangon.

– De arról van fogalmam, hogy mit jelent tisztelni a másikat! Jézusom, képtelen vagyok elhinni, hogy ennyi időn át hazudtál nekem.

– Sajnálom, hogy hazudtam, de ami azt illeti, te sem voltál teljesen becsületes az utóbbi időben.

– Mi?

– Vegyük csak ezt – biccentett Talon felé. – Ezt a Graham-ügyet. Igencsak különösnek találom. Miért te gondozod a

gyerekét? Ez a kislány már elég idős ahhoz, hogy Graham egyedül is ellássa, vagy, az ördögbe, miért nem vesz fel egy dadust? Megengedhetné magának. Mondd meg az igazat, miért csinálod?

Megrándult a gyomrom.

– Mari, a két dolog azért nem ugyanaz…

– Dehogynem! Azt mondod, azért nem lépek ki egy szerelem nélküli házasságból, mert gyenge vagyok, és fújsz rám, amiért hazudtam neked. Te ugyanakkor nemcsak nekem hazudsz folyamatosan, hanem magadnak is. Azért lógsz állandóan nála, mert belezúgtál!

– Hagyd abba!

– Fáj az igazság, ugye?

Leesett az állam a döbbenettől.

– Mari… Ez… ez az egész nem rólam szól, és nem is Grahamről, hanem rólad. Nagy hibát követtél el, hogy szóba álltál Parkerrel. Semmilyen szempontból nem egészséges, és…

– Úgy döntöttem, hogy hazaköltözöm.

– Mi? – kiáltottam fel, mert ez már egy sokkal is felért. – Az nem a te otthonod! A te otthonod itt van, velem. Mi vagyunk egymás otthona.

– Parker szerint mindkettőnknek az lenne a legjobb, ha megpróbálnánk megmenteni a házasságunkat.

Milyen házasságot?

– Mari, csak akkor jelent meg újra az életedben, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy felépültél. Kivárt, mert tudni akarta, nem tér-e vissza a rák. Parker egy kígyó, ha engem

kérdezel.

– Hagyd ezt abba! – sikította, és sértetten hadonászni kezdett. – Hagyd abba. Parker a férjem, Lucy, és én visszamegyek hozzá. – Lehajtotta a fejét, és megtört hangon hozzátette: – Nem akarom úgy végezni, mint ő.

– Mint ki?

– Mint a mama. Egyedül halt meg, mert soha, egyetlen férfinak sem engedte meg, hogy igazán szeresse. Én nem akarok szeretetlenül meghalni.

– De hát Parker nem szeret téged, Cukorborsó, ez teljesen nyilvánvaló…

– Még megszerethet. Csak meg kell változnom egy kicsit. Talán, ha jobb felesége leszek…

– Te voltál a világon a legjobb feleség, Mari. Nálad jobbat nem talált volna sehol.

A nővérem szeméből peregni kezdtek a könnyek.

– Mégsem voltam elég jó neki. Miért? Most ad nekem még egy esélyt, és ezúttal megpróbálok jobb lenni. Talán az elég lesz ahhoz, hogy együtt maradhassunk.

Őrület, hogy milyen gyorsan történt minden, de a haragom egy pillanat alatt elszállt, és sajnálkozó szeretetnek adta át a helyét.

– Mari – kezdtem lágyan.

– Maktub – mondta erre ő, sokatmondó pillantást vetve a csuklóján lévő tetoválásra.

– Ne csináld ezt! – ráztam meg hevesen a fejemet. Mari még csak nem is sejthette, milyen fájdalmasan érintettek a szavai. – Ne használd méltatlanul a mi közös szavunkat!

– Ha egyszer minden meg van írva, Lucy, akkor annak, ami történik, meg kell történnie. Függetlenül attól, hogy te hiszel-e benne, vagy sem. Nemcsak a pozitív dolgokat kell elfogadnunk, hanem mindent. Még akkor is, ha nem igazán tetszik, amit a sors kínál.

– Nem. Ez nem így van. Ha látod, hogy közeledik feléd egy golyó, és van idődd, hogy elhajolj előle, akkor nem fogsz ott állni földbe gyökerezett lábbal, hogy eltaláljon. Kitérsz előle, Mari. Kicselezed.

– Csakhogy a házasságom nem golyó. Nem a halált jelenti számomra, hanem az életet.

– Hatalmas hibát követsz el – suttogtam, és kicsordult a könnyem.

Mari bólintott.

– Lehet. De az én hibámról van szó, amit jogom van elkövetni. Mint ahogy neked is jogod van elkövetni a magadét Grahammel. – Megrázkódott, mintha hideg fuvallat érte volna. Védekezőn keresztbe fonta a karját maga előtt. – Nem így akartam elmondani neked… de most már örülök, hogy tudod. A lakásunk bérleti joga lassan lejár, ami azt jelenti, hogy új helyet kell keresned magadnak. Most pedig… ha akarod, sétálhatunk még egy kicsit, hátha kitisztul tőle a fejünk.

– Tudod, mit, Mari? – Grimaszolva megráztam a fejemet. – Inkább nem. Elment tőle a kedvem.

Számomra az volt a legnehezebb az életben, ha végig kellett néznem, hogy egy általam szeretett lény a vesztébe rohan, és én nem tehetek semmit. Illetve végignézhetem,

ahogy megsemmisül.

– Nálunk fogsz lakni – mondta Graham a New York-i hotelszobában, amikor este a FaceTime-on beszélgettünk.

– Ugyan már, ne légy nevetséges. Majdcsak találok magamnak valamit. Amint visszatérsz, neki is látok a keresésnek.

– De amíg nem találsz semmit, nálunk maradsz. Semmi ha, de vagy és. Elég nagy a házam, nem? Ami nem jelenti azt, hogy nem sajnálom, hogy idáig jutottatok Marivel.

Elég volt, ha felidéztem magamban a beszélgetésünket, máris futkosni kezdett a hátamon a hideg. Nem tudtam megemészteni, hogy visszamegy Parkerhez.

– Nem értem. Hogy bocsáthat meg neki ilyen könnyen?

– A magányosság a legnagyobb hazudozó, Lucille – mondta Graham, miközben leült az ágya végébe. – Mérgező, és a legtöbbször halálos is. Azzal áltatja az embert, hogy az ördöggel is jobb, mint egyedül, és ezt valahogy mindenki hajlamos elhinni, mert úgy véli, hogy az egyedüllét a bukással egyenlő. Hogy azért hagyták el, mert nem elég jó. Így hát, az esetek túlnyomó többségében, a magányosság mérge átszivárog az ember szerveibe, és elhiteti vele, hogy a legálságosabb kötelék is a szeretet jele. Pedig a magányosságból fakadó szeretet csupáncsak színjáték. Én már csak tudom, hiszen magányos voltam egész életemben.

– Utálom, hogy ezt mondtad – sóhajtottam. – Semlegesítetted vele a haragomat, és most, bármennyire

bánt is, ami történt, nem akarok mást, csak megölelni a nővéremet.

Graham elnevette magát.

– Bocsánatot kérek. Ha akarod, kitalálhatok rá néhány jelzőt… – Összeszűkült a szeme. Olyan volt, mintha a pillantásomat kereste volna a telefonja kijelzőjén, de kiderült, hogy *csak* a kijelzőt nézi, amitől szemmel láthatóan elfogta a félelem. – Most le kell tennem, Lucille. Majd visszahívlak.

– Minden rendben van? – kérdeztem.

Graham azonban válasz nélkül bontotta a vonalat.

20

GRAHAM

A történetírás mestere voltam.
Tudtam, hogyan lesz valamiből jó regény.
Egy igazán jó regény megírása közben nem lehet csak úgy, találomra összedobálni a szavakat. Egy igazán jó regényben minden mondat számít, a történet szempontjából minden egyes szónak jelentése van. Mindig sejtetni kell, hogy fordulat várható az események vonulatában, ahogy azokat a kimeneteket is, amelyeken a fordulat után folytatódni fog a regény. Aki figyelmesen olvas, észre fogja venni a változás előjeleit. Az ilyen olvasó minden egyes szót megízlel, és addig forgatja a nyelvén, míg elégedett nem lesz a szájpadlása.

Egy jó történetnek mindig megvolt a maga sajátos struktúrája.

Az élet azonban nem úgy működött, mint egy jól megírt regény.

A való életben néha összekeveredtek az egymáshoz nem illő szavak, ami néha működött, néha nem. A való élet tele volt olyan érzelmekkel, amelyeket alig lehetett értelmezni. A való élet leginkább olyan volt, mint egy regény

áthúzásokkal és ceruzás megjegyzésekkel telefirkált első változata.

Nem volt szép. És nem feltétlenül voltak benne előjelek. És főleg nem volt könnyű.

És amikor a való élet regénye úgy döntött, hogy bemos az olvasónak egy nagyot, azt olyan erővel tette, hogy kipréselte az ember szívéből az összes levegőt, és a vérző szívét odavetette a farkasoknak.

Az üzenetet Karla küldte.

Megpróbált felhívni, de csak a hangpostámat sikerült elérnie.

Én közben Talont bámultam a FaceTime-on.

Hagyott hangüzenetet, de figyelmen kívül hagytam.

Teljesen elmerültem Lucille szemében.

Ezt követően küldte azt az üzenetet, amelytől elhalt a fél szívem.

Apa kórházban van.
Újabb infarktusa volt.
Kérlek, gyere haza.

A következő járattal hazarepültem. Útközben mindvégig ökölbe szorítottam a kezemet, még ahhoz is túl ideges voltam, hogy rendesen lélegezzek. Amikor leszállt a gép, beugrottam az első utamba kerülő taxiba, és a kórházba vitettem magam. Befelé menet biztosra vettem, hogy kigyullad a mellkasom. Mindenemet átjárta ez az égető érzés, és én mindent megtettem azért, hogy kordában

tartsam.

Talpra kell állnia.

Talpra kell állnia…

Nem tudtam, hogy fogom túlélni, ha Oliver tanár úr meghal. Nem tudtam, hogy fogom túlélni, ha nem lesz ott nekem. A váróba érve Maryt és Karlát kerestem a pillantásommal. Aztán észrevettem, hogy Lucy is ott van, ölében tartva a békésen szundikáló Talont. Vajon mennyi ideje lehetett ott? Mikor tudta meg a hírt? Nem mondtam neki, hogy visszajövök. Többször is nekikezdtem beírni az üzenetet, de aztán mindig kitöröltem. Úgy éreztem, ha leírom a szavakat, hogy Oliver tanár úrnak szívrohama volt, még valóságosabbá válik a tragédia. És akkor biztosan kileheltem volna a lelkemet a repülőn.

Így viszont nem tűnt annyira igaznak.

Oliver tanár úr még nem halhatott meg.

Ha meghal, Talon még csak nem is fog emlékezni rá.

Márpedig emlékeznie kell a világ legnagyszerűbb emberére.

Tudnia kell, hogy ki és milyen ember volt az apám.

– Hogy tudtad meg? – kérdeztem Lucytól, amikor odaléptem hozzájuk, és gyengéden megpusziltam Talon homlokát.

Lucy Karla felé biccentett.

– Felhívott. Azonnal jöttem.

– Jól vagy? – kérdeztem.

– Jól. – Lucy vágott egy grimaszt, aztán megfogta a kezemet, és finoman megszorította. – És te? Te is jól vagy?

Összehúztam a szememet, és megpróbáltam nyelni egy nagyot, de nem igazán sikerült, ezért csak egész halkan bírtam kinyögni a választ. Talán meg sem hallotta.

– Nem.

Ekkor Maryre siklott a pillantásom, és mondtam Lucynak, hogy majd visszajövök. Ő erre azt felelte, hogy nem kell sietnem, maradjak Mary mellett, ameddig akarok. Hálás voltam neki ezért. Meg azért is, hogy vigyázott Talonra, és hogy most is ott volt neki, amikor rám másoknak volt szüksége.

– Mary! – szólítottam meg a szívemnek oly kedves asszonyt. Ő felnézett. A szívem elszorult a szemét elhomályosító fájdalomtól. Majd ismét, amikor Karlára pillantottam.

– Graham! – kiáltotta Mary, és a karomba vetette magát.

Átöleltem, és szorosan tartottam. Kinyitotta a száját, hogy mondjon még valamit, de nem tudott megszólalni. Vigasztalhatatlan zokogásban tört ki, ahogy a lánya is, akit szintén a mellkasomra vontam. Ott tartottam őket a karomban, és közben próbáltam elhitetni velük, hogy nem lesz semmi baj.

Rendíthetetlenül álltam, akár egy fa. Nem remeghettem, mert szükségük volt arra, hogy valami szilárdnak támaszkodhassanak. Azt várták tőlem, hogy erős legyek, és én eljátszottam a rám osztott szerepet.

Mert ő is ezt várta volna el tőlem.

Hogy bátor legyek.

– Mi történt? – kérdeztem Marytől, amikor végre

megnyugodott kissé. A váróban sorakozó székekhez vezettem, és leültünk.

A háta meghajlott, ahogy összekulcsolta az ölében a kezét, és még mindig remegett egy kicsit.

– A dolgozószobájában olvasott, és amikor bementem megnézni, hogy mi van vele… – Ismét remegni kezdett a felső ajka. – Nem tudom, mennyi ideje lehetett eszméletlen. Talán, ha előbb észreveszem, és hívom a mentőket… Ha…

– Nem tudjuk, mi lett volna, ha. Nem számít más, csaj az, hogy mi van – mondtam neki. – Te minden tőled telhetőt megtettél. Ne hibáztasd magad.

Bólintott.

– Tudom, tudom. Tulajdonképpen felkészültünk erre a napra, csak nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan elérkezik. Azt hittem, még több időnk van.

– Felkészültetek? – kérdeztem értetlenül.

Mary vágott egy grimaszt, és megpróbálta letörölni szakadatlanul ömlő könnyeit.

– Nem akarta, hogy szóljak neked…

– Nekem? Miről?

– Már jó ideje betegeskedik, Graham. Pár hónappal ezelőtt figyelmeztették, ha nem operáltatja meg magát, nem fogja sokáig húzni. Nem bírja a szíve. Csupán hónapokat jósoltak neki. És mivel a műtét túl nagy kockázattal járt volna, nem vállalta. Épp elég operáción esett már át. Sokáig győzködtem, hogy gondolja meg, de hajthatatlan maradt. Attól fél, ha bemegy a kórházba, többé nem jön már ki, miközben, ha nem műtteti meg magát, itthon, szeretetben

töltheti az élete utolsó napjait.

Tudta? Tudta, hogy meg fog halni?

– De miért nem szólt nekem? – kérdeztem csalódottan. Éreztem, hogy fortyogni kezd bennem a düh.

Mary megfogta a kezemet.

– Nem akarta, hogy eltold magadtól – mondta halkan. – Attól félt, ha tudomást szerzel a betegségéről, bezárkózol, és hogy védd magad, hideg fallal veszed körül a szívedet. Tudta, hogy még inkább magadba fordulnál, és már a gondolattól is rosszabbul érezte magát, Graham. Annyira félt. Nem élte volna túl, ha elveszíti a fiát. Mert te a mi fiunk vagy, és ha magára hagytad volna az élete utolsó napjaiban… akkor összetört szívvel távozott volna ebből a világból.

Még sohasem feszített ennyire a mellkasom. Minden erőmre szükségem volt, hogy ne sírjam el magam. Lehajtottam a fejemet, és lassan ingattam.

– Ő a legjobb barátom – súgtam.

– Te pedig az övé – felelte Mary.

Aztán csak vártunk. Vártuk, hogy odajöjjön hozzánk egy illetékes, és elmondja, mi van. És amikor végre megjelent egy orvos, megköszörülte a torkát, és körülnézett.

– Mrs. Evans? – kérdezte. Mindannyian talpra ugrottunk idegességünkben.

– Igen, itt vagyok – felelte Mary, miközben fogtam a remegő kezét.

Légy bátor!

– A férjének szívrohama volt. Most az intenzív osztályon

van. Lélegeztetőgépen tartjuk, és nagy az esélye annak, hogy nem élné túl, ha levennénk róla. Sajnálom. Tudom, hogy ezt nehéz elfogadni. Ha gondolja, összehozom önöket egy specialistával, aki segít eldönteni, hogy mi lenne a legjobb lépés.

– Úgy érti, el kell döntenünk, hogy lekapcsoltassuk-e a gépet, vagy hagyjuk meg a jelenlegi állapotában? – kérdezte Mary.

– Igen, de kérem, értse meg, hogy nagyon rosszak a kilátásai. Egy dolgot tehetünk csak: hogy könnyítsünk valamennyit az állapotán. Sajnálom.

– Ó, istenem! – sírt fel Karla, és Susie karjába omlott.

– Láthatjuk? – kérdezte Mary remegő hangon.

– Igen, de csak a családtagok – mondta az orvos. – És talán az lesz a legjobb, ha egyszerre csak egyvalaki megy be hozzá.

– Te leszel az első – fordult hozzám Mary, mintha ezzel is meg akarta volna erősíteni, hogy családtagnak tekintenek.

Megráztam a fejemet.

– Nem. Neked kell bemenned először. Én majd kivárom a soromat.

– De én nem bírok – zokogta. – Nem bírok elsőnek bemenni. Kérlek, Graham. Kérlek, menj be hozzá, aztán mondd el, hogy mire számíthatok. Kérlek…

– Oké – feleltem vonakodva, hogy nem leszek mellette, amikor szüksége lenne rám. De mire még többet mondhattam volna, ott termett mellette Lucy, megfogta a kezét, és gyengéd pillantásával arra biztatott, hogy menjek

csak nyugodtan, majd ő vigyáz rá, míg én bent leszek.

– Elkísérem a kórterembe – mondta az orvos.

A kórterembe menet megpróbáltam nem összeomlani. Megpróbáltam nem mutatni, mennyire vérzik a szívem, de abban a pillanatban, hogy egyedül maradtam Oliver tanár úr ágya mellett, elveszítettem a személyes küzdelmemet.

Olyan megtörtnek látszott.

Olyan sok gép pityegett körülötte, és olyan sok cső lógott ki a testéből.

Vettem egy nagy levegőt, odahúztam az ágyhoz egy széket, leültem, és megköszörültem a torkomat.

– Maga egy önző seggfej! – kezdtem határozottan és nagyon haragos hangon. – Csak egy önző seggfej teheti ezt Maryvel. Vagy Karlával, ráadásul éppen az esküvője előtt. És akkor magamat még nem is említettem. Hogy gondolhatta, hogy megfutamodom, ha engem is beavat? Nem mintha nem lett volna igaza, amikor ez gondolta, utálom is azért, hogy ennyire a vesémbe lát, de kérem, Oliver tanár úr… – Megtört a hangom, és a szememet elfutotta a könny. Égettek a gyalázatos cseppek, úgy, ahogy a szívemet is égette a hasogató fájdalom. – Ne hagyjon itt minket. Nem mehet el. Érti? Nem hagyhatja is Maryt és Karlát, és még inkább nem hagyhat itt *engem*.

Teljesen szétestem. Megfogtam a tanár úr kezét, és miközben zaklatottan imádkozni kezdtem Istenhez, akiben nem is hittem, éreztem, hogy a szívem, ami épp csak kezdett felengedni, a darabjaira hullott.

– Kérem, Ollie. Kérem, ne menjen el. Bármit megteszek,

bármit… Csak… Csak…

Kérem, ne menjen el.

21

KARÁCSONY NAPJA

Nem tetszett neki az ajándéka, ezért töltött magának egy italt. Kent azonban sohasem elégedett meg egyetlen pohárral. Az elsőt egy második követte, a másodikat egy harmadik, a harmadikat pedig továbbiak, amelyek elkerülhetetlenül előhozták a sötét oldalát. És amikor Kent sötét oldala előtérbe került, senki sem hozhatta vissza a másikat.

Hiába volt Rebecca gyönyörű.

Hiába volt Rebecca kedves.

Hiába tett meg Rebecca minden tőle telhetőt azért, hogy elégnek találja Kent.

Pedig Rebecca több volt, mint elég, gondolta Graham.

Az utóbbi öt évben ő nézte végig, hogyan fújja el Graham a születésnapi tortán az éveit jelképező gyertyákat.

Ő volt Graham legjobb barátja, az élő bizonyítéka annak, hogy a világból nem veszett ki teljesen a jó, de ez nem tarthatott örökké, mert Kent legurított egy pohárkával. Vagy tízzel.

– Szart sem érsz! – ordította, aztán a falhoz vágta a whiskyspoharát, ami millió szilánkra tört. Ilyenkor nem

egyszerűen szörnyeteg volt. Ilyenkor maga volt a megtestesült sötétség, a legrosszabb ember, akit valaha a hátán hordott a föld. Kent a végén már azt sem tudta, hogy mi dühítette fel, de mindig Rebecca volt az, akin a haragját levezette.

– Kérlek, Kent – suttogta az asszony. – Pihenj le. Egy percet sem adtál magadnak, mióta elkezdted a könyvedet.

– Ne akard megmondani, hogy mit tegyek! Elrontottad a karácsonyomat! – rikácsolta kásás hangon, és odatántorgott az asszonyhoz. – Mindent tönkretettél! Egy rakás szar vagy, semmi több! – Felemelte a kezét, hogy még nagyobb súlyt adjon a haragjának, de nem Rebeccát találta el. Graham közéjük vetette magát, hogy megvédje az asszonyt, így az ő homlokát érte a hatalmas ütés. – El innen! – parancsolt rá Kent, majd megragadta a fiát, és a szoba másik végébe hajította.

Graham könnyes szemmel nézte végig, ahogy az apja Rebeccát püfölte.

Hogy?

Hogyan üthetett meg valakit, aki ennyire jó volt?

– Hagyd abba! – kiáltotta Graham, majd az apja előtt termett, és ütni kezdte, ahol csak érte. Kent megpróbálta félrelökni, de Graham nem hagyta magát. Mindig felállt a földről, és tovább verekedett. Nem érdekelte, hogy esetleg megsérül. Egyet tudott csak: hogy Rebeccát bántani akarták, és ő mindenáron meg akarta védeni.

Óráknak tűnt, ami a valóságban csak pecekig tartott. A szoba egy nagy ütés nyomán forogni kezdett Grahammel, és

közben Rebecca is kapott még jó párat, de az ütlegelésnek csak akkor szakadt vége, amikor mindketten elnyúltak a padlón, és már nem volt erejük ahhoz, hogy visszaüssenek. Ott feküdtek mozdulatlanul. Kent még így is megrugdosta őket, de aztán ráunt a dologra, és visszabotorkált a dolgozószobájába. Becsapta maga mögött az ajtót, és valószínűleg keresett magának egy újabb üveg whiskyt.

Abban a pillanatban, ahogy Kent kiment, Rebecca magához húzta Grahamet, és szorosan átölelte, így a fiú az ő ölelésében eshetett szét.

– Minden rendben – suttogta az asszony.

Graham azonban már túl sokat látott ahhoz, hogy ezt el is higgye.

Ezen az estén, egészen későn, Rebecca óvatosan belépett Graham szobájába. A fiú még ébren volt, a mennyezetet bámulta a sötétben.

Amikor elfordította a fejét, látta, hogy az asszony télikabátban és csizmában áll az ajtóban.

Mögötte ott volt a bőröndje.

– Ne! – mondta, amint felült az ágyban, és megrázta a fejét. – Ne!

Az asszony arcán, amelyen jól látszott a szörny keze nyoma, könnyek peregtek.

– Nagyon sajnálom, Graham.

– Kérlek! – fogta a fiú könyörgőre, majd az asszonyhoz futott, és átfogta a derekát. – Kérlek, ne menj el!

– Muszáj elmennem – felelte Rebecca remegő hangon. – A nővérem odakint vár rám, de személyesen akartam

megmondani neked.

– Vigyél magaddal! – esedezett a Graham. Egyre inkább eluralkodott rajta a pánik, hogy egyedül marad a szörnnyel a sötétben, és most már az ő szeméből is ömlött a könny. – Jó leszek. Esküszöm. Nagyon jó leszek.

– Graham. – Rebecca vett egy nagy levegőt. – Nem vihetlek el… Nem vagy az enyém.

Ezek a szavak.

Ez a néhány fájdalmas szó éles tőrként hasított a fiú szívébe.

– Kérlek, Rebecca… Kérlek… – zokogta az asszony kabátjába.

Az asszony karnyújtásnyira tolta magától az elgyötört arcot, és hogy egy szemmagasságban legyenek, lehajolt. – Azt mondta, ha magammal viszlek, a nyakunkra küldi az ügyvédjeit. Harcolni fog ellenünk. Nekem nincs semmim, Graham. Arra kényszerített, hogy hagyjam ott az állásomat. Házassági szerződést kötöttünk. Semmim sincs.

– Itt vagyok neked én – bizonygatta a fiú.

Az, ahogy az asszony felállt, és kipislogta a szeméből a könnyeket, egyértelműen jelezte, hogy ez nem elég. Közel sem elég.

És ebben a pillanatban a fiú szíve kezdett megfagyni.

Rebecca elment, és vissza se nézett. Graham egész éjjel az ablaknál állt, és abba az irányba bámult, amelyik elnyelte az asszonyt, és már hányingere volt az erőlködéstől, mégsem tudta megérteni. Hogy lehet, hogy valaki ennyi ideig ott volt valahol, aztán fogta magát, és elment, egyik pillanatról a

másikra?

Csak nézte a hófödte utat. A keréknyomok még ott voltak a hóban, és Graham nem bírta elvonni róluk a szemét.

A fejében, mint egy végtelenre állított felvétel, négy szó visszhangzott folyamatosan.

Kérlek, ne menj el.

22

LUCY

A szeme puffadt volt, amikor visszajött a váróterembe. Karla és Susie elment kávéért, Graham pedig erőltetett mosollyal az arcán Maryhez lépett, és gyorsan megölelte, hogy erőt adjon neki a látogatáshoz.

– Helló. – Felálltam, és odamentem hozzá. – Jól vagy?

Vágott egy grimaszt. A tartása erőt sugallt, a szeme azonban megtörten nézett rám.

– Ha bármi történik vele… – Nyelt egy nagyot, és lehajtotta a fejét. – Ha elveszítem…

Nem hagytam neki időt arra, hogy befejezze a mondatot. Szorosan átöleltem. Csak ekkor kezdett el remegni. Mióta ismertem, először engedte meg magának, hogy érezzen, hogy átadja magát a fájdalmának, és én ott voltam, és magamhoz vontam.

– Mit csináljak? – kérdeztem, és még közelebb húztam magamhoz. – Mondd meg, hogy mit csináljak.

A homlokomhoz támasztotta a homlokát, és behunyta a szemét.

– Csak tarts erősen, mert ha elengedsz, elfutok, és hagyom, hogy eluralkodjon rajtam a reménytelenség. Csak

tarts erősen, Lucille.

Óráknak tűnt, míg a karomban tartottam, pedig csak percek teltek el. A füléhez csúsztattam a számat, és suttogni kezdtem:

– Levegő felettem, föld alattam, víz, te lebegő, tűz, te lobogó: négy elem, légy velem… – Ezt ismételgettem újra meg újra, és közben éreztem, hogy Graham teljesen átadja magát a szívéből felszabaduló fájdalomnak. És amikor úgy érezte, hogy kezd kicsúszni a talaj a lába alól, még erősebben kapaszkodott belém. Én pedig megtartottam, úgy, ahogy kérte.

Nemsokára felébredt a gyerekülésben szundikáló Talon, és mocorogni kezdett. Graham lassan elengedett, és odament a kislányához. Amikor a pillantásuk találkozott, Talon abbahagyta a fészkelődést, és felragyogott az arca. Mintha a világ legfontosabb embere hajolt volna fölé. A kislány szemében nem volt más, csak tökéletes szeretet, és szinte láttam, ahogy az apján eluralkodik a megkönnyebbülés. Graham felemelte, és a mellére szorította az apró gyermeket, aki az apja arcára fektette parányi kezecskéit, és gagyogni kezdett, ugyanazzal a gyönyörű mosollyal az arcán, amely időnként az apjáén is felragyogott.

És abban az egyetlen pillanatban, vagy talán csak a pillanat töredékében, Graham fájdalma csillapulni látszott.

Talon szeretettel töltötte meg a szívét, azzal a szeretettel, amelyről az apukája hosszú éveken át azt hitte, hogy nem is létezik.

Abban a rövid pillanatban úgy tűnt, hogy nem is lehetne jobb a világ.

Mary úgy döntött, várnak, hátha bekövetkezik valami, ami pozitív irányba mozdítja el a dolgokat. A gyomrában egy csomóval élte végig ezeket a heteket, és Graham mindvégig mellette állt. Ételt vitt neki a házba, kényszerítette, hogy egyen, hogy aludjon, amikor Mary semmi mást nem akart, csak ott lenni a kórház várójában.

Ahol változásra várt.

Valami csodára.

Arra, hogy a férje visszatérjen hozzá.

Karla felhívott, amikor eljött a pillanat, hogy meghozzák a család számára mindennél nehezebb döntést. Amikor a kórházba értünk, a folyosón pislákolni kezdtek a lámpák, mintha arra készülnének, hogy bármelyik pillanatban végleg kihunyjanak.

A lelkész bement a kórterembe, mi pedig, megfogva egymás kezét, Ollie köré gyűltünk, és felkészültünk, hogy végső búcsút vegyünk tőle. El sem tudtam képzelni, ki, hogy fogja feldolgozni a leírhatatlan veszteséget. Én magam csak rövid ideig ismerhettem Ollie-t, de már ez is jobb emberré tett.

Az ő szíve olyan volt, amely mindig csordultig tele volt szeretettel. Tudtuk, hogy az űrt, amelyet maga után hagy, soha senki nem lesz képes betölteni.

A lelkész, miután elmondta a szokásos imákat,

megkérdezte, akar-e valaki mondani valamit. Mary szólni sem bírt a torkát fojtogató könnyektől. Karla Susie vállába zokogott, az én ajkam pedig nem volt hajlandó megmozdulni.

Graham tartotta bennünk a lelket. Ő lett az erőnk. És a lelkéből kiszabaduló szavak hallatán elszorult a szívem.

– Levegő felettem, föld alattam, víz, te lebegő, tűz, te lobogó: négy elem, légy velem, emeld fel lelkemet.

Abban az egyetlen pillanatban mindnyájan feloldódtunk a semmi birodalmában.

Abban a pillanatban egy parányi rész mindnyájunkból csatlakozott Ollie lelkéhez.

23

GRAHAM

Mindenki elment. Mary, Karla és Susie azért, hogy megpróbáljon megbirkózni a következő lépésekkel. Nekem is velük kellett volna mennem, de nem tudtam rávenni magam, hogy megmozduljak. Csak álltam a kórház folyosóján a pislákoló lámpafényben. Oliver tanár úr szobáját kiürítették; már nem maradt semmi tennivaló. Elment. A tanárom. A hősöm. A legjobb barátom. Az apám.

Elment.

Egyszer sem sírtam miatta. Talán azért, mert képtelen voltam feldolgozni a távozását.

Hogyan lehetséges, hogy ez lett a vége? Hogy tudott ilyen gyorsan semmivé foszlani? Hogy mehetett el?

Lépések közeledtek felém, nővérek siettek a betegeikhez, orvosok vizsgálták azokat, akiknek még volt pulzusuk. Minden ment tovább, mintha nem állt volna meg a föld.

– Graham.

A hang mélyebb volt a megszokottnál, talán azért, mert mélységes fájdalom járta át. Nem néztem fel, hogy láthassam; a szemem nem akart elfordulni az ajtótól, ahol az imént mondtam ki az utolsó búcsúszót.

– Igaza volt – suttogtam reszkető hangon. – Azt hitte, ha tudnék a betegségéről, ha szembesítene azzal, hogy bármelyik percben meghalhat, elfutnék. És pontosan ez történt volna. Önző módon nem gondoltam volna másra, csak magamra, gondolkodás nélkül hátat fordítottam volna neki, elzártam volna magam tőle, és talán mindenkitől. Nem bírtam volna mentálisan feldolgozni, hogy a halálán van. Gyáva nyúl módjára viselkedtem volna.

– Itt voltál – mondta. – Végig itt voltál vele. Nyoma sem volt benned gyávaságnak, Graham.

– Rábeszélhettem volna a műtétre – folytattam az önostorozást. – Rávehettem volna, hogy harcoljon.

Elhallgattam. Egy pillanatig úgy éreztem, mintha lebegnék; mintha a jelenlétem ellenére már nem lennék része ennek a földi világnak, olyan magasra repített a hitetlenkedés, a tagadás, a bűntudat.

Lucy kinyitotta a száját, talán vigasztalni akart, de egyetlen hang sem jött ki rajta. Biztosan azért, mert nem volt szó, amivel könnyíthetett volna a helyzetemen.

Így hát csak álltunk egymás mellett, és a szobát bámultuk, miközben, mintha mi sem történt volna, ment tovább körülöttünk az élet.

Rázkódni kezdett a testem. A kezem remegve lógott az oldalam mellett, a szívem mélységes gödröt vájt a mellkasomba. *Elment. Tényleg elment.*

Lucy odahajolt hozzám, és a fülembe súgta:

– Ha úgy érzed, hogy zuhansz, csak engedd el magad. Én itt vagyok melletted, hogy elkapjalak.

Pillanatokon belül rám talált a gravitáció. Elmúlt a lebegő érzés, ugyanakkor elhagyott minden erőm. Ereszkedni kezdtem, egyre sebesebben, és vártam, hogy becsapódjak, de ő ott volt.

Ott állt mellettem.

Ott állt, és elkapott, mielőtt becsapódtam volna a földbe.

Ő lett az erőm, amikor nem tudtam tovább bátor lenni.

– Végre elaludt, bár beletelt némi időbe. – Lucy úgy nézett rám, mintha neki magának is nehezére esne nyitva tartani a szemét. – Hogy érzed magad? – kérdezte a dolgozószobám ajtajában állva.

Az íróasztalomnál ültem, és vagy egy órája a kurzoromat néztem. Írni akartam, elmenekülni a valóságból, de életemben először nem találtam a megfelelő szavakat. Lucy közelebb lépett hozzám, és a vállamra tette a kezét. Az ujjai belemélyedtek a merev izmaimba, kitapogatták a csomókat a lapockám alatt; kimondhatatlanul jólesett az érintése.

– Hosszú nap volt – suttogta.

– Az. Nagyon hosszú.

A pillantásom az ablakra vándorolt, és belebámultam az odakint zuhogó esőbe, amely szinte függönyként omlott alá az ablakaim előtt. Oliver tanár úr a szemét forgatta volna a különös egybeesés láttán – a természet éppen akkor döntött úgy, hogy esni fog, amikor ő végleg itthagyott bennünket. *Micsoda közhely!*

Kikapcsoltam a számítógépemet.

Tudtam, hogy aznap este egyetlen szót sem fogok leírni.

– Aludnod kell – mondta Lucy. Még csak nem is ellenkeztem vele. A kezem után nyúlt, és hagytam, hogy megfogja. Felhúzott a székről, és egészen a hálószobámig kísért, arra biztatva, hogy próbáljak aludni.

– Kérsz egy kis vizet? Esetleg ennivalót? Bármit? – kérdezte aggodalommal teli hangon.

– Lenne valami – válaszoltam.

– Igen? Mi?

– Maradj itt velem. Csak ma éjszaka. Azt hiszem… – A hangom megbicsaklott; bele kellett harapnom a szám belsejébe, hogy ki ne buggyanjanak belőlem az érzéseim. – Azt hiszem, képtelen lennék egyedül maradni. Tudom, hogy fura dolgot kérek, és természetesen nem is kell megtenned, bármikor elmehetsz, csak… – Vettem egy nagy levegőt, és a nadrágom zsebébe csúsztattam a kezemet. – Tényleg nem hiszem, hogy most kibírnám egyedül.

Egy szót sem szólt. Az ágyhoz ment, felhajtotta a takarót, lefeküdt, és megpaskolta maga mellett a matracot. Odaléptem, és mellé feküdtem. Lassan kezdődött. Először csak az ujjaink araszoltak egymás felé. Behunytam a szememet, és a szemhéjam alól csorogni kezdtek a könnyek. Ekkor, valamilyen úton-módon, összefonódtak az ujjaink, és a szívem lassan megtelt a Lucyból áradó melegséggel. Ezután a teste kezdett közeledni felém. A karjaim valahogy megtalálták az utat a válla köré, és miután egészen közel húztam magamhoz, hagytam, hogy rám találjon az álom.

Ó, milyen nagy szükségem volt arra, hogy valaki mellettem legyen ezen az éjszakán!

Csak örülni tudtam, hogy ez a valaki éppen ő volt.

24

LUCY

Amikor elérkezett Ollie temetésének a napja, azt láttam, hogy a szertartáson közel sincs annyi ember, mint azon, amelyen előzőleg jártam. Semmiben sem hasonlított Kent temetéséhez. Egy réten álltunk, a természet ölelésében, azon a helyen, ahol Ollie, oly sok évvel korábban, megkérte Mary kezét. Mary azt mondta, azon a napon kezdett el igazán élni, és helyénvalónak tűnt ugyanezen a ponton lezárni a közös életüket, mert biztosra vette, hogy itt a szomorúság közepette is érezni fogja azt a szerelmet, amely azon a régi napon idehozta őket.

És igaza lett. Itt minden a szeretet jegyében zajlott. A szeretet rengeteg formája képviseltette magát az egykori diákok, kollégák és barátok személyében. És bár itt nem voltak riporterek, rajongók meg kamerák, érezhetően jelen volt az a valami, ami fontosabb volt minden másnál: a szeretet.

Mindenki azon volt, hogy a lehető legjobban megkönnyítse Mary és Karla számára ezt a napot; egy percig sem voltak egyedül. A szertartás közben volt könny és nevetés, és rengeteg őszinte odaadással átitatott történet.

Tökéletes főhajtás volt egy tökéletes ember emléke előtt.

Amikor a lelkész megkérdezte, hogy óhajt-e valaki szólni, Graham csak egy pillanatig habozott, mielőtt felállt. És miközben a kezembe adta Talont, összekapcsolódott a pillantásunk.

– Csak nem nekrológot mondasz? – suttogtam, és próbáltam nem tudomásul venni, hogy mennyire zakatol a szívem. Tudtam, hogy Graham nem könnyen adta a fejét ilyesmire.

– De igen – bólintott. – Bár lehet, hogy nem lesz valami jó.

Lassan megráztam a fejemet, majd megfogtam és megszorítottam a kezét.

– Tökéletes lesz.

Nagyon lassan, és nagyon fegyelmezettem tette meg a pódiumig vezető néhány métert. Nem mintha nem lett volna mindig fegyelmezett. Szinte mindig kihúzta magát, nem imbolygott jobbra-balra. Ezért is rándult meg a gyomrom, amikor azt láttam, hogy megbotlik. De aztán megragadta az emelvényt, és felvette a tőle megszokott testtartást.

Mindenki elcsendesedett, és minden szem rátapadt. A fellibbenő szél megtelt az út szélén nyíló orgona és jázmin illatával. A talaj még nedves volt a megelőző napokban hullott esőtől, és ahogy egy-egy fuvallat elsuhant mellettem, szinte a számban éreztem a nedves föld ízét. A szemem Grahamet fürkészte. Minden rezdülését látni akartam annak az embernek, akit megtanultam csendesen szeretni, és aki most arra készült, hogy végső búcsút vegyen egy

másik férfitól, akitől viszont azt tanultam meg, hogy milyen is az igaz szerelem.

Graham megköszörülte a torkát, és meglazította keskeny, fekete nyakkendőjét. Kinyitotta a száját, aztán lepillantott a kezében tartott, mindkét oldalán teleírt lapra. Még egyszer megköszörülte a torkát, majd szaggatottan beszélni kezdett.

– Oliver tanár úr… – Már a harmadik szónál elcsuklott a hangja. Lehajtotta a fejét. – Oliver tanár úr – kezdte újra, és láttam, hogy ökölbe szorul a keze. – Ez így nem lesz jó – mondta, amikor újra megszólalt. – Látják, hosszú beszéddel készültem Oliver tanár úrról. Vég nélküli órákat töltöttem azzal, hogy minden mondatom tökéletes legyen, de legyünk őszinték… ha benyújtanám neki értékelésre, valószínűleg azt mondaná, hogy szar az egész. – A terem megtelt nevetéssel. – Tudom, hogy a jelenlévők közül sokan a tanítványai voltak, és mindannyian tudjuk, hogy Oliver tanár úr nem ismert kegyelmet, amikor osztályozni kezdett. Amikor az első egyest megkaptam tőle az egyik dolgozatomra, elmentem hozzá az irodájába, és kérdőre vontam. Ő rám nézett, és egész halkan egyetlen szót mondott: „Szív”. Csak néztem rá, mert halvány gőzöm sem volt, hogy hová akar kilyukadni, mire ő elmosolyodott, csak halványan persze, és megismételte: „Szív”. Később értettem csak meg, hogy ezt hiányolta a dolgozatomból. A szívet.

Amíg nem találkoztam Oliver tanár úrral, fogalmam sem volt, hogyan tudnék szívet vinni egy történetbe, ő azonban nem sajnálta sem az időt, sem a fáradságot, és megtanította nekem, mit is jelentenek az élet fontos dolgai – a szív, a

szeretet és a szenvedély. Nála jobb tanítót keresve sem találhattam volna e három dolog vonatkozásában. – Graham megemelte a papírját, és kettétépte. – És ha most le kellene osztályoznia ezt az irományomat, biztosan megbuknék. Arról van benne szó, hogy mi mindent ért el a pályafutása során. Zseniális tudós volt, és számos kitüntetéssel el is ismerték. Amit ő maga csak szócséplésnek tartott. – Graham halkan elnevette magát, és a tanítványok, akik jól ismerték Ollie szokásait, csatlakoztak hozzá. – Mindannyian tudtuk, hogy milyen. Gyűlölte, ha valaki szócséplléssel akarta elérni a megkívánt szószámot. „Nem zsírra van szükség, fiaim, hanem izomra”, szokta mondani ilyenkor. Így hát most megpróbálkozom a lehetetlennel, megpróbálom beleadni a legerősebb izmot, a szívet, és így megmutatni, ki is volt valójában Oliver tanár úr.

Oliver tanár úr olyan ember volt, aki feltétel nélkül tudott szeretni. Szerette a feleségét és a lányát. Szerette a munkáját, a hallgatóit és a gondolataikat. Oliver szerette a világot, úgy, ahogy volt, a hibáival, a túlkapásaival és a sebeivel együtt. Hitt a fájdalom szépségében és a jobb holnapok dicsőségében. Ő maga volt a szeretet definíciója, és azzal töltötte az életét, hogy ezt a szeretet a lehető legtöbb emberre kiterjessze. Emlékszem, amikor másodéves voltam, nagyon megorroltam rá. Ekkor kaptam tőle a második egyesemet, és mondhatom, nagyon kiakadtam. Bemasíroztam az irodájába, valljuk be, hívatlanul rátörtem, de bármennyire le akartam ordítani a fejét a botrányos minősítés miatt, a torkomon akadtak a

tervezett szidalmak. Ott ült az íróasztalánál, a kezébe temetve az arcát, és hangosan zokogott.

Elszorult a torkom, ahogy Graham történetét hallgattam. A válla megroskadt, és nagy erőket kellett mozgósítania, hogy folytatni tudja a beszédét.

– Elképesztően szerencsétlen tudok lenni az ilyen helyzetekben. Nem tudom, hogyan kell megvigasztalni valakit. Nem tudom, mit kell ilyenkor mondani. Ellentétben Oliver tanár úrral, aki mindig tudta. Így csak leültem, és vártam. Ő pedig tovább zokogott. Kivártam, hogy csillapuljon az a lelkét szaggató fájdalom, amitől darabokra hullott a világa, és ekkor végre szavakba tudta önteni, hogy mi bántja annyira. Ez volt az a nap, amikor egy régi diákja öngyilkos lett. Évek óta nem látta a srácot, de emlékezett rá – a mosolyára, a szomorúságára, az erejére –, és amikor meghallotta, hogy meghalt, kettétört a szíve. Rám nézett, és azt mondta: „Ma egy kicsit sötétebb lett a világ, Graham.” Aztán letörölte a könnyeit, és hozzátette: „Mégis, el kell hinnem, hogy holnap újra felkel a nap.”

Graham szeme bepárásodott az érzelmektől. Egy pillanatra elhallgatott, hogy összeszedje magát, majd úgy folytatta, egyenesen Ollie családjához intézve a szavait.

– Mary, Karla, Susie, én abból élek, hogy történeteket vetek papírra, a kimondott szavakkal azonban nem tudok jól bánni – mondta lágyan. – Nem tudom, mit mondhatnék, amivel értelmet adhatnék ennek az egésznek. Nem tudom, mi az élet értelme, és azt sem, hogy miért szakítja meg a halál. Nem tudom, Ollie-nak miért kellett távoznia, és nem

tudom, hogyan hazudjam azt nektek, hogy mindennek oka van. Amit biztosan tudok, az, hogy ti mindnyájan szerettétek, és hogy ő is szeretett benneteket, a szíve minden négyzetmilliméterével.

Talán eljön az idő, amikor már ez is elég lesz ahhoz, hogy átsegítsen benneteket egy-egy nehéz órán. Talán egy napon ez az el nem múló szeretet lesz az, ami meghozza nektek a megnyugvást, és nincs semmi baj, ha ez nem ma történik meg. Én sem tudok még megnyugodni. Nem békét érzek, hanem becsapottságot, szomorúságot, fájdalmat és magányt. Nem ismertem igaz embert, míg Oliver tanár úrral nem találkoztam. Ő volt a legjobb ember, akit ismertem. Sohasem volt nála jobb barátom. És ma egy picit sötétebb lett a világ attól, hogy elment. Ollie az apám volt – mondta Graham, immáron szabad folyást engedve a könnyeinek. – És én örökké a fia maradok.

Az elkövetkező éjszakákat Grahammel egy ágyban töltöttem. Nyugodtabbnak látszott, ha nem volt egyedül, és én mindennél jobban kívántam neki, hogy megtalálja a lelki békéjét. Esténként az ablakokat verő májusi eső monoton hangjára zuhantunk kimerült álomba.

Egy vasárnap éjszaka olyan erővel tombolt a vihar, hogy felébredtem a mennydörgés hangjára. Automatikusan Grahamet kerestem a szememmel, de nem volt sehol. Kikászálódtam az ágyból, és egyenesen a gyerekszobába mentem, de ott sem volt; Talon egyedül szuszogott az

ágyában.

Az egész házat végigjártam, de csak a télikertbe érve pillantottam meg imbolygó árnyékát. Gyorsan felhúztam a gumicsizmámat, fogtam egy esernyőt, és kimentem megnézni, mit csinál. Egy ásót tartott a kezében, és mindenéből csöpögött a víz.

– Graham! – kiáltottam oda neki, mert el sem tudtam képzelni, mi vette rá, hogy kerti munkát végezzen ebben az özönvízszerű esőben, és ahogy körülnéztem, a fészer falának támasztva megpillantottam egy jól megtermett facsemetét.

Ollie fáját.

Graham nem fordult felém. Nem is voltam biztos abban, hogy meghallotta a kiáltásomat, annyira lefoglalta az ásás. A felázott föld könnyen megadta magát, így gyorsan mélyült a gödör. Majdnem megszakadt a szívem. Még a füléből is víz csöpögött. Az esernyőbe kapaszkodva odamentem hozzá, és megveregettem a vállát.

Felém fordult. Meglepetésként érte, ahogy meglátott, és olyan pillantást vetett rám, ami mindent elárult.

A szeme mindig az igazat mondja, állította Ollie.

És ezen az éjszakán azt mondta az a csodálatos szempár, hogy Graham összetört. A folyamatot a szíve kezdte; szinte hallani véltem, hogy minden mozdulatra keletkezik rajta egy repedés. Csak egy dolgot tehettem.

Ledobtam az ernyőt a földre, aztán kerestem magamnak egy másik ásót, és beálltam segíteni.

Egyetlen szót sem váltottunk egymással. Nem volt rá

szükség. Minden félredobott földkupac után vettünk egy nagy levegőt Ollie emlékére. Amikor elég nagynak találtuk a gödröt, odavonszoltuk a fát, és elültettük, majd visszalapátoltuk a gödörbe a kiásott földet.

Amikor végeztünk, Graham leült a friss ásásra, és hagyta, hogy tovább verje a hátát a szakadó eső. Mellé ültem. Felhúzta a térdét, és átkarolta. Én törökülésbe ültem, és az ölembe ejtettem a kezemet.

– Lucille? – suttogta.

– Igen?

– Köszönöm.

– Szívesen, máskor is.

25

GRAHAM

– Lucille? – kiabáltam ki a dolgozószobámból egyik délután. Az utóbbi hetekben, bár kényszerítenem kellett magam, mindennap leültem az asztalomhoz írni. Tudtam, hogy Oliver tanár úr ezt várta volna el. Azt akarta volna, hogy ne hagyjam el magam.

– Igen? – kérdezte a szobámba lépve.

Egy pillanatra kihagyott a szívem. Fáradtnak tűnt. Nem volt kisminkelve, kócosan meredezett a haja, mégis megvolt benne minden, amire valaha vágytam.

– Az a helyzet, hogy… hm… el kell küldenem néhány fejezetet a szerkesztőmnek. Ha most itt lenne, Oliver tanár úr olvasná el, de… – Vágtam egy grimaszt. – Elolvasnád helyette, ha szépen megkérnélek?

Lucy szeme elkerekedett, és amikor elmosolyodott, fülig ért a szája.

– Viccelsz? Naná, hogy elolvasom. Ide vele!

Odaadtam neki a kinyomtatott szöveget, ő pedig leült velem szemben, törökülésben, és olvasni kezdett. Láttam rajta, hogy szinte issza a szavaimat. Egyszerűen nem tudtam levenni róla a szememet. Éjszakánként néha

eltűnődtem, mi történt volna velünk nélküle, hogy éltem volna túl a történteket, ha ez a kissé különc, hippi lány nem toppan be az életembe.

Muszáj volt megmondanom neki, hogy nincs számomra kedvesebb ember széles e világon.

Lucy Palmer megmentett a sötétségtől, amit nem tudtam neki eléggé megköszönni.

Egy idő után könnybe lábadt a szeme, és harapdálni kezdte az ajkát.

– Azta! – suttogta magának, és lapozott. Belemélyedt az olvasásba, és nem kapkodta el. – Azta! – dünnyögte ismét. Amikor végzett, az ölébe fektette a lapokat, és mielőtt rám nézett volna, megcsóválta a fejét, és újra azt mondta: – Azta!

– Nem tetszik? – kérdeztem, összefonva a karomat.

– Dehogynem. Tökéletes!

– Változtatnál benne valamit?

– Egyetlen szót sem. Ollie büszke lenne rád.

Halkan felsóhajtottam.

– Oké. Köszönöm. – Felállt, és elindult az ajtó felé, de én utánaszóltam: – Lennél a kísérőm Karla és Susie esküvőjén?

Gyengéden elmosolyodott, és megvonta a vállát.

– Már vártam, hogy feltedd ezt a kérdést.

– Nem voltam biztos benne, hogy eljönnél velem. Úgy értem… elég fura baráttal menni egy esküvőre.

Előbb még mosolygós, nagy barna szemébe most szomorúság vegyült, amikor rám nézett.

– Ó, Agyas Graham… – mondta elhalkuló hangon.

Annyira halkan, hogy azt hittem, csak képzelem, hogy beszél. – Mindent megadnék, ha több lehetnék számodra egyszerű barátnál.

Az esküvő napján a nappaliban vártam, hogy Lucy befejezze a készülődést. Elszoruló szívvel gondoltam arra, hogy mindjárt megpillantom, de még így is felülmúlta minden várakozásomat, amikor megjelent. Maga volt a szikrázó tökély. Földig érő halványkék ruhát viselt, és fátyolvirágot font a hajába.

Az ajkát rózsaszínre festette, és a szépsége káprázatosabb volt, mint korábban bármikor.

Minden pillantással többet éreztem iránta.

A hatást csak fokozta, hogy a karjában tartotta Talont, és az én kicsi szívem úgy bújt hozzá, hogy attól még jobban belehabarodtam az előttem álló látomásba.

Nem lett volna szabad így éreznünk egymás iránt.

Nem lett volna szabad belehabarodnom.

A gravitáció azonban egyre közelebb vonzott bennünket egymáshoz, és semmit sem tehettünk ellene.

– Gyönyörű vagy – mondtam neki, majd felálltam a kanapéról, és lesimítottam az öltönyömet.

– Te sem nézel ki rosszul – felelte, és megállt előttem a kislányommal.

– Pa-pa – gügyögte Talon, és felém nyújtotta pufók kis karjait. Elég volt, ha megszólalt, máris dagadni kezdett a szívem. – Pa-pa-pa-pa.

Sohasem gondoltam, hogy létezik ilyen erős szeretet.

A kezembe vettem, megpusziltam a homlokát, és ő visszapuszilt. Lucy közelebb lépett, megigazította a csokornyakkendőmet, amelyet ő választott. Ahogy mindent, ami rajtam volt. Azt állította, hogy a szekrényemben túl sok a fekete, ezért kiterelt a komfortzónámból, és egy világosszürke öltöny mellett döntött, világoskék alapon pöttyös nyakkendővel.

Ezután Lucy alkalmazottjához, Chrissyhez mentünk. Ő vállalta, hogy vigyáz Talonra, de ettől még aggódtam. Talon még soha senki mással nem töltött el egyetlen órát sem rajtam és Lucyn kívül, és míg Lucy megbízott Chrissyben, én Lucyban bíztam meg. Abban, hogy még nem hagyott cserben soha.

– Ha szüksége lenne bármire, megvan a számunk – mondtam Chrissynek, miután átadtam neki Talont. A lányom is kicsit feszültnek látszott.

– Jaj, ne aggódjon, remekül megleszünk. Maguknak egy feladatuk van ma estére: hogy jól érezzék magukat. Használjanak ki minden pillanatot.

Kimérten rámosolyogtam, majd lehajoltam, és még egyszer megpusziltam Talon homlokát.

– Ó, és Graham. Fogadja együttérzésemet az apja miatt. Oliver tanár úr nagyszerű ember volt – mondta Chrissy.

Megköszöntem neki. Lucy közben könnyedén megszorította a kezemet.

Az autóhoz menet felé fordultam:

– Te mondtad neki, hogy az apám volt?

– Az volt, nem? És ő is a fiának tartott téged.

Nyeltem egy nagyot, majd kinyitottam az autó ajtaját, és besegítettem Lucyt az utasülésre.

– Lucille?

– Igen?

– Ha veled vagyok, nem olyan sötét a világ.

Tíz perccel a kezdés előtt érkeztünk meg a szertartásra, és beültünk az egyik középső sorba, a két szélső székre. Csoda szép virágok voltak mindenütt; Lucy maga rendezte őket bájos kompozíciókba délelőtt. Nagyon értett ahhoz, hogy mindent széppé tegyen.

Amikor elkezdődött a szertartás, mindenki felállt. Elsőként Susie vonult végig a templomhajón az apjába karolva. Szélesen mosolygott, és lenyűgözően festett a fehér ruhájában. Amikor az első sort is elhagyták, az apja megpuszilta, és leült. Ekkor megváltozott a zene, jelezve, hogy Karla következik. Rózsaszín-fehér rózsából kötött csokrával úgy festett, mint egy angyal. A ruhája lágy hullámokat vetett körülötte, de látszott, hogy minden egyes lépésért megküzd. Egyértelmű volt, hogy mi nyomja a szívét – az, hogy élete talán legnagyobb napján az édesapja nem lehetett vele.

Az út felét sem tette meg, amikor megállt, a szája elé kapta a kezét, és felzokogott. Nem tudott úrrá lenni a fájdalmán.

Pár pillanat múlva már mellette álltam. Átkaroltam,

majd a füléhez hajoltam, és belesúgtam:

– Itt vagyok helyette én, Karla. Látod? Nem vagy egyedül.

Felém fordult. Bár a szeme még tele volt fájdalommal, elfogadta a karomat. Még néhány pillanatra átadta magát a bánatának, de most már volt kibe kapaszkodnia. Aztán, amikor elég erőt gyűjtött, rám mosolygott, és együtt mentünk tovább a szerelme felé.

Az eskető pap elmosolyodott, amikor megálltunk előtte. Susie tekintete összekapcsolódott az enyémmel, így köszönte meg, hogy átsegítettem Karlát a nehéz pillanatokon.

– Ki adja ki ezt a gyönyörű menyasszonyt? – kérdezte a lelkész.

Kihúztam magam, és mélyen Karla szemébe néztem.

– Én. – Közben kisimítottam a szeméből pár kósza könnycseppet, és mosolyogva hozzátettem: – Én adom ki, személyesen.

Karla felém fordult, megölelt, és a fülembe súgta:

– Köszönöm, tesó.

– Nagyon szívesen, kishúgom.

Visszamentem a helyemre, és beültem Lucy mellé, akinek az arcán patakokban folyt a könny, mégis mosolygott. Sohasem láttam szélesebben mosolyogni. Elnyílt a szája, és azt suttogta:

– Szeretlek! – Aztán elfordult tőlem, és a szertartásnak szentelte a figyelmét.

A szívem csordultig telt érzelmekkel. De hát a szív már csak ilyen. Amikor az ember azt hiszi, hogy már tele van,

még mindig fér bele egy csöppnyi szeretet.

Az, hogy beleszerettem Lucy Palmerbe, nem az én választásom volt. A sors akarta, hogy így legyen.

A ceremónia hátralévő része simán telt. Szeretetteljes este kerekedett belőle, sok nevetéssel és tánccal. Rengeteget táncoltunk.

Az egyik lassú számnál Mary odajött hozzám, és táncra kért. Felálltam, és a táncparkettre kísértem. Ott a vállamra tette a kezét, és lassan forogni kezdtünk.

– Amit ma Karláért tettél… sohasem leszek képes kellő módon megköszönni – mondta könnybe lábadt szemmel.

Lehajoltam, és lepusziltam az arcáról egy legördülő könnycseppet.

– Szeretném, ha tudnátok, Mary, hogy számíthattok rám. Mindig. Minden körülmények között.

Elmosolyodott, és bólintott.

– Mindig is szerettem volna egy fiút.

– Én pedig egy mamát.

Némán táncoltunk tovább. Mary, miközben hagyta, hogy vezessem, a vállamra hajtotta a fejét.

– Ahogy ránézel… – szólalt meg hirtelen, Lucyra utalva. – És ahogy ő rád néz…

– Tudom.

– Engedd őt magadhoz, drágám. Mellette úgy fogod érezni magad, ahogy én éreztem magam Ollie-val. Egésznek. Egy ilyen szerelem mellett nem mehet el csak

úgy az ember. Tudom, vagy egymillió oka van, amiért szerinted nem működne a kapcsolat, és csupán egy, ami mégis működőképessé teszi. Ez az egy a szerelem.

Tudtam, hogy igaza van Lucyval kapcsolatban. És az is igaznak tűnt, amit a szerelemről mondott.

És még valamit tudtam. Ha a szerelem egyszer emberi alakot öltene, akkor az biztosan Lucyra hasonlítana.

Amikor a szám véget ért, Mary megpuszilt, és azt súgta:

– Beszélj vele. Mondd el neki, hogy mitől félsz, mi az, ami aggaszt, és mi az, ami a tetteidet motiválja. Mondj el neki őszintén mindent, aztán nyisd ki előtte a szívedet, és engedd be. Nem fog csalódást okozni, nekem elhiheted.

Megköszöntem a táncot, és ahogy elfordultam, még láttam, hogy Lucy is éppen ekkor fejezi be a táncot egy idősebb, hetvenes éveiben járó öregúrral. Szinte hallottam Oliver tanár úr hangját, sőt a jelenlétét is éreztem a szívem dobbanásaiban.

Légy bátor, Graham.

Az asztalunknál csatlakoztam hozzá, amikor örömtől kipirult arccal leült. Mintha a boldogságon kívül nem ismert volna más létezési módot.

– Köszönöm, hogy elhoztál magaddal, Graham. Ez annyira…

Félbeszakítottam. Nem bírtam volna kivárni még egy pillanatot. A szám egyszerűen birtokba vette a száját, és ettől forogni kezdett velem a világ. Úgy éreztem, mintha Lucy lénye körülfonná a lelkemet, onnan átszivárogna a pórusaimba, és jobb emberré tenne, mint amilyennek

bármikor el tudtam volna képzelni magam. Millió halált haltam, mielőtt esélyt adtam magamnak az életre, és ehhez az ő ajkáról szippantottam az első levegőt.

Elhúzódtam tőle, de az ujjaim továbbra is a nyakán pihentek, finoman masszírozták a tarkóján a bőrt.

– Te vagy az – suttogtam a szájába. – Te vagy az én legnagyobb reményem. És az is maradsz, amíg csak élek.

És ekkor visszacsókolt.

26

LUCY

Nem tudtuk, hogyan viszonyuljunk egymáshoz az első csók után. A mi helyzetünk nem volt normálisnak nevezhető, amiben az első csókot egy kapcsolat kialakítása követi. Mi mindent fordítva csináltunk. Már jóval az első csókunk előtt beleszerettem egy férfiba, akiről tudtam, hogy viszontszeret, és ezt igazából egyikünk sem tehette volna meg. A kapcsolatunk csak a tündérmesék világában működhetett volna, annak ellenére, hogy egyszerre dobbant a szívünk. A társadalom szemében nem voltunk több szörnyű tévedésnél.

És lehet, hogy tényleg az voltunk. Súlyos tévedés.

Lehet, hogy az útjainknak nem lett volna szabad keresztezniük egymást.

Lehet, hogy Graham szerepe abból állt, hogy leckét adjon nekem az életből, aztán eltűnjön belőle mindörökre.

Mégis, ahogyan megcsókolt…

Az a csók olyan volt, mintha a menny és a pokol ütközött volna össze. Egyszerre volt helyénvaló és súlyos hiba. Ugyanakkor mindent beleadtunk. Graham ajkától egyszerre szárnyaltam egyre magasabbra és zuhantam

egyre mélyebbre. A lélegzetvételétől dübörögni kezdett a szívem, de ugyanabban a pillanatban meg is állt.

Ebben a csókban egyszerre volt benne a jó és a rossz, ami az egész szerelmünket jellemezte.

A lényem egyik fele tudta, hogy tiltakoznom kellene, de ahogy Graham ajka felmelegítette a lelkem hideg zugait… ahogy ő maga életre szóló nyomot hagyott rajtam…

Sohasem fogom megbánni, hogy rátaláltam, akkor sem, ha nem adatik számunkra több, csak ez a pár boldog pillanat.

Mert ez mindent megért.

Soha semmi sem fogja felülmúlni azt az érzést, amely a csók alatt összekapcsolta a lelkünket.

Mindig ő lesz az, akiről éjszakánként azt fogom álmodni, hogy reggel majd mellette ébredek.

Mindig érdemes lesz arra, hogy kockára tegyem érte a lelkemet.

Néha, amikor az ember szíve egy egész regényre vágyott, nem kapott többet egy rövid novellánál. Hiába áhítozott sírig tartó szerelemre, nem jutott neki több, csak pár gyorsan tovaröppenő pillanat.

És én nem tehettem mást, mint amit ilyenkor bárkinek meg kell tennie: úgy éltem meg, amit a sorstól kaptam, hogy minden pillanat örökké számítson.

Nem hoztuk szóba a csókot, amikor aznap éjjel hazaértünk. És a következő héten sem beszéltünk róla. Én Talonra koncentráltam, Graham a regényén dolgozott. Úgy hittem, mindketten a megfelelő pillanatra várunk, hogy

megbeszéljük, ami történt, de az időzítés néha trükkös dolog. Az esetek többségében rossz.

Az ember ilyenkor lép egy nagyot, és közben reméli, hogy nem zuhan szakadékba.

Szerencsére egy napos szombat délután Graham rászánta magát erre a lépésre.

– Jó volt, ugye? – kérdezte, amikor Talont pelenkáztam a gyerekszobában.

Felpillantottam. Az ajtóban állt, és engem figyelt.

– Mi? – kérdeztem, miközben ujjaim megerősítették a pelenkán a tépőzárat.

– A csók. Te is jónak találtad?

Hirtelen szúrni kezdett a mellem. Felemeltem Talont, és megköszörültem a torkomat.

– Igen. Teljesen letaglózott.

Bólintott, és elindult felém. Minden egyes lépésétől vadabbul vert a szívem.

– Csak ennyi? Vagy mást is gondoltál róla?

– Az igazat akarod? – suttogtam.

– Az igazat.

– Azt hittem, voltam már szerelmes. Azt hittem, pontosan tudom, hogy mit jelent az érzés. Hogy ismerem minden csínját-bínját. Tudom, milyen formákat képes ölteni, és hogy néha nagy kacskaringók után jut csak el az ember szívéhez. De aztán jött ez a csók.

– És?

Nyelni is alig bírtam, nemhogy beszélni.

– És ekkor megértettem, hogy te vagy az első és egyetlen,

aki képes életre kelteni a szívdobbanásaimat.

Graham bizonytalan pillantásokkal méregetett.

– De? – kérdezte, és még közelebb jött. A zsebébe csúsztatta a kezét, és mielőtt újra megszólalt volna, az ajkába harapott. – Tudom, hogy van egy „de” is. Látom a szemeden.

– De… Van egy nővérem.

Graham arca megvonaglott.

– Jane.

Bólintottam.

– Lyric.

– Tehát, azt gondolod, hogy te és én… Soha? – A szemében megvillanó fájdalomtól megszakadt a szívem.

– Azt hiszem, az embereknek lenne némi hozzáfűznivalója, és ez nagyon aggaszt.

Most már olyan közel volt hozzám, hogy akár meg is csókolhatott volna.

– És mióta törődik egy hippi azzal, hogy mit mondanak róla az emberek?

Elpirultam, mire Graham a fülem mögé tűrte a hajamat.

– Nem lesz könnyű – mondta. – Sőt, inkább nehéz lesz. Mondhatni, fura. De ha megadod nekem, nekünk az esélyt, megígérem, hogy meg fogja érni minden lopott pillanat. Rendben?

Mit tehettem volna mást, mint hogy átadtam magam a pillanatnak, és azt feleltem:

– Rendben.

– Randevúra akarlak hívni. Holnap. Azt akarom, hogy

vedd fel a kedvenc ruhádat, és gyere el velem valahová.

Felnevettem.

– Biztos vagy benne? A kedvenc ruhám egyszerre csíkos és pöttyös, és nagyon, de nagyon színes.

– Nem is számítottam másra – felelte mosolyogva.

Istenem. Az a mosoly! Az a mosoly ezernyi dolgot művelt velem. Letettem Talont a szőnyegre, hogy kedvére mászhasson, és hallgattam, hogy mit mond Graham.

– És, Lucille…

– Igen?

– Hányásnyomok vannak az arcodon.

A szemem elkerekedett a döbbenettől. Egy popsitörlővel a kezemben a tükörhöz léptem, és elkezdtem letisztogatni az arcomat. Közben Grahamre pillantottam, aki önelégülten vigyorgott. Éreztem, hogy elpirulok. Összefontam a karomat, és a hatás kedvéért a szemöldökömet is összevontam.

– És neked éppen most kellett randira hívnod, amikor le vagyok hányva?

Habozás nélkül rábólintott.

– Persze. Mit számít egy kis hányás, amikor szerelmes vagyok beléd, és el akarlak vinni valahová?

– Mi? Várj! *Mit mondtál?* Ismételd meg, légy szíves. – A szívem a torkomban dobogott, úgy éreztem, fejtetőre állt velem a világ.

– Azt, hogy el akarlak vinni valahová?

– Nem. Azt, amit előtte mondtál.

– Hogy mit számít egy kis hányás?

Ingerülten legyintettem.

– Nem, nem. Azt, ami utána következett. Amikor azt mondtad…

– Mit? Hogy szeretlek?

Már megint ugyanazt éreztem. Hogy a szívem a torkomban dobog, és hogy megfordul velem a világ.

– Tényleg szeretsz?

– Teljes szívemből. Minden porcikámmal.

Mielőtt erre bármit is mondhattam volna, mielőtt egyetlen hang elhagyhatta volna a számat, eltipegett mellettem egy pici lány. Ugyanabban a pillanatban kerekedett el a szemem, amikor Grahamé. Ugyanabban a pillanatban nyitottuk szóra a szánkat.

– Csak nem? – kérdezte.

– Azt hiszem… – feleltem.

Graham a karjába kapta Talont. Esküszöm, hogy az izgatottságától szikrák pattogtak körülöttünk.

– Egyedül felállt, és elkezdett járni! – kiáltotta, aztán megforgatta a lányát, aki hangos kacagással fogadta az arcára kapott pusziözönt. – Kicsikém, hiszen te jársz!

Hatalmas ugrálásba kezdtünk mind a ketten, úgy ünnepeltük Talont, aki ugyancsak nevetett, és boldogan tapsikolt a pufók kezecskéivel. Az egész estét a padlón töltöttük, és próbáltuk rávenni, hogy sétáljon még egy picit. Minden alkalommal, amikor felállt, és tett néhány ügyetlen lépést, olyan ujjongásba kezdtünk, mintha az olimpiai aranyérmet akasztották volna a nyakába. Bár aminek a tanúi voltunk, az számunkra minden aranyéremnél többet

ért.

Ez volt életem legszebb estéje, pedig nem tettem mást, csak a szerelmemet néztem, ahogy a kislányát szereti, gátlások nélkül, szabadon. Miután Talon végre elaludt, mi is visszavonultunk Graham hálószobájába, és egymást átölelve hagytuk, hogy bennünket is megtaláljon az álom.

– Lucille? – suttogta Graham a nyakamba, ahogy félálomban közelebb araszoltam hozzá, hogy még jobban befészkelhessem magam az ölelésébe.

– Igen?

– Nem akarom, hogy igaz legyen, de szeretnélek felkészíteni valamire, ha mégis bekövetkezik. Biztosan lesz olyan, hogy cserben foglak hagyni. Nem mintha ezt akarnám, de bármennyire szereti is egymást két ember, előfordul, hogy az egyik időnként cserben hagyja a másikat.

– Igen – bólogattam megértően. – Én azonban elég erős vagyok ahhoz, hogy ne hagyjam el magam. Meg aztán… előfordulhat, hogy én is cserben hagylak téged.

– Igen – válaszolta Graham ásítozva, és még közelebb vont magához. – De én azokon a napokon még jobban foglak szeretni, mint máskor.

Másnap reggel még mindig a fellegekben jártam Graham és Talon miatt. Egészen addig, míg be nem értem a virágboltba. Mari az irodában ült az álla alatt összekulcsolt kézzel, és a könyvelést nézte. Ebben nem is lett volna semmi furcsa, hiszen egy íratlan megállapodás szerint ő

vitte a papírügyeket, míg én a pult mögött próbáltam helytállni. Mari nagyon jó volt abban, amit csinált, de amikor aznap beléptem az irodába, szinte láttam, hogy sötét felhők gyülekeznek a feje fölött.

Tudtam, hogy mit mondott volna a mama, ha abban a pillanatban láthatja az ő kicsi lányát.

Már megint túlkombinálod a dolgokat, Mari Joy.

Még mindig összevont szemöldökkel felnézett rám, és hátradőlt a székben.

– Mi a baj? – kérdeztem, és nekitámaszkodtam az ajtófélfának.

– Ez a leghosszabb mondat, ami elhangzott köztünk, mióta…

– Mióta visszaköltöztél az exedhez?

– A férjemhez – javított ki automatikusan.

Tényleg nem nagyon beszéltünk, amióta Parker újra berobbant az életünkbe, és elérte, hogy Mari visszaköltözzön hozzá. Ami azt illeti, kerültem is a beszélgetést, mert tudtam, hogy Mari már döntött. Jól ismertem. Hajlamos volt túlbonyolítani mindent, de amikor meghozott egy döntést, azt véghez is vitte. Nem tudtam volna olyat mondani neki, amivel rávehettem volna, hogy fordítson hátat a szörnyetegnek, akivel egy ideje ismét megosztotta az ágyát.

Csupán egy dolgot tehettem. Türelmesnek kellett lennem, hogy ott legyek, és összerakhassam a szívét, amikor ugyanaz a férfi ismét darabokra zúzza.

– Mi a baj? – kérdeztem újra, a papírok felé biccentve.

Megrázta a fejét.

– Semmi. Csak próbálom kideríteni, hogy állunk.

– Nem hiszem, hogy semmi lenne – ellenkeztem, majd az íróasztalhoz léptem, és leültem vele szemben. – Elárul a homlokod.

– A homlokom? – kérdezte.

– Aha. Nagyon aggodalmasan ráncolod.

– Miről beszélsz? Nem ráncolom sehogy.

Ránéztem azzal a rám jellemző „na nehogy azt akard elhitetni velem, hogy nem aggaszt semmi” pillantással, mire felsóhajtott.

– Azt hiszem, nem tarthatjuk meg Chrissyt.

– Mi? Hiszen remek munkaerő. Már akartam is javasolni, hogy adjunk neki fizetésemelést.

– Épp erről van szó, Lucy. Nincs annyi pénzünk, hogy bárki fizetését felemelhetnénk. Jó, ha a boltot meg tudjuk tartani. Mindenképpen meg kell válnunk tőle.

A homlokomat ráncoltam. Teljesen összezavarodtam attól, amit mondott, leginkább azért, mert hamisan csengett minden szava.

– Ezt te mondod, vagy Parker beszél belőled?

– Én mondom, Lucy, a nővéred és üzlettársad, aki üzletvezetésből szerzett diplomát.

– De hát annyira szereti a munkáját! És minket is – mondtam.

Mari finoman megvonta a vállát.

– Én is kedvelem. Semmi személyes nincs a javaslatomban, de az üzlet az üzlet.

– Most pont olyan vagy, mint Lyric – pufogtam. – Csupa üzletiesség, semmi szív.

– Pedig van neki szíve, Lucy. Még akkor is, ha ti ketten sohasem jöttetek ki egymással.

Felbosszantott, hogy Mari hirtelen a védelmébe vette Lyricot. Felvontam a szemöldökömet.

– Elhagyta a gyerekét, Mari.

– Mindannyian követünk el hibákat.

– Igen – bólintottam. – Kilöttyentjük a tejet, odaégetjük a pizzát, vagy megfeledkezünk egy évfordulóról. De kisétálni a koraszülöttosztályról, ahol az újszülött gyermekem az életéért küzd? Semmi érdeklődést sem mutatni iránta, amikor már rendben van? Ez nem hiba, hanem döntés.

Mari erre egy grimasszal válaszolt.

– Azért elég fura, hogy ennyire a szíveden viseled annak a gyereknek a sorsát. Úgy értem, korábban még csak nem is ismerted Grahamet, ami pedig Lyricot illeti, sohasem volt felhőtlen a viszonyotok. Nem gondolod, hogy azzal, amit csinálsz, csak rontasz a helyzeten? Egyáltalán nem normális, hogy ennyire beleavatkozol mások életébe.

– Ami azt illeti, te is közeledhetnél hozzá egy kicsit. Neked is az unokahúgod, nem csak nekem. A jövő hétvégén ünnepeljük az első születésnapját… Talán, ha eljönnél, jobban megértenéd a ragaszkodásomat.

– *Ünnepeljük*, így, többes szám első személyben? Mi? Hát tényleg nem látod, hogy mennyire abnormális ez az egész? Lucy, az a kislány nem a te gyereked!

– Tudom. De attól még segíthetek Grahamnek, nem?

– Miután gyakorlatilag vele élsz…

– Azért, mert kirúgtál!

Mari megrázta a fejét.

– Igazából nem rúgtalak ki, azt meg biztosan nem tanácsoltam, hogy költözz hozzá. Az a te döntésed volt. Vagy inkább a szívedé.

– Hagyd abba! – A hangom egészen elmélyült a gyomromban keletkező csomótól.

Mari sokat tudó pillantást vetett rám.

– Lucy, tudom, hogy odavagy érte.

Megpróbáltam visszapislogni a kicsordulni készülő könnyet.

– Te nem tudod, mit beszélsz. Fogalmad sincs semmiről.

– Azt tudom, hogy hibát követsz el. Graham nemrég még Lyrickal élt. A nővéreddel! – Mari most már kiabált. – Tudom, hogy téged az érzelmeid vezérelnek, de ez akkor sincs rendben!

Éreztem, hogy gyűlni kezd bennem a harag, ezért, mielőtt megszólaltam volna, beleharaptam az alsó ajkamba.

– Mert te aztán mindent tudsz a viszonyokról, igaz? Jobban értesz hozzájuk, mint bárki más.

– *Viszonyokról beszélsz?* – sziszegte. – Lucy, neked nem lehet viszonyod Graham Russell-lel! Tudom, hogy fájni fog, amit most mondok, de egyet kell értenem Lyrickal. Tényleg olyan vagy, mint a mama. Túlontúl szabad a lelked, és a szabadság néha fullasztó tud lenni. Ha meg akarsz állapodni, ne Grahamet válaszd. Ő nem a tiéd.

Nem tudtam, mit tegyek. Szinte égett a mellem a

bensőmben tomboló fájdalomtól. Kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit, de nem jött ki rajta hang. És mivel egyébként sem jutott az eszembe semmi, sarkon fordultam, és elmentem.

Nem kellett sok idő ahhoz, hogy a természetben találjam magam, a kedvenc futóösvényemnél. Vettem egy nagy levegőt, majd hasonló vehemenciával ki is fújtam, és futni kezdtem a fák között. A levegő élesen az arcomba csapott, de én csak futottam, egyre gyorsabban, mert azt reméltem, hogy így megszabadulok a fájdalomtól és a zavaros gondolataimtól.

Az egyik felem gyűlölte Marit azért, amit mondott, a másik azonban eltűnődött azon, hogy nincs-e igaza.

Gondolatban beleéltem magam egy tündérmesébe, ami Grahamről és rólam szólt. Önző módon azt hittem, hogy talán lehet jövője a szerelmünknek. Önző módon hagytam, hogy az érzéseim irányítsanak.

Álmodozó voltam, mint az anyám, és bár mindig örömmel töltött el, hogy ennyire hasonlítok rá, most már én is kezdtem meglátni a hibáit. Inkább lebegett, mint hogy a földön járt volna, és amikor a földön járt, gyakran megbotlott, és bármi történt, sohasem nézett szembe a valósággal.

Így, amikor a valóság eljött hozzá, mindig egyedül maradt.

És ez megrémisztett. Nem akartam én is egyedül maradni.

De leginkább attól rettegtem, hogy többé nem lehetek

együtt Grahammel és Talonnal.

Nem volt bátorságom bemenni Graham házába, amikor odaértem. Mivel a futástól sem tisztult ki a fejem, a házat megkerülve egyenesen a hátsó udvarba mentem, Ollie fájához. Ott törökülésbe ereszkedtem, és csak bámultam a csemetét, amelynek még évei voltak arra, hogy kinője magát. Nem tudtam, mennyi időt töltöttem ott. A másodpercekből percek lettek, a percekből órák. Már kezdett lemenni a nap, amikor Graham csatlakozott hozzám. Tökéletes szabású öltöny volt rajta, és csodálatosan festett. Szörnyen éreztem magam, mert tudtam, hogy le fogom mondani a randinkat, de a zavaros érzelmeim miatt még nem álltam készen egy ilyen fordulatra. Mari több bűntudatot csepegtetett belém, mint amennyit el bírtam volna viselni. Talán naiv voltam, amikor azt hittem, hogy bármit érezhetek Graham iránt. És talán ostoba is.

– Szia – mondta.

– Szia – feleltem.

Leült.

Végül ő szólalt meg megint.

– Szomorú vagy.

Bólintottam.

– Igen.

– Már órák óta itt ülsz.

– Tudom.

– Nem akartalak megzavarni.

– Köszönöm.

Ő is bólintott.

– Ám úgy vélem, elég időt és teret adtam neked. Talán túl sokat is, hogy meggyőzd magad valamiről. De hidd el nekem, Lucy Hope Palmer, te nem azt érdemled, hogy egyedül legyél.

Több szó nem hangzott el, de ez is elég volt ahhoz, hogy megértsem a nyilvánvalót. Bár a világ is érezhette volna, hogy milyen egyszerre dobog a szívünk, akkor talán nem ítélték volna el azt, ami bennünket összekötött.

– Hát ez elég szörnyű első randi – jegyeztem meg nevetve, bár az idegességtől még mindig remegő hangon.

Graham benyúlt a zakója zsebébe, előhúzott egy csomag medvecukrot, és a kezembe nyomta.

– Most már jobb? – kérdezte.

Felsóhajtottam, és habozva bólintottam, mielőtt kinyitottam volna a tasakot.

– Jobb. – Mindig helyesnek tűnt, ha vele voltam. Mintha hazaértem volna.

Ebben a vonatkozásban mégsem hasonlítottam a mamára. Míg ő mindig azt kereste, hová lebbenhetne tovább, az én szívem arra vágyott, hogy lehorgonyozhasson Graham Russell mellett.

Életemben először kétségbeesetten vágytam arra, hogy szilárd talaj legyen a lábam alatt.

27

GRAHAM

– Fel kellene hívnod – mondtam Lucynak, aki fel-alá járkált a házban, figyelemelterelő tevékenységeket keresve. Hónapokon át semmi másról nem beszélt Marivel, csak munkával kapcsolatos dolgokról, de most minden jel arra mutatott, hogy alaposan összekülönböztek valamin. És ez a valami teljesen felemésztette Lucyt, bár mindent megtett azért, hogy ne is kelljen szóba hoznia.

– Nincs miért. Jól megvagyunk – felelte most is.

– Hazudsz.

Felém fordult, és felvonta a szemöldökét.

– Nem inkább a könyveddel kellene foglalkoznod?

A cserfessége mindig megmosolyogtatott.

Szerettem ezt az oldalát.

Mindegyik oldalát szerettem.

– Látom rajtad, hogy hiányzik.

– Nem – felelte, de az arca éppen az ellenkezőjét mondta. Harapdálni kezdte az ajkát. – Szerinted boldog? Én nem hiszem. De nem számít. Nem akarok beszélni róla.

– Lucil…

– Az élete legnehezebb pillanatában hagyta faképnél.

Milyen ember az ilyen? Á… Hagyjuk. Az ő élete. Eleget emésztettem már magam miatta.

– Oké – bólintottam.

– De akkor is egy gazember. És még csak nem is jóképű gazember! Utálom, el se tudom mondani, mennyire. Marire pedig haragszom, amiért őt választotta helyettem. Helyettünk. Ráadásul ma van Talon születésnapi partija, és Mari azon sem lesz itt. El sem hiszem! A francba! – Elsírta magát, és hogy ne lássam a könnyeit, kiszaladt a konyhába. Persze utánamentem, éppen akkor, amikor kihúzta Talon alaposan odaégett csokitortáját a sütőből. – Nem, nem, nem! – nyöszörögte, majd reményvesztetten lecsapta a pultra.

– Lélegezz! – Mögé léptem, és a vállára tettem a kezemet. A szeme könnyben úszott, de nekem nevetnem kellett. – Csak egy torta, Lucille. Szóra sem érdemes!

– Dehogynem! – fordult felém indulatosan. – Úgy volt, hogy bejárjuk Európát. Hátizsákkal. Akkor kezdtünk el spórolni rá, amikor beteg lett. Nyitottunk egy „negatív gondolatok” perselyt, és amikor rossz gondolataink támadtak a betegségével kapcsolatban, vagy valami miatt elfogott bennünket a félelem, bedobtunk egy kis aprót. Az első persely egy hét alatt megtelt, így nyitottunk egy másodikat. Mari útnak is akart indulni, amint jobban lett, de én féltem. Attól tartottam, nem lesz elég ereje, hogy túl korai lenne számára egy ekkora út, ezért itthon tartottam. Elzártam a világtól, mert én nem voltam elég erős ahhoz, hogy repülőgépre szálljak vele. – Nyelt egyet. – Most meg

nem áll szóba velem, és én sem vele. Pedig ő a legjobb barátom.

– Majd észhez tér.

– Meghívtam Talon születésnapjára. Ez robbantotta ki a vitát.

– Nem értem. Mi köze a születésnapnak a ti dolgotokhoz?

– Azt… – Lucy hangja elcsuklott. Hogy folytatni tudja, vett egy nagy levegőt. Már csak centiméterekre álltunk egymástól. – Azt gondolja, hogy ami köztünk van… közted és köztem… az nem helyénvaló. És az sem, hogy ennyire ragaszkodom Talonhoz. Szürreálisnak tartja a hármunk kapcsolatát.

– Tulajdonképpen az is – mondtam neki. – De ettől nincs benne semmi rossz.

– Azt mondta, nem vagy az enyém. És ezért nem is szerethetlek.

Mielőtt válaszolhattam volna, megszólalt a csengő. Lucy kierőltetett magából egy hamis mosolyt.

– De hát nem ez a baj. A baj az, hogy elégettem a tortát. Ez idegesített fel annyira. Megyek, megnézem, ki az.

Én ott maradtam. Egy darabig csak bámultam a tortát, aztán fogtam egy kést, hátha le tudom vakarni róla az égett részeket. Lucynak nagy szüksége volt a sikerélményre az előzmények után. Valamivel vissza akartam csalni az arcára a mosolyt.

– Ó, te jóisten! – hallottam a másik szobából. Lucy hangja döbbent volt, és amikor átmentem a nappaliba, már láttam is, hogy miért.

– Jane – motyogtam, amint megpillantottam az ajtóban álló nőt egy macival és más ajándékokkal a hóna alatt. – Mi szél hozott mifelénk?

Kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de a pillantása ekkor visszavándorolt a húgára. A hangja szinte mart, amikor megszólalt.

– Te mi a csudát keresel itt, Lucy?

– Én csak… – kezdte Lucy, de a látvány annyira megrázta, hogy nem jött ki hang a torkán.

– Válaszolj, Jane. Miért jöttél? – tettem fel neki újra a kérdést.

– Én csak… – a hangja ugyanúgy remegett, mint egy pillanattal korábban Lucyé. – Látni akartam a lányomat.

– A lányodat? – kérdeztem dühösen. Megdöbbentett, hogy volt mersze besétálni az otthonomba, és kimondani ezeket a szavakat.

– Én… Beszélhetnénk, Graham? – kérdezte, és ismét Lucyra nézett. – Négyszemközt.

– Bármi mondandód van, azt nyugodtan elmondhatod Lucille előtt – válaszoltam.

Lucy már amúgy is sebzett szíve, ha keservesen is, de tovább dobogott.

– Semmi baj – mondta. – Elmegyek. Amúgy is van egy kis dolgom a virágboltban. Csak beszaladok a kabátomért.

Ahogy ellépett mellettem, megfogtam a karját, és odasúgtam neki:

– Nem kell elmenned.

Lassan bólintott.

– Szerintem meg jobb, ha kettesben maradtok. Van mit megbeszélnetek. A jelenlétem csak rontana a helyzeten.

Könnyedén megszorította a kezemet, aztán elengedte. Felvette a kabátját, és minden további szó nélkül távozott. Még a szoba is sötétebbnek tűnt nélküle.

– Mit akarsz, Jane?

– Eltelt egy év, Graham. Látni akarom a lányomat.

– És miből gondolod, hogy jogod van hozzá? Elhagytad.

– Mert megrémültem.

– Önző voltál.

Vágott egy grimaszt, és idegesen fészkelődni kezdett.

– Akkor is meg kell engedned, hogy lássam. Az anyja vagyok. Megérdemlek ennyit. Engem is megillet a szülői jog.

– Azt mondod, az anyja vagy? – sziszegtem. Émelyegni kezdett a gyomrom. Az anyaság nem abból állt, hogy valaki életet adott egy gyereknek. Az anyasághoz hozzátartoztak az átvirrasztott éjszakák, az etetések. Egy anya a beteg gyermeke bölcsője mellett töltötte minden pillanatát, és a gyermek minden lélegzetvételére odafigyelt. Egy anya tudta volna, hogy Talon utálja a macikat. Egy anya nem hagyta volna el a haldokló gyermekét.

Jane minden volt, csak anya nem.

De leginkább idegen volt. A gyermekem számára ugyanúgy, mint az otthonomban.

És én is idegennek tekintettem.

– Menj el! – mondtam neki. Kellemetlenül érintett a megjelenése. Hogy hihette, hogy ennyi idő után

visszasétálhat az életünkbe, csak úgy?

– Lefekszel Lucyval? – kérdezte minden átmenet nélkül.

– Tessék? – Éreztem, hogy felhorgad bennem a harag. – Hónapokkal ezelőtt elhagytad a lányodat. Mindezt egy szart sem érő üzenetben tudattad velem. Aztán anélkül, hogy egyszer is visszanéztél volna, elhúztad a csíkot. És most azt hiszed, jogod van ezt kérdezni tőlem? Nem, Jane. Egyetlen kérdést sincs jogod feltenni.

Megfeszítette a vállát.

– Nem akarom őt a lányom közelében tudni! – kiáltotta, bár remegett a hangja.

Az ajtóhoz léptem, és szélesre tártam.

– A viszontlátásra, Jane.

– A feleséged vagyok, Graham. Egy olyan nő, mint Lucy, csak árthat a lányunknak. Mérgező személyiség. Nem engedhetem, hogy a közelében legyen. Megérdemlem, hogy…

– *Semmit sem érdemelsz!* – üvöltöttem, és a hangomba a haragon kívül undor és félelem is vegyült. – Semmit sem érdemelsz! – Elvetette a sulykot azzal, hogy a feleségemnek nevezte magát. Azzal még inkább, hogy rosszindulatúan beszélt Lucyról. A legesleginkább azonban azzal, hogy megmondta, miként kellene nevelnünk Talont. – Hordd el magad! – üvöltöttem még a korábbinál is hangosabban, olyan erővel, hogy Talon felébredt, és sírva fakadt.

Olyan házban nőttem fel, amely üvöltözéstől volt hangos, és soha nem akartam ilyesminek kitenni a lányomat.

Kényszerítettem magam, hogy halkabban beszéljek.

– Kérlek, Jane. Menj el.

Felszegett fejjel lépett ki a házból.

– Gondold végig, hogy mire készülsz, Graham. Ha becsapod előttem ezt az ajtót, az azt jelenti, hogy harcolni fogunk. Mi több, háború lesz.

Még csak gondolkoznom sem kellett a válaszon.

– Majd az ügyvédem felhívja az ügyvédedet.

Azzal becsaptam az ajtót az orra előtt.

28

LUCY

– Lyric itt van a városban! – mondtam, amint becsörtettem a Monet Kertjébe. Mari éppen a kirakatban rendezgette a virágokat.

Felpillantott, és egy apró biccentés kíséretében azt mondta:

– Igen. Tudom.

– Mi? – kérdeztem meglepetten. – Mikor tudtad meg?

– Két nappal ezelőtt. Beugrott Parker lakásába beszélgetni. – Zavarba ejtő volt az a természetesség, ahogy a szavak legördültek az ajkáról. Mi szállta meg a nővéremet? Őt szerettem a világon a legjobban. Mi változtatta meg?

Mi történt az én drága Marimmel?

– Miért nem mondtad el? – kérdeztem. Éles fájdalom hasított a szívembe. Mintha megszakadt volna. – Tegnap találkoztunk, és egy szót sem szóltál.

– Akartam, de az utolsó beszélgetésünk elég kellemetlenül végződött. Elrohantál – válaszolta, felkapva egy vázát, hogy a kirakatba tegye. – Egyébként meg miért olyan meglepő, hogy visszajött? Itt van a családja, Lucy.

– Akiktől lelépett, hónapokkal ezelőtt. Képes volt

elhagyni a koraszülöttosztályon fekvő újszülöttjét. Merő önzésből. Nem gondolod, hogy otrombaság volt a részéről visszasétálni Graham életébe? Talonról nem is beszélve.

– Ebbe nekünk nincs beleszólásunk, Lucy. Semmi közünk hozzá.

Még több darabra szakadt a szívem. Mari úgy beszélt, mintha nem nagyon érdekelné a dolog.

– Azonban… – Mari vett egy nagy levegőt, aztán karba fonta a kezét, és felém fordult. – Van valami, amiről beszélnünk kell. Azt hittem, még halogathatom egy kicsit, de minek, ha már úgyis itt vagy.

– Miről van szó?

– Lyric átnézte a könyvelésünket, és van benne pár dolog, amit aggasztónak talál. Azt hiszem, igaza van. Nem kellett volna felvennünk Chrissyt. Nincs hozzá elég profitunk.

– Mi az ördögnek beszélsz te Lyrickal az üzleti ügyeinkről? – Mari egy grimasszal válaszolt, mire felvontam a szemöldökömet. – Mit titkolsz előlem?

– Ne ess pánikba – mondta olyan hangon, amitől azonnal pánikba estem. – Emlékszel, amikor megnyitottuk az üzletet, és nem kaptunk kölcsönt ahhoz, hogy minden szükségletünket fedezni tudjuk?

– Mari… Te azt mondtad nekem, hogy a bank végül megadta a kölcsönt. Hogy érdemes volt annyit próbálkozni, mert végül mégiscsak sikerült.

Mari, mielőtt megszólalt volna, elkapta rólam a pillantását.

– Nem tudtam, mit csináljak. Te annyira boldog és izgatott voltál, hogy végre továbbléphetünk a betegségem után, így nem volt bátorságom bevallani az igazat. Annyi mindent feláldoztál értem. A kedvedben akartam járni. Úgy gondoltam, hogy a bolt megnyitásával örömet szerzek neked.

– Te hazudtál nekem a kölcsönről – néztem rá vádlón. – Nem a banktól kaptad, hanem Lyrictól, igaz?

– Sajnálom, Lucy. Tényleg. Olyan magasra rúgtak az orvosi számlák, és annyi kiadásunk volt… Melyik bank ad kölcsönt ilyen körülmények között?

– Így hát megkerültél, és Lyrictól kértél pénzt a nyitáshoz.

– Miért? Ha előre szólok, belegyeztél volna, hogy hozzá forduljak?

– Mégis mit gondolsz? Persze hogy nem! Vagy azt gondolod, hogy merő szívjóságból adta neked kölcsön a pénzt? Lyric nem jótékonykodik, Mari. Ő befektet. És csak akkor, ha neki abból haszna lesz.

– Nem! – tiltakozott Mari. – Csak segíteni akart, hogy a saját lábunkra állhassunk. Semmilyen feltételt nem szabott.

– Mostanáig – jegyeztem meg tehetetlen dühvel. – Ha nem kértél volna tőle pénzt, és ezzel nem adtál volna a markába minket, nem kerültünk volna ilyen helyzetbe, Mari. Most majd ő akarja megmondani, hogyan vezessük a boltot. Kardoskodnunk kellett volna azért a bankkölcsönért. A végén meg is kaptuk volna, erre most végig kell néznünk, ahogy Lyric tönkreteszi mindazt, amit

nekünk, kettőnknek sikerült felépítenünk. És miért? Mert megbíztál egy kígyóban. Semmissé kell tennünk az egyezséget.

– Én ugyan nem fogom – tiltakozott Mari határozott hangon. – Parkerrel is megbeszéltem a helyzetünket, és neki is az a véleménye, hogy…

Felhorkantam.

– Kit érdekel a véleménye? Semmi köze hozzá, hogy mit csinálunk.

– A férjem. Miért ne szólhatna bele abba, amit csinálok?

– Hogyhogy miért? Elhagyott, amikor a legnagyobb szükséged lett volna rá. Én viszont maradtam. Nem emlékszel? Én tartottam benned a lelket, miután ő, merő szívjóságból, magadra hagyott.

– És akkor? Mi van? – kérdezte.

– Hogy *mi van?* – kérdeztem döbbenten. – Az van, hogy ebben a vonatkozásban meg kellene bíznod a véleményemben.

Mari lassan bólintott.

– Mondta, hogy ezt fogod mondani.

– Tessék?

– Előre megmondta, hogy a képembe nyomod ezt a rákdolgot. Hogy emlékeztetni fogsz rá, hogy te ott voltál, amikor ő elment. Parker hibázott, rendben? Az alapján, amit te az utóbbi pár hónapban műveltél, igazán tudnod kellene, hogy bárki követhet el hibát.

– Ez nem volt fair, Mari.

– Tudod, mi nem fair? Örökké a szememre vetni azt,

hogy velem maradtál! Hogy te voltál az, aki kitartott mellettem a bajban, amikor mindenki más cserben hagyott. Na de ezért halálomig hálásnak kell lennem? Nem léphetek tovább, hogy éljem az életemet?

– Azt gondolod, hogy azt teszed? Szerinted továbblépés, ha úgy ugrálsz, ahogy Lyric fütyül? Miatta kerültünk ilyen helyzetbe. Képtelen volt megállni, hogy ne üsse bele az orrát még ebbe is.

– Nem. Azért kerültünk ilyen helyzetbe, mert lefeküdtél a nővéred férjével.

– Mi? – suttogtam letaglózva. Hihetetlen könnyedséggel csúsztak ki a szájából a súlyos szavak, és én csak álltam ott földbe gyökerezett lábbal, várva, hogy bocsánatot kérjen, de leginkább arra, hogy a fagyos pillantása megenyhüljön, és hogy az én legjobb barátom, az imádott Cukorborsóm visszatérjen hozzám.

– Ezt vond vissza! – kértem, de mintha meg sem hallotta volna.

Megmérgezte a szerelem – ugyanaz a szerelem, amely egyszer már tönkretette.

Nem hittem volna, hogy ekkora fájdalmat tud okozni a legszebb érzés.

– Parker egyébként úgy véli – kezdte, de mivel nyelnie kellett, elhallgatott, bár lehet, hogy csak azért, hogy még fájdalmasabb legyen a folytatás. – Parker és én úgy véljük, hogy Lyric tanácsai nem fognak ártani a cégnek. Üzletasszonyként ő tudja, hogyan működik a jog, és hogyan lehet nyereségessé tenni egy boltot. A legjobbat akarja

nekünk. A nővérünk.

– A *te* nővéred – javítottam ki. – A te nővéred, így ez a bolt mostantól a tiéd meg az övé. Én többé nem kérek belőle. És belőletek sem. Nyugodtan kirúghatjátok Chrissyt. Én magamtól kilépek.

Átmentem a hátsó helyiségbe, összeszedtem a holmimat, és mindent beledobáltam egy kartondobozba. Aztán levettem a kulcstartómról a bolt kulcsát, és letettem a pultra.

Mari ugyanolyan hidegen nézett rám, mint addig. Láttam rajta, hogy nem fogja meggondolni magát. Tudtam, hogy én sem fogom, mégis, távozás előtt el akartam mondani neki azt, amit én igaznak véltem, még akkor is, ha nyilvánvaló volt, hogy hazugságnak fogja minősíteni.

– Cserben fognak hagyni, Mari. Ki fogják használni a bizalmadat, hogy aztán hátat fordítsanak neked. De te már döntöttél. Ráadásul most szabad akaratodból kezdtél el játszani a tűzzel. Csak aztán nehogy hozzám szaladj, ha megégeted magad.

– Tudom, mit csinálok, Lucy. Nem vagyok ostoba.

– Nem – értettem egyet. – Tényleg nem vagy az. Csak túl nagy bizalommal vagy mások iránt, ami milliószor rosszabb. – Már nyelni is alig bírtam, és nehezemre esett visszatartani a könnyeket. – És csak hogy tudd, nem feküdtem le vele. Egyszer sem. Pedig teljes szívemből szeretem. Szeretem, ahogy a maga csendes módján ő is szeret engem, mégsem feküdtünk le egymással, mert mindig arra gondoltam, hogy a nővéremmel nem tehetek

ilyet. Mostanra azonban felnyílt a szemem. Nem attól lesz valaki a testvérem, hogy ugyanaz a vér folyik az ereinkben, hanem attól, hogy feltétel nélkül szeretjük egymást. Lyric ebben az értelemben sohasem volt, és a jövőben sem lesz a nővérem. – Levettem a nyakamból a nyakláncot a szív alakú medállal, és Mari kezébe nyomtam. – De te az vagy, Mari. Néha úgy érzem, hogy még a szívünk is közös. Keress meg, ha megbántottak. Keress meg, és én majd segítek összerakni az összetört szívedet. És akkor talán majd te is segítesz nekem abban, hogy az enyémen betömködjük a repedéseket.

– Szia! Hol voltál? Hívtalak, de rögtön hangpostára kapcsolt a telefonod – mondta Graham, amikor halálosan kimerülten megálltam az ajtaja előtt. A szeméből csak úgy sütött az aggodalom, és a bűntudat is, ahogy ott tartotta Talont a karjában. – Jól vagy?

Lassan bólintottam, és beléptem az előszobába.

– Igen. Beugrottam a Monet-ba, és rettenetesen összevesztem Marivel. Ezután, azt remélve, hogy kitisztul a fejem, elmentem futni. Közben észrevettem, hogy lemerült a telefonom, és mivel itt van nálad a töltőm, visszajöttem érte. Remélem, nem baj. – Hogy palástoljam a lelkemben dúló vihart, sietve elfurakodtam mellette.

– Persze hogy nem, csak aggódtam. – Magamon éreztem a pillantását, így azt is, hogy a szemében szemernyit sem csökkent az aggodalom. Próbáltam úgy tenni, mintha nem

látnám, és továbbmentem Talon szobájába a töltőmért.

A szívem zabolátlanul vert, miközben minden erőmmel azon voltam, hogy szét ne essek. A fejemben egymást kergették a gondolatok. Újra és újra lejátszódott bennem az, ami boltban történt. Olyan volt, mintha a számomra legkedvesebb személyt valaki bedrogozta volna; teljesen összezavarodott, mint aki azt sem tudja, mit csinál, és közben el tudták hitetni vele, hogy a szeretet irányítja a döntéseit.

Szívet tépő volt végignézni, ahogy a legjobb barátom önként felkínálta magát a szenvedésnek.

– Lucille – mondta Graham, ahogy megállt mögöttem.

Megint pislognom kellett.

Ó, Graham…

Lágy, simogató hangja a lelkemig ért.

– Jól vagyok – feleltem neki, amint kezemben a töltővel elléptem mellette. Továbbra is kerültem a szemkontaktust, mert tudtam, hogy elolvadnék a pillantásától, és ezt nem engedhettem meg. Talán mégiscsak igaza volt Marinek, amikor azt mondta, hogy helytelen érzéseket táplálok Graham iránt.

Csakhogy a szerelem sem időponthoz, sem utasításhoz nem kötődött, csak jött magától. Ha lett volna beleszólásom, biztosan jobb időpontot választottam volna ahhoz, hogy szerelmes legyek. Ha lett volna beleszólásom, örökkön örökké Graham Russellé lett volna a szívem.

– Azt hiszem, pár éjszakára beköltözöm egy hotelbe. Nem akarok több zűrt okozni most, hogy Lyric visszajött.

Gyorsan összeszedem a holmimat.

– De hát ez nevetséges! – mondta Graham. – Nem mész sehová. Ez az otthonod, tehát itt maradsz.

Otthon.

Ha jobban ismer, akkor tudta volna rólam, hogy számomra ott van az otthon, ahol éppen vagyok. Soha sehol sem vertem gyökeret, és amikor úgy éreztem, hogy ideje továbbállnom, továbbálltam.

Még akkor is, ha közben otthagytam valahol a szívemet.

– Nem, nem. Jobb lesz, ha elmegyek – kötöttem az ebet a karóhoz, még mindig kerülve a pillantását. Nem akartam szétesni. Főleg Graham előtt nem. Majd a szállodában, gondoltam. Ott már hagyhatom, hogy kicsússzon a lábam alól a talaj.

Ám amikor egy picike kéz rángatni kezdte az ingemet, elhagyott minden erőm.

– LuLu – mondta Talon, arra kényszerítve, hogy felé forduljak. Senkinek sem volt olyan gyönyörű mosolya és olyan hatalmas szeme, mint neki, és ez a kifejező szempár most engem nézett. Ó, milyen zakatolásba kezdett ettől a szívem! – LuLu! – mondta újra, és felém nyújtotta a karocskáit.

Most már minden próbálkozásom ellenére sem tudtam, hogyan tarthatnám egyben a szívemet.

– Szia, kicsim – mondtam, miközben átvettem Grahamtől. Tudtam, hogy ez sem helyes, hiszen nem az én gyermekem, de ez a kicsi lány annyi változást idézett elő bennem, amennyit korábban el sem tudtam volna képzelni. Ő soha

nem nézett rám elítélően, és nem vetette a szememre a hibáimat. Nem fordított hátat nekem. Ő csak szeretett. Feltétel nélkül, teljes szívvel, őszintén.

Magamhoz szorítottam. Elfogott a remegés, amikor arra gondoltam, hogy többé nem az ő gügyögésére ébredek reggelente. Mintha elnehezült volna a lelkem is. És amikor felfogtam, hogy ez az egyetlen év lesz egyben az utolsó is, amelyet Grahammel és Talonnal tölthettem, ismét megsajdult az összetört szívem.

Lehet, hogy Talon nem az enyém volt, de én az övé voltam. Testestül-lelkestül, minden szeretetemmel. Mindenemet odaadtam volna érte és az apjáért.

Már meg sem próbáltam leküzdeni a remegésemet, és a könnyeimet sem tartottam vissza. Ahhoz ki kellett volna lépnem a saját bőrömből.

Nem tudtam úgy tenni, mintha nem éreznék továbbra is mindent, és abban a pillanatban azt éreztem, hogy összeomlik az addigi életem.

Talon puha testébe temettem az arcomat, és oda sírtam ki a könnyeimet, miközben ő a maga módján, összefüggéstelenül gagyogott. Összeszorítottam a szememet, úgy zokogtam, megállíthatatlanul.

Ezen a helyen volt benne részem először.

Itt tudtam meg, mi az igazi boldogság.

Itt tudtam meg, milyen, amikor igazán szeretnek.

Itt tudtam meg, milyen, amikor egy önmagamnál nagyobb valami részének érezhetem magam.

És most arra kényszerültem, hogy elmenjek innen.

Érintést éreztem a hátamon, és belesimultam Graham tenyerébe. Ott állt mögöttem, magasan, mint erdőben a tölgy, és a fülemhez érintette a száját. És amikor az ajkát elhagyó szavak megérkeztek a lelkembe, pontosan tudtam, miért őt választottam arra, hogy szeressem.

– Ha úgy érzed, hogy zuhansz, csak engedd el magad. Én itt vagyok melletted, hogy elkapjalak.

29

GRAHAM

Jane, mintha joga volna kényére-kedvére bekukkantani hozzánk, másnap is megjelent. Gyűlöltem, hogy nem tudtam, mit rejteget a tarsolyában. Gyűlöltem, hogy visszatért a városba, és ettől kellemetlenül éreztem magam a saját otthonomban.

Tudtam, hogy mindenre képes, de a legnagyobb félelmem az volt, hogy megpróbálja elvenni tőlem Talont. Ha valamit tudtam Jane-ről, akkor abban teljesen biztos voltam, hogy intelligens – és ravasz. Sohasem lehetett tudni, hogy mire készül, és ettől a hideg futkosott a hátamon.

– Itt van? – kérdezte, amint a házba lépett. A szeme cikázott, mintha keresne valamit. Vagy valakit.

– Nincs.

– Akkor jó – bólintott.

– Elvitte sétálni Talont.

– Mi? – kiáltott fel Jane döbbenten. – Megmondtam, hogy nem akarom a közelében tudni.

– Én pedig megmondtam, hogy ebbe nincs beleszólásod. Miért jöttél vissza, Jane? Mit akarsz?

Egy rövid időre összeakadt a pillantásunk. Az övé nem

olyan volt, mint a húgáé. Nem volt benne melegség, de még csak fény sem. A sötét írisze nem tükrözte vissza a szívét. A hangjából azonban még sohasem hallottam ki ennyi gyengédséget.

– Vissza akarom kapni a családomat – suttogta. – Azt akarom, hogy te és Talon újra az életem része legyetek.

Nem tudtam elhinni, hogy ennyire arcátlan. Tényleg elhitte, hogy csak úgy visszasétálhat az életünkbe. Mintha nem vett volna ki egy év szabadságot.

– Ez nem fog megtörténni – mondtam.

Ökölbe szorította a kezét.

– De igen. Tudom, hogy hibáztam, amikor elmentem, de most mindent helyre akarok hozni. Itt akarom leélni a hátralévő éveimet, veletek. Megérdemlem, és jogom van hozzá.

– Semmit sem érdemelsz. *Semmit.* Azt reméltem, nem kell bíróságra mennünk, de ha csak úgy tudjuk lezárni ezt a dolgot, ám legyen. Én nem félek harcolni a lányomért.

– Ne csináld ezt, Graham. Nem hiszem, hogy ezt akarnád – mondta figyelmeztető hangon, de nem érdekelt. – Ha elfelejtetted volna, jogász vagyok.

– Akkor is szembeszállok veled.

– Győzni azonban én fogok. El fogom venni tőled. És elviszem innen, ha kell, a világ végére is, ha ez kell ahhoz, hogy távol tarthassam Lucytól.

– Miért gyűlölöd ennyire? – tört ki belőlem a kérdés. – Ő a legjobb ember, akivel valaha találkoztam.

– Akkor többet kellene emberek közé járnod.

A szívemet égette a harag a gondolattól, hogy ez a szörnyeteg el akarja venni tőlem a lányomat.

– Mégis, hogy képzeled, hogy csak úgy visszajössz, készen arra, hogy ennyi idő után anya legyél? Ez nem így működik, és én nem is engedem, hogy így legyen. Nincs hozzá jogod, Jane! Te semmit sem jelentesz ennek a gyereknek. Az ő számára egy senki vagy. Milyen ember az, aki a saját, önző szükségleteiből kiindulva elhagyja az újszülött gyermekét? Nincsenek meg az eszközeid ahhoz, hogy elvedd tőlem a lányomat, hiába vagy jogász.

– Pedig meg tudom csinálni – mondta magabiztosan, de láttam, hogy a nyakán lüktetni kezd egy ér a haragtól. – Nem fogom végignézi, hogy a lányomból olyan ember legyen, mint Lucy. – Attól, amit mondott, bizseregni kezdett a nyakam. Utáltam, ahogy Lucyról beszélt. Mintha egy életünket fenyegető szörnyről lett volna szó. Mintha nem ő mentett volna meg önmagamtól. Mintha nem ő lett volna a két lábon járó csoda.

– És ki vagy te, hogy megmondd, ki lehet Talon közelében, és ki nem? – kérdeztem dübörgő szívvel. Nem tudtam, meddig viseli el a szúró fájdalmat a mellkasom.

– Az anyja vagyok!

– Én meg az apja!

– *Nem! Nem vagy az!* – visította. A torka majdnem lángra kapott a benne tomboló haragtól; a szavai visszapattantak a falról, hogy aztán éles szilánkokként a lelkembe csapódjanak.

Olyan volt, mintha egy bomba robbant volna fel a

nappaliban, alapjaiban rázva meg az életemet.

– Mi? – kérdeztem halkan, összeszűkülő szemmel. – Mit mondtál?

– *Mi?* – kérdezte a hátunk mögött egy hang. Lucy volt az. Döbbenten állt Talon babakocsija mögött.

Jane teste meg sem rezdült, csak a keze remegett. Amikor a pillantása találkozott Talonéval, láttam, hogy előregörnyed a válla, és végre megtörtént – elkezdett kettétörni a szíve, de nem érdekelt. Ahogy a fájdalmas arckifejezésével sem törődtem, egyetlen pillanatig sem. Csak egy dolog számított: az, hogy megpróbálta elvenni tőlem a családomat.

– Azt mondtam, hogy nem te… – Nagyokat nyelt, és a padlót bámulta.

– Nézz rám! – parancsoltam rá. Felemelte a fejét, pislogott néhányat, aztán felsóhajtott, elég keservesen. – És most ismételd el, amit az előbb mondtál!

– Nem te vagy az apja.

Hazudott.

Ördögi módon.

Aljasul.

Ő volt az a szörny, akivé, azt hittem, én fogok válni.

– Hogy mersz besétálni ide a hazugságaiddal? Komolyan gondoltad, hogy ezzel elveheted tőlem a lányomat? – suttogtam alig hallhatóan, de minden erőmre szükségem volt, hogy távol tartsam magamtól a félelmeimet, a szellemeimet… a sötét oldalamat.

– Én nem… – Vágott egy grimaszt, és megcsóválta a fejét.

– Én, hm…

– Itt az ideje, hogy elmenj – mondtam acélos hangon, hogy leplezzem a félelmemet. Mert az egyik felem mégis hitt neki. Mintha a tudatalattimban mindig ott bujkált volna ez az érzés, csak próbáltam nem tudomást venni róla, míg a másik felem ránézett Talonra, és magamat véltem felfedezni benne. A legjobb énemet tükrözte vissza a lelke. Az enyém volt, és én az övé voltam.

A gondolataim nagy sebességre kapcsolva visszaröppentek a kérdéses időszakba, és megpróbálták azonosítani az árulkodó jeleket. Talon koraszülött volt. Amikor azt hittem, hogy harmincegy hetes, még csak huszonnyolc volt, ahogy az orvos is mondta, de nem hagytam, hogy a tény gyökeret verjen az agyamban. Talon az én lányom volt. Az én kisbabám. Az én szívem közepe. Nem tudtam elképzelni, hogy ez ne legyen igaz.

– Influenzás voltál, és én nem voltam otthon. Te meg hívogatni kezdtél.

– Azért, mert… – Elhallgatott, mint aki nem tudja, mit akart mondani. – Egy alkalommal beugrott, megnézni, hogy vagyok.

Lucy hangját alig lehetett meghallani.

– Kicsoda? – kérdezte.

Jane nem válaszolt, de én pontosan tudtam, hogy kiről beszél. Korábban többször is elmesélte nekem a történetet. Hogy ő milyen kedves és gondoskodó volt, én meg távolságtartó, hideg. És milyen gyengéden bánt mindenkivel. Még az idegenekkel is, de főleg azokkal,

akiket szeretett.

– Az apám – mondtam megtört hangon. Kent Theodore Russell, férfi, apa és hős.

Aki pokollá tette az életemet.

Az énem bizonyos részeit *tényleg* viszontláttam Talonban, de ha jobban megnéztem, őt is megláttam benne. Főleg a pillantásában. A mosolyában. Még a lelkében is. Ennek ellenére… Talon sohasem volt az övé.

Mindez mégis elég volt ahhoz, hogy porrá zúzza a lelkemet.

– Menj el – mondta Lucy Jane-nek.

Jane kihúzta magát, és megrázta a fejét.

– Ha valakinek el kell mennie, az te vagy.

– Nem! – ripakodtam rá, bár már abban sem voltam biztos, hogy dobog a szívem. – Neked kell elmenned. Mégpedig most rögtön!

Jane vitatkozni kezdett, de aztán meglátta bennem a tüzet. Tudta, ha csak egy lépést is tesz felém, hamuvá égetem. Összeszedte a holmiját, és miután közölte, hogy még visszajön, kiment a házból.

Miután elment, kiemeltem Talont a kocsiból. Hogy képzelheti bárki is, hogy nem ő ad értelmet az életemnek?

Talon az enyém volt, és én az övé.

Én az övé voltam, és ő az enyém. Testestül-lelkestül.

Ő mentett meg.

Ő adott nekem valamit, amiért érdemes volt élnem, és ezt a valamit Jane most el akarta tőlem venni.

– Vigyáznál rá? – kérdeztem Lucytól, mert úgy éreztem,

hogy rám zuhan a világ. Lucy odalépett, és kivette Talont a kezemből. Közben megsimította a karomat, de én elhúzódtam tőle.

– Beszélj hozzám! – kérte.

Én azonban megráztam a fejemet, és egyetlen szó nélkül átmentem a dolgozószobámba. Bezártam magam mögött az ajtót, leültem, és a villogó kurzort kezdem bámulni a számítógépem képernyőjén.

Gyűlöltem. Még mindig gyűlöltem az apámat. Gyűlöltem, hogy még a halála után is képes volt tönkretenni az életemet.

30

HÁLAADÁS

– Szóval maga az a nő, aki a fiam írásait inspirálja – mondta Kent, amikor belépett Graham házába. A fiatalok indulófélben voltak; Graham ekkor akarta bemutatni Oliver tanár úrnak Jane-t.

– Te meg mit keresel itt? – kérdezte Graham az apjától. A hangja rideg volt, a pillantása kemény.

– Hálaadás van, fiam. Azt reméltem, szívesen fogadsz. Láttam, hogy az új könyved első helyre ugrott a listán, és még meg sem ünnepeltük a sikert. – Kent rámosolygott Jane-re, aki elkerekedett szemmel bámulta; mintha nem egy szörnyeteg, hanem egy legenda jelent volna meg előtte váratlanul. – Az apjára üt.

– Tévedés – vakkantotta Graham. – Még csak nem is hasonlítok rád.

Kent elvigyorodott.

– Nem. Te sokkal zsémbesebb vagy.

Jane felvihogott. A hangja felbőszítette Grahamet. Gyűlölte, hogy Kent mindenkit meg tudott nevettetni.

– Éppen vacsorázni indultunk – mondta Graham Kentnek, hátha ezzel távozásra bírja.

– Akkor gyors leszek. A PR-osom arra gondolt, hogy csinálhatnánk egy közös interjút az NBC Newson. *Szerinte mindketten jól jönnénk ki belőle.*

– Én nem szoktam interjút adni. Veled meg főleg nem fogok.

Kent beharapta az ajkát, és alig észrevehetően megrándult a szája. Ez arra utalt, hogy ideges, de mint mindig, most is tudta, hogyan leplezze ezt egy idegen előtt. Graham azonban jól ismerte ezt az arckifejezést, így azonnal látta, hogy a sima felszín alatt csak úgy sistereg a harag.

– Azért gondolkozz rajta, rendben? – mondta ugató hangon, olyan finom lenézéssel, hogy Jane észre sem vette. – Hogy hívják, aranyom?

– Jane vagyok, az ön legnagyobb rajongója – áradozott.

Kent mosolya még szélesebb lett.

– Jobban rajong értem, mint a fiamért?

Graham vágott egy grimaszt.

– Indulnunk kell.

– Oké, oké. Ha esetleg meggondolnád magad, dobj egy e-mailt – mondta Kent, majd megfogta Jane kezét, és a szájához vonta. – Igazán örülök, hogy megismerhettem. Maga egy igazi szépség. A fiam nem is tudja, mekkora szerencséje van.

Jane elpirult, ahogy megköszönte a kedves szavakat.

Mielőtt elindult volna, végigtáncoltatta a pillantását Jane testén, bár a mondandóját Grahamhez intézte.

– Tudom, hogy voltak nehéz időszakaink, Graham. Azt is tudom, hogy nem mindig volt felhőtlen a viszonyunk, de ezen

most változtatni akarok. Ez az interjú lehetne az első lépés. Remélem, hogy előbb-utóbb visszaengedsz az életedbe. Boldog hálaadást, fiam.

Graham és Jane az ajtóból figyelte, ahogy Kent elhajtott. Jane egyik lábáról a másikra állt.

– Nagyon kedvesnek tűnik – jegyezte meg végül.

Graham az autója felé indulva belegyömöszölte a kezét a nadrágja zsebébe.

– Te semmit sem tudsz erről a szörnyetegről. Ha nem vigyázol, bele fogsz gabalyodni a hálójába.

Jane megszaporázta a lépteit, de a tűsarkújában csak nehezen tudott lépést tartani Grahammel.

– Mondhatsz, amit akarsz – lihegte. – Akkor is kedves volt.

Bár többet nem mondott, Graham tudta, hogy mit gondol. Azt, hogy Kent nemcsak kedves, hanem vicces és elbűvölő, pontosan az ellentéte annak az embernek, akinek Graham beállította.

Kent ragyogott, míg Graham az árnyékba húzódva vegetált.

31

LUCY

Egyszerűen tőrbe csalta. Nem hagyott neki választást. Irányítani akarta, nemcsak őt, de a szívét is. Graham nem volt hajlandó elfogadni, hogy nem ő Talon apja, és ezt be is akarta bizonyítani. Amikor elvégeztette az apasági tesztet, teljes szívével reméltem, hogy Lyric tévedett. És amikor megjött az eredmény, láttam kihunyni a szerelmem szívében a tüzet.

Lyric élete legnagyobb választása elé állította, ami nem is volt igazán választás: vagy visszaengedi őt az életébe mint feleséget, és akkor megtarthatja a lányát, vagy velem marad, és akkor Lyric elveszi tőle Talont.

Ott voltam, amikor ezt megmondta neki. Ott álltam mellette, amikor a nővérem azzal fenyegette, hogy ismét kihúzza a lába alól a talajt. És minden eszköze megvolt ahhoz, hogy az irányítása alá vonja Grahamet. Ilyen körülmények között csak egyet tehettem.

Össze kellett pakolnom, és elmenni, valahová messzire. Még mielőtt Graham visszajön. Aznap délután ment el az ügyvédjéhez, és tudtam, ha közben nem hagyom el a házát, csak még nehezebbé teszem számára a helyzetet. Nem

veszíthette el a lányát, mert akkor a lelkét veszítette volna el.

Így hát elkezdtem pakolni.

– Mit csinálsz? – kérdezte értetlenséggel átitatott hangon.

– Graham… – sóhajtottam, amikor megláttam a fürdőszoba ajtajában. Sűrű pillákkal keretezett mokkaszínű szemével engem bámult, ahogy magam köré tekertem a fürdőlepedőt. – Nem tudtam, hogy itthon vagy.

– Láttam a csomagjaidat az előszobában.

– Aha.

– Hát mégis elmész – mondta kifulladva. Aznap már borotválkozott, de öt felé már ismét sötét volt az arca a borostától. Az ajkát szorosan összezárta, és láttam, hogy a fogait is összeszorította. Ilyenkor jobban kirajzolódott a szép metszésű, szögletes álla.

– Azt hiszem, így lesz a legjobb.

– Tényleg azt hiszed? – Belépett a fürdőszobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Percekig nem lehetett mást hallani, csak a még mindig csobogó víz hangját.

– Igen – feleltem végül, de közben görcsbe rándult a gyomrom, és feldübörgött a szívem. Pillantásommal a kezét követtem, amely megfogta az ajtógombot, és elfordította, hogy zárva legyen. Lassú léptekkel közeledett felém, felforrósítva a testemet. – Graham, kérlek – nyöszörögtem, bár magam sem tudtam, mit akarok – azt hogy maradjon, vagy azt, hogy menjen el.

– Szükségem van rád – suttogta. Ott állt közvetlenül előttem. Összekapcsolódott a pillantásunk, és bár még nem ért hozzám, magamon éreztem minden porcikáját. – Kérlek – fogta könyörgőre ő is, és miközben beharapta az alsó ajkát, a hüvelykujjával megemelte az államat. – Ne hagyj el. – Megragadta a fenekemet a törülközőn át, a szája a nyakamat simogatta, hol csókolt, hol súgott valamit, aztán felemelt, és éreztem, hogy lecsúszik rólam a törülköző. – Maradj velem, Lucy. Kérlek. Csak maradj velem.

Tudtam, milyen nehezére esik arra kérni valakit, hogy maradjon vele, de azt is tudtam, hogy több okból sem maradhatok.

Az agyam szinte sistergett, ahogy belépett velem a kádba, és miközben zubogott ránk a zuhanyból a víz, a mellem fölé hajolt, és keményen beszívta a mellbimbómat. Az agyamat elborító ködön át érzékeltem, hogy a csempés falhoz nyomja a hátamat, nem törődve azzal, hogy a ruhája átázik, és a testére tapad.

– Gra… – Még a nevét sem tudtam kimondani, mert szédültem; gyenge voltam, mégis boldog. Annyira, hogy szinte lebegtem. Magasan, súlytalanul.

Az ujjait puhán végigfuttatta a mellemen, majd a hasam következett, végül benyúlt a lábam közé, és belém csusszant. Csak úgy sütött belőle a sóvárgás és a fájdalom.

– Ne hagyj el, Lucille, kérlek. Nem veszíthetlek el téged is – suttogta az ajkamba, mielőtt a nyelvével elkezdte volna bebarangolni a számat. – Nagyobb szükségem van rád, mint hinnéd. Hallod? *Szükségem van rád.*

Minden felgyorsult. A mozdulatai, az ujjai, a nyelve. Kapkodva kicsatoltam az övét, a bokájáig toltam a nadrágját, és az átázott bokszeralsóján keresztül simogatni kezdtem a merev péniszét. Miután az alsónadrág is lekerült róla, kihúzta belőlem az ujjait, és mélyen a szemembe nézett.

Olyan döntést hoztunk, ami tovább növelte a hibás választásaink amúgy is hosszú listáját. Egymás testét használtuk arra, hogy ha csak rövid időre is, de lerázzuk magunkról a boldogtalanságot. Már a legkisebb érintéstől is szárnyalni kezdett a testünk, de semmi sem volt elég. Nyögdécselve esedeztünk még többért. Amikor a keze újra megmarkolta a fenekemet, megemelkedtem a csempefal mentén. Felkiáltottam, amikor centiről centire belém nyomult, és kitöltött a testéből áramló, hihetetlen melegséggel. Mennyeien csókolt, és bűnös módon szeretett. És miközben zuhogott ránk a víz, azért rimánkodtam magamban, hogy a pillanat sokáig tartson, és ami most van, az Grahammel együtt mindörökre az enyém legyen. A szívem tudta, hogy őt fogom szeretni életem végéig. Az agyam azt mondta, hogy már csak pár percig érezhetem a közelségét, az ösztönöm pedig…

Az ösztönöm azt súgta, hogy el kell mennem.

Miközben minden testrészemmel külön-külön is szeretkezett, a száját a fülemhez érintette, és suttogni kezdett. Meleg lehelete olyan volt a felforrósodott testemen, mint a hűs simogatás.

– Levegő felettem… – Megmarkolta az egyik mellemet, és

finoman morzsolgatni kezdte a bimbót. – Föld alattam…

– Graham – motyogtam kábultan, zavartan, bűntudattal, szerelmesen.

Ekkor az ujjai köré csavarta a hajamat, és finoman meghúzta, enyhe ívbe kényszerítve a nyakamat. Mintha szikrák pattantak volna ki a gerincemből, amikor szívni kezdte a bőrömet.

– Tűz, te lobogó… – Ágaskodó férfiassága lankadatlanul nyomult egyre mélyebbre bennem, fegyelmezetten, mégis ütemesen. Nemcsak a mozdulatainak volt ura, hanem a vágyainak is. Érezni lehetett, ahogy körülvesz bennünket a szerelem. Egy váratlan mozdulattal áttolt a másik falhoz. A gőzölgő vízsugár az arcomba csapott, amikor a nevét nyögtem, ám ő rendületlenül folytatta: – Víz, te lebegő…

– Kérlek! – könyörögtem, súlytalanul lebegve a látszat peremén, miközben egyre magasabbra hágott testünkben az utolsó hibánk keltette gyönyör. Graham egyik kezét nekitámasztotta a csempefalnak, a másikkal átfogta a derekamat. Éreztem, mennyire feszülnek a karjában az izmok. Összekapcsolódott a pillantásunk, és remegni kezdett a testem. Olyan, de olyan közel voltam az ekszt ázishoz, és olyan közel voltam a végső búcsúhoz. – Kérlek, Graham – motyogtam újra, bár továbbra sem tudtam, hogy mit akarok. Elmenni, vagy ott maradni a karjában, mindörökre.

A szája összezárult a szám körül, erősebben kezdett csókolni, mint addig. Mintha táncot járt volna a nyelvünk, mintha minden fájdalmát és szeretetét beleadta volna a

csókba, amiről neki is tudnia kellett, hogy egyenesen a búcsú előszobájába vezet. Ahogy én, ő is próbált a végsőkig belekapaszkodni a szárnyaló mámorba, amely vészesen kezdett közelíteni a földhöz.

Ő azért csókolt, hogy elköszönjön tőlem, én pedig azért, hogy lopjak még magunknak pár pillanatot. Ő azért csókolt, hogy éreztesse velem a szerelmét, én azért, hogy éreztessem vele az enyémet. Az ő csókja a mindig üzenetét hordozta magában, az enyém az örökkön örökké ígéretét.

Az egyik pillanatban még a mennyekben szárnyaltunk, a másikban becsapódtunk a mélybe, de közben eggyé vált a lélegzetünk, és a lábunk egyszerre érintett talajt. A teste tüzével táplálta bennem a lángot, a szomjával oltotta a szomjamat, és a lelke?

A lelke eggyé vált az enyémmel.

És csak ekkor álltunk készen arra, hogy kimondjuk a végső búcsúszót.

– Nem hittem volna, hogy ennyire nehéz lesz – suttogtam, amikor meghallottam magam mögött Graham halk lépteit. Talon szobájában álltunk a kiságy mellett, amelyben a világ legszebb kisbabája szuszogott békésen. Ha arra gondoltam, hogy nem látom felnőni, a fájdalomtól elszorult a szívem.

– Felébresztheted – szólalt meg az ajtófélfának támaszkodva Graham.

– Nem. – Megráztam a fejem. – Ha meglátom a tekintetét, nem leszek képes elmenni. – Letöröltem a kicsorduló

könnyeket, vettem egy nagy levegőt, és Graham felé fordultam. Ahogy néztük egymást, semmit sem akartunk jobban, mint együtt maradni, hogy egy család lehessünk.

De az ember gyakran nem azt kapta, amire a legjobban vágyott.

– Itt a taxid, de még mindig áll az ajánlatom, hogy kiviszlek a repülőtérre – mondta.

Végre vettem a bátorságot, és kiürítettem az üvegeket, amelyekbe a negatív gondolataim miatt dobáltam évekig az aprót. Rászántam magam az európai útra, amelyről Marivel együtt álmodoztunk. A lehető legmesszebbre akartam menni, mert tudtam, ha egy kontinensen maradok Grahammel, a szívem mindig visszahúz majd hozzá.

– Nem. Jobb lesz a taxi. Így könnyebb elmennem. – A számhoz érintettem az ujjaimat, megcsókoltam őket, és végigsimítottam velük Talon homlokát. – Jobban szeretlek, mint galamb a tiszta búzát, kicsi lány. Mindig veled leszek, még akkor is, ha te nem láthatsz engem.

A lábam szinte magától vitt Graham felé. Ő is közelebb lépett, hogy még egyszer megöleljen, de kitértem előle. Ha megéreztem volna magam körül a vigasztaló karjait, könyörgőre fogtam volna, hogy ne hagyjon elmenni. Így hát fogta a csomagjaimat, és kicipelte őket a taxihoz.

– Nem köszönök el tőled – mondta, miközben a keze közé fogta a kezemet, majd a szájához vonta, és lágyan belecsókolt a tenyerembe. – Nem vagyok rá hajlandó. – Azzal elengedett, és visszament az ajtóhoz. Már éppen nyitottam a taxi ajtaját, amikor utánam kiáltott. – Mi a titka,

Lucille?

– Minek?

– Hát a teádnak. Azt mondtad, van benne egy titkos hozzávaló.

Összevontam a szemöldökömet, és harapdálni kezdtem a szám szélét. A lábam közben elindult felé. Az övé ugyanezt tette. Amikor egymás előtt álltunk, még egyszer, utoljára belemélyedtem a karamellszínű szemébe, hogy az emlékezetembe véssem, ha már többé nem láthatom. Aztán behunytam a szememet, mert most már biztosan tudtam, hogy örökké velem lesz a pillantása.

– Ha fel tudod sorolni a többi hozzávalót, a végén megmondom.

– Megígéred?

– Megígérem.

Behunyta a szemét, és beszélni kezdett.

– Fahéj, gyömbér, friss citrom…

– Igen. Igen és igen.

– Erős paprika, cukor, fekete bors.

– Remek – leheltem, de közben a hideg futkosott a hátamon.

– És borsmentakivonat. – Amikor kinyitotta a szemét, úgy nézett rám, mintha máris belelátna egy olyan részembe, amelynek a létezéséről még magam sem tudtam.

– Helyes – bólintottam.

Elmosolyodott, én meg majdnem elbőgtem magam, mert a mosolya olyan volt számomra, mint a hazatérés.

– No? Mi hiányzik még?

Körbepillantottam, mintha meg akartam volna győződni arról, hogy senki sincs hallótávolságon belül, aztán hozzáhajoltam, úgy, hogy az ajkam simogatóan a füléhez érjen.

– Kakukkfű – súgtam. Aztán elléptem tőle, és elmosolyodtam. Most ő volt az, aki összevonta a szemöldökét. – Adj hozzá egy csipetnyi kakukkfüvet.

– Kakukkfű – ismételte lassú bólogatás közepette, egyre távolodva.

– Bocsánat, hölgyem, de nem tölthetem várakozással a napomat – szólalt meg mögöttem a taxisofőr.

Odabiccentettem neki, de mielőtt elindultam volna, még egyszer visszanéztem Grahamre.

– Valami útravaló? – kérdeztem tréfás hangon, bár a gyomrom gombóccá gyűrődött.

Graham szeme résnyire keskenyedett, aztán felemelte a kezét, és a fülem mögé tűrt egy kósza hajtincset.

– Minden emberi lény közül te vagy a legjobb.

Nyeltem egy nagyot. Már hiányzott. Így, hogy még ott állt előttem. Csak ki kellett volna nyújtanom a karomat, hogy megérintsem, mégis valamilyen oknál fogva egyre távolabb éreztem magamtól.

– Egy nap örülni fogsz annak, hogy nem jött össze nekünk ez a dolog – mondtam neki. – Egy nap, amikor felébredsz, és ott találod Talont az egyik oldaladon és valakit a másikon, boldog leszel, hogy így alakult.

– Egy nap felébredek – felelte józan pillantással –, és téged talállak magam mellett.

A kezem az arcára simult, és a szájához érintettem a számat.

– Minden emberi lény közül te vagy a legjobb. – Éreztem, hogy egy könnycsepp gördül le az arcomon. Még egyszer, utoljára megcsókoltam, lassan, és mielőtt végleg elhúzódtam volna tőle, hagytam, hogy a szám még egy pillanatig elidőzzön az ajkán. – Szeretlek, Agyas Graham.

– Én is szeretlek, Lucille.

Már a taxiban ültem, amikor Graham még utánam kiáltott.

– Igen?

– Idő – mondta halkan.

– Idő?

Felvonta a vállát, aztán gyorsan le is engedte.

– Aha. Az utolsó tikos adalék az idő.

32

GRAHAM

Aznap éjjel egy rémálom közepén találtam magam.
Az ágy bal fele üres és hideg volt; Lucy egy repülőgépen ült, és minden pillanattal messzebb került tőlem. Minden belső erőmre szükségem volt, hogy ne fogjam könyörgőre, amikor a taxi megállt a ház előtt. Minden erőmmel küzdenem kellett a gravitáció ellen, amely térdre akart kényszeríteni. Ha itt maradt volna, többé biztosan nem engedem el. Ha itt maradt volna, elölről kezdtem volna mindent, a legelső naptól, és megtanultam volna még jobban szeretni. Még így is, hogy jobban szerettem, mint az életemet. Ha itt maradt volna, egy lebegés lett volna az életem, de tudtam, hogy nem maradhatott. A kialakult helyzetben nem tarthattam volna meg, és nem adhattam volna meg neki azt a szeretetet, amelyet megérdemelt.

Ő jelentette nekem a szabadságot, én neki a kalitkát.

Csak feküdtem az ágyamon, a mellemet szinte szétfeszítette a vágyakozás, és ott, abban a pillanatban azt hittem, egyszer s mindenkorra szétesem. Vagy ismét megkeményedik a szívem, olyan lesz, amilyen akkor volt, amikor Lucy belépett az életembe. De ekkor egy gyönyörű

kislány felsírt a gyerekszobában, így átsiettem hozzá, hogy felvegyem. Ahogy fölé hajoltam, felém nyújtotta a kis karocskáit, és abban a pillanatban elapadtak a könnyei.

– Szia, szerelmem – súgtam neki, ahogy a karomba gömbölyödve a mellkasomba fúrta a fejét.

Visszamentünk a hálószobámba, lefektettem, és perceken belül elaludt. A mellecskéje emelkedett és süllyedt, és ahogy hozzám bújt, még horkolt is egy picit.

Ekkor megértettem, miért nem eshetek szét, és azt is, hogy miért nem menekülhetek vissza a dermesztő magányosságba. Azon egyszerű oknál fogva, hogy nem voltam egyedül. Mi több, csoda szép okom volt arra, hogy továbblépjek.

Talon volt a megmentőm, és én megígértem magamnak, hogy nem egyszerűen az apja leszek, hanem az apukája. Apa bárkiből lehetett. De apuka csak abból, akiben megvolt a bátorság ahhoz, hogy felvállalja ezt a nem mindig könnyű szerepet. Mindenképpen tartoztam ennyivel Talonnak. Ha valaki, ő megérdemelte, hogy igazi apukája legyen.

És ahogy az ingembe kapaszkodva átadta magát a vigasztaló álomnak, én is megtaláltam a nyugalmamat.

Sosem gondoltam volna, hogy a szeretet így működik.

Sosem gondoltam volna, hogy egy összetört szív képes egészben maradni.

Ezen az éjszakán a legszebb álmaim váltogatták egymást a legszörnyűbb rémálmokkal, így hát magamhoz szorítottam a lányomat, hogy tudjam, reggel nemcsak a napnak kell felkelnie, hanem nekem is.

Jane a következő héten költözött vissza. Megpróbált otthont teremteni magának egy olyan házban, amelyben senki sem várta szeretettel. Megpróbált úgy viselkedni, mintha mi sem történt volna, de minden alkalommal megrándult az arcom, amikor felvette Talont.

– Úgy terveztem, hogy elmegyünk hármasban vacsorázni, Graham – mondta, miközben elkezdte kipakolni a holmiját a hálószobámban. Megtilthattam volna neki, hogy ott aludjon, de nem láttam okát, mert nem érdekelt. Én már eldöntöttem, hogy a lányommal fogok aludni a gyerekszobában. – Jó alkalom lenne a kapcsolatunk újrakezdéséhez.

– Nem.

Felnézett.

– Mi?

– Azt mondtam, hogy nem.

– Graham…

– Szeretnék tisztázni valamit, Jane, mindjárt az elején. Nem az én döntésem volt, hogy visszagyere. Jobb, ha tudod, hogy semmit sem akarok tőled. Itt lakhatsz a házamban, felveheted a lányomat, de tudnod kell, hogy egyetlen porcikám sem kívánja a jelenlétedet. – A kezem ökölbe szorult, és éreztem, hogy összeszalad a szemöldököm. – Én már választottam. A lányomat. És a hátralévő életem minden napján őt fogom választani veled szemben, mert ő a mindenem. Szóval ne akarj úgy tenni, mintha boldogan

élnénk, míg meg nem halunk. Az én regényemben nem te leszel az utolsó mondat, de még csak az utolsó szó sem. Te csak egy fejezet leszel, amit a szívem szerint máris kitörölnék.

Elfordultam, és faképnél hagytam. Láttam az arcán a döbbenetet, de nem érdekelt. Nem akartam mást, csak minden lehetséges pillanatban a karomban tartani a lányomat.

Biztos voltam abban, hogy egy nap Lucy visszatér majd hozzánk.

El sem tudtam képzelni, hogy az életem regényében ne ő legyen az utolsó fejezet.

– Nem kellene itt lennie – mondta Mari, amikor beléptem a virágboltba.

Levettem a kalapomat, és bólintottam.

– Tudom.

Kihúzta magát, de láttam, hogy egyik lábáról a másikra áll.

– Menjen el, legyen szíves. Kellemetlen számomra a jelenléte.

Ismét bólintottam.

– Tudom. – Mégis maradtam. Néha ahhoz kellett a legnagyobb bátorság, hogy maradni merjen az ember. – Szereti magát?

– Tessék?

– Azt kérdeztem, szereti-e magát. És hogy maga szereti-e

őt?

– Hallgasson ide…

– Meg tudja nevettetni úgy, hogy hétrét görnyedjen? Vannak olyan vicceik, amelyeket csak maguk ketten értenek? Arra törekszik, hogy megváltoztassa magát, vagy arra, hogy inspirálja? Elég jó neki, és ő elég jó magának? Úgy érzi, azt kapja tőle, amit megérdemel? Vagy előfordul, hogy ott fekszik mellette az ágyban, és fogalma sincs, hogy miért van ott? Eszébe jut ilyenkor a húga? Érdekli egyáltalán, hogy miért ment el, és hol lehet?

Mari törékeny teste remegni kezdett a kérdéseim hallatán. Elnyílt a szája, de nem jött ki rajta hang.

Így hát én beszéltem tovább.

– Nem éri meg együtt maradni valakivel félelemből, vagy azért, hogy ne legyen egyedül. Higgye el, eljön a pillanat, amikor magányosabbnak érzi majd magát vele, mint nélküle. A szeretet nem ver éket két ember közé. A szeretet nem fojtogató. A szeretettől kivirágzik az ember. Ezt tőle tanultam. Lucytól. De másra is megtanított. Leginkább arra, hogy a szeretet szinte mindenre képes. Gondolom, ezt tanította magának is.

– Graham – szólalt meg Mari lágy hangon. A szeméből ömlöttek a könnyek.

– Sohasem voltam szerelmes a nővérükbe. Évekig zsibbadt voltam, és Jane ennek a zsibbadt állapotnak az egyik velejárója volt. Ő sem szeretett engem, de Lucille… ő a mindenem. Rajta kívül nincs szükségem másra, bár tudom, hogy meg sem érdemlem. Talán hihetetlen, de akár életem

végéig mindennap harcba szállnék azért, hogy újra megtalálja a mosolyát. Szóval azért vagyok most itt, Mari, hogy megkérdezzem, szereti-e a férfit, aki mellett esténként nyugovóra tér. Ha igen, akkor maradjon vele. Ha magának ő jelenti azt, amit nekem Lucille, el ne hagyja, semmilyen körülmények között. De ha nem… ha csak egy picit is kételkedik a szerelmében… akkor fusson el. Azt szeretném, ha egészen a húgáig futna, és velem együtt hadba szállna azért az emberért, aki soha, egyikünknek sem fordított hátat, pedig egyikünknek sem tartozott semmivel. Én most nem mehetek utána a világ másik végébe, pedig tudom, hogy ketté van törve a szíve. Én ezzel harcolok érte, hogy eljöttem magához könyörögni, hogy őt válassza. Szüksége van magára, Mari, és hajlamos vagyok azt hinni, hogy a maga szívének is szüksége van rá.

– Én… – Ott esett szét, a szemem láttára. A kezét a szájára szorítva zokogott, és egész testében remegett. – Rettenetes dolgokat mondtam neki… És ahogy bántam vele…

– Nem számít.

– De. Nagyon is – mondta a fejét csóválva. – Ő volt a legjobb barátom, és én, mit sem törődve az érzéseivel, ellöktem magamtól. Pedig őt kellett volna választanom.

– Mindannyian tévedünk.

– Ez nem tévedés volt, hanem döntés. Az én döntésem. Sohasem fog nekem megbocsátani.

Felvontam a szemöldökömet.

– Ne felejtse el, hogy Lucille-ról beszélünk, Mari. Aki maga a megbocsátás. Én tudom, hol tartózkodik. Segítek,

hogy elmehessen hozzá, és megtehessen mindent azért, hogy a legjobb barátját visszakapja. Mindenről gondoskodom. Magának nincs más dolga, csak az, hogy elfusson innen.

33

LUCY

Monet kertje Givernyben minden elképzelésemet felülmúlta. Képes voltam ott tölteni az egész napot. Sétálgattam, beszívtam a virágok illatát, és gyönyörködtem a látványban. Egyszerűen nem tudtam megunni. Amikor ott voltam, újra egésznek éreztem magam. A sok szépség, ami körülvett, Talon szemét idézte fel bennem, Graham ferde mosolyát – az otthont.

Egy kikövezett ösvényen sétálva rámosolyogtam a járókelőkre, akiket hozzám hasonlóan megigézett a kert. Néha eltűnődtem, honnan jöhettek. Mi hozta őket arra a helyre, ahol éppen akkor álltak? Szerettek valaha? És ha igen, vajon őket is felemésztette az érzés? Lehet, hogy elhagyták őket, vagy éppen ők hagytak el valakit?

– Babszem.

Elszorult a mellem a szó hallatán, vagy inkább a hangtól, amely kiejtette. Megfordultam. A szívem a torkomba ugrott, amikor megláttam, hogy tényleg Mari az. Közelebb akartam menni hozzá, de nem mozdult a lábam. Nem engedelmeskedett a testem. Így csak álltam mozdulatlanul, ahogyan ő is.

– Én… – kezdte, de elcsuklott a hangja. Egy nagy, barna borítékot tartott az ujjai között. Most a mellére szorította, és újra nekiveselkedett. – Graham mondta, hogy itt megtalállak. Hogy mindennap eljössz. Csak azt nem tudtam, hogy pontosan mikor. – Még mindig nem tudtam megszólalni. Mari szemét elfutotta a könny, bár láttam, hogy igyekszik visszatartani. – El sem tudom mondani, mennyire sajnálom, Lucy. Mindent sajnálok. Azt, hogy összezavarodtam, hogy ilyen mélyre süllyedtem, és eldobtalak magamtól. Szeretném, ha tudnád, hogy elhagytam Parkert. Egy éjszaka ott feküdtem mellette, ő körém fonta a karját, de hiába tartott szorosan, úgy éreztem, mindjárt szétesem. Hiába bizonygatta, hogy szeret, egyre kevésbé ismertem magamra mellette. Annyira féltem attól, hogy egyedül maradok, hogy nem mertem szembenézni az igazsággal, és félelmemben odavetettem magam egy olyan férfinak, aki nem érdemel meg engem. Annyira akartam, hogy szeressenek, hogy nem is érdekelt, hogy én tudok-e viszontszeretni. Ezért dobtalak el magamtól. Pedig te voltál az egyetlen állandó az életemben. El sem tudom hinni, hogy ennyire megbántottalak. Te vagy a legjobb barátom, Lucy. Te vagy az, akivel egyszerre dobban a szívem. Bocsáss meg, kérlek. Bocsáss meg, ha tudsz. Én…

Nem mondhatott többet, mert köré fonódtak a karjaim, és kiszorítottam belőle a szuszt. És ekkor zokogásban tört ki. A vállamra borulva sírt, én pedig úgy szorítottam, mintha soha többé nem akarnám elengedni.

– Bocsánatot kérek, Lucy. Bocsánatot kérek mindenért.

– Sss… – csitítottam. – El sem tudod képzelni, Cukorborsó, mennyire örülök, hogy itt vagy.

Felsóhajtott. Szinte éreztem, ahogy végigfutott a testén a megkönnyebbülés.

– Hát még én mennyire örülök, Babszem, hogy látlak!

Miután megnyugodtunk valamennyire, átsétáltunk a kert sok hídja közül az egyiken, majd törökülésben letelepedtünk a földre.

– Azt mondta, ezt adjam oda neked, és addig ne hagyjalak elmenni a kertből, míg el nem olvastad az utolsó sorig.

– Mi ez? – kérdeztem.

– Nem tudom – felelte Mari, és felállt. – De azt az utasítást kaptam, hogy hagyjalak magadra, míg elolvasod. Addig körülnézek, és ha végeztél, itt találkozunk.

– Oké. Jól hangzik. – Kinyitottam a vaskos borítékot. Egy kéziratot találtam benne, amelynek *G. M. Russell története* volt a címe. Az önéletrajzát tartottam a kezemben. Mélyen beszívtam a levegőt.

– Ja, és Lucy! – kiáltotta Mari, mire felé fordultam. – Rosszul ítéltem meg. Az, ahogy téged szeret… inspiráló. És ahogy te viszontszereted – eláll tőle a lélegzetem. Ha nekem megadatik, hogy a szerelemeteknek csak a negyedét érezzem valaki iránt, boldogan fogok meghalni.

Amikor eltűnt a szemem elől, vettem egy nagy levegőt, és nekiláttam az első fejezetnek.

Nem volt benne semmi erőltetett. Sem egy felesleges szó, sem egy felesleges mondat. Mindegyik fontos volt

valamiért.

A történet egy fiúról szólt, aki egy időre szörnnyé változott, de aztán újra megtanult szeretni.

Végül elérkeztem az utolsó fejezethez.

AZ ESKÜVŐ

A tenyere izzadt, amikor a húga, Karla megigazította a nyakkendőjét. Nem tudta, hogy ennyire ideges lesz, amikor élete legjobb döntését meghozza. Sokáig el sem tudta volna képzelni, hogy egyszer megismeri majd az igaz szerelmet. És egy nap mégiscsak befurakodott az életébe valaki.

Egy nő.

Egy nő, aki mindent érez.

Egy nő, aki megmutatta neki, mit jelent élni, lélegezni, szeretni.

Egy nő, akiből erőt merített a legsötétebb napokon.

Volt valami romantikus abban, ahogy ez a nő az életét élte, ahogy lábujjhegyre állva táncolt, és ahogy kacagott, nem törődve azzal, hogy mások esetleg nevetségesnek látják. Volt valami megkapó őszinteség abban, ahogy az ember pillantását állta, és ahogy elmosolyodott.

Az a szempár!

El tudta volna képzelni, hogy élete végéig ennek a csodás szempárnak a mélységeit kutatja.

Az az ajak!

Képes lett volna ezt az ajkat csókolni a halála napjáig.

– Boldog vagy, Graham? – kérdezte az anyja, Mary, amikor a terembe lépve észrevette, hogy mennyire ragyog a fia szeme.

És időtlen idők óta először, minden megerőltetés nélkül azt válaszolta, hogy igen.

– Felkészültél?

– Igen.

Az asszony belekarolt. A másik oldalról a húga, Karla tette ugyanezt.

– Akkor menjünk el a menyasszonyért.

A folyosó végén állt, és alig várta, hogy élete szerelme csatlakozzon hozzá – de csak a lánya után.

Talon a gyönyörű fehér ruhájában forogva-pörögve végigtáncolt a sorok között, és puha virágszirmokkal szórta tele a szőnyeget. Ő volt a megmentője, az életébe fényt hozó angyal! Amikor a kislány az utolsó padhoz ért, odaszaladt az apjához, és megölelte. Ő felemelte, és most már ketten várták. Várták, hogy csatlakozzon hozzájuk a szeretett harmadik. Legeslegjobban azonban azt várták, hogy a gyönyörű pillantása találkozzon az övékével, és amikor ez megtörtént, Graham nem kapott több levegőt.

Álomszép volt a menyasszony, de hát ebben nem volt semmi meglepő. Lenyűgöző volt, élettel teli, erős és kedves. És abban a pillanatban, ahogy elindult feléjük, az új, közös életük felé, Graham új életre kelt. Abban a pillanatban mindenét a menyasszonyának adta, még a szívén ejtett repedéseket is, sőt különösen azokat, hiszen azokon jutott át a legjobban a fény.

Amikor megállt mellette, összekulcsolták a kezüket. A vőlegény ajka, amikor eljött az eskü ideje, szétnyílt, és végre kiejthette azokat a szavakat, amelyekről olyan régóta álmodott: – Én, Graham Michael Russell, feleségül veszlek téged, Lucille Hope Palmer. Mindent neked adok – a kettétört múltamat, a sebhelyes jelenemet és az egész jövőmet. Először a tiéd vagyok, csak utána a magamé. Te jelented számomra a fényt, a szerelmet. Te vagy a sorsom. Levegő felettem, föld alattam, víz, te lebegő, tűz, te lobogó, négy elem, légy velem. A kezedbe teszem a lelkemet. Mindenestül a tiéd vagyok.

Aztán, a szó legközhelyesebb értelmében, boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Vége

Csak bámultam a sorokat, a kezem remegett, és közben patakokban folyt a könnyem.

– Happy enddel végződik – suttogtam döbbenten. Graham még egyszer sem írt olyan regényt, amelynek boldog lett volna a vége.

Csak most.

Nekem.

Nekünk.

Felálltam, és a nővérem keresésére indultam.

– Vissza kell mennünk, Mari – mondtam neki, amint rátaláltam.

Mari szélesen elmosolyodott, és mindentudóan bólintott.

– Reméltem, hogy ezt fogod mondani. – Levette a nyakából a mama szív alakú medálját, és visszaakasztotta a nyakamba. – Gyere – suttogta lágyan. – Menjünk haza.

34

LUCY

Graham háza előtt álltam, és a szívem a torkomban dobogott. Nem tudhattam, mi vár rám az ajtó túloldalán, de tudtam, hogy ezúttal nem fogok elfutni. Azért jöttem, hogy itt maradjak. Örökre, sőt még utána is.

Kopogtam, nem is egyszer, aztán a csengőt is megnyomtam, és vártam.

Aztán tovább vártam.

Majd még tovább.

Aztán benyitottam, és legnagyobb meglepetésemre az ajtó kinyílt.

– Helló! – kiáltottam bizonytalanul.

A szobában sötét volt; nyilvánvalónak tűnt, hogy Graham nincs odahaza. Ezért is feszült meg a testem a léptek hallatán. A hálóból Lyric jött elő nagy sietve, két bőrönddel a kezében. Először fel sem nézett, és amikor megpillantott, pánikot véltem felfedezni a szemében.

– Lucy! – mondta elfúló hangon. A haja kócos volt, mint amilyen a mamáé szokott lenni, a szeme vörös. Tudtam, hogy nem tartozom neki semmivel. Tudtam, hogy egy szót sem kell szólnom hozzá, ha nem akarok, vigasztalót meg

pláne nem.

De ahogy nézett, ahogy előregörnyedt a válla…

Néha a legutálatosabb emberek törtek össze a leglátványosabban.

– Jól vagy? – kérdeztem.

Megvonaglott az arca, és néhány könnycsepp gördült le rajta.

– Mintha érdekelne.

– Miből gondolod, hogy gyűlöllek? – tört ki belőlem. – És te tudod egyáltalán, hogy miért gyűlölsz?

Némi topogás után megfeszítette a vállát, és kihúzta magát.

– Nem tudom, miről beszélsz.

– Dehogynem tudod, Lyric. Nem tudom, miért, de ahogy én látom, mindig volt velem valami bajod. Különösen azután, hogy a mama elment. Sohasem értettem az okát. Én mindig felnéztem rád. – Pufogó, hitetlenkedő hangot hallatott. – Komolyan.

Kinyitotta a száját, és mivel először nem jött ki rajta szó, ismét nekirugaszkodott.

– Téged jobban szeretett. Sokkal jobban.

– Mi? Ez nevetséges! Egyformán szeretett mindhármunkat.

– Nem, ez nem igaz. Te voltál a szíve csücske. Csak rólad tudott beszélni, semmi másról. Hogy te milyen szabad lelkű vagy, milyen okos, milyen csodálatos. Te voltál számára a fény.

– Lyric, a mama szeretett téged.

– Nehezteltem rád. Azért, mert téged jobban szeretett, mint engem. És mit látok, amikor visszajövök? Ő is téged szeret. Téged mindenki szeret, Lucy, én meg nem kellek senkinek. Miért?

– Én mindig szerettelek, Lyric. – A mellkasom szúrt a hangját átitató fájdalomtól.

Hitetlenkedő arcot vágott. Egész testében remegett, és a szeméből ömlött a könny.

– Tudod, mit mondott a mama, amikor a halálos ágyán feküdt, és a kezét fogtam?

– Mit?

– *Menj, kerítsd elő a húgodat* – mondta sírástól elcsukló hangon. – *Lucyt akarom.*

Én is éreztem, amikor a kimondott szavak sebet ejtettek a szívén. Azon a szíven, amely már amúgy is ezernyi darabban volt.

– Lyric… – kezdtem, de megrázta a fejét.

– Nem. Elég volt. Nem kell aggódnod, hogy az utadba állok. Éld csak az életedet. Én nem tartozom ide. Egyetlen szeglete sincs ennek a háznak, ahol otthon érezném magam.

– Elmész? – kérdeztem összezavarodva. – Graham tud róla?

– Nem.

– Lyric, nem sétálhatsz ki csak úgy az életükből!

– Miért? Egyszer már megtettem. Ő nem akarja, hogy itt legyek. És most már én sem akarok itt lenni.

– Egy üzenetet azért hagyhattál volna, ahogy a múltkor is

tetted – szólalt meg Graham a hátunk mögött. Mindketten felé fordultunk. És amikor összekapcsolódott a pillantásunk, a szívemnek eszébe jutott, hogyan kell dobogni.

– Nem láttam szükségesnek – felelte Lyric, és megragadta a bőröndjeit.

– Oké. Azért talán tudsz várni még egy pillanatig – mondta Graham, és Talonnal a karján odalépett hozzám. – Lucille – suttogta halkan. A szemében ugyanazt a gyengédséget láttam, amellyel hónapokkal ezelőtt nézett rám.

– Tessék, Agyas Graham – feleltem súgva.

– Megfognád? – kérdezte.

– Persze. Szívesen.

A dolgozószobájába sietett, majd szinte nyomban vissza is tért. Néhány papírlapot és egy tollat tartott a kezében.

– Mi ez? – kérdezte Lyric, amikor felé nyújtotta a lapokat.

– A válási papírok, és egy jogi dokumentum, amely teljes felügyeletet biztosít számomra Talon felett. Nem fogsz elmenni anélkül, hogy ezt ne tisztáznánk, Jane. Nem hagyhatjuk nyitva ezt a kérdést, hogy aztán bármikor besétálj ide, és elvedd tőlem a lányomat.

Graham hangja szigorú volt, de nem aljas, tárgyilagos, de nem hideg.

Lyric, mintha vitatkozni akarna, már nyitotta a száját, de közben Grahamre pillantott, és meglátta a szemében az elszántságot. Ha ő nem is, a szeme mindig elmondta az embereknek, amit tudatni akart velük. Most is

nyilvánvalóvá tette, hogy a szíve sohasem lesz Lyricé, és Lyric is ráébredhetett, hogy talán sohasem akarta igazán Grahamet. Beleegyezőn bólintott.

– Aláírom őket az íróasztalodnál – mondta, és kimért léptekkel a dolgozószobába ment.

Láttam, hogy mekkora kő esik le Graham szívéről, de csak akkor sóhajtott fel, amikor Lyric eltűnt az ajtó mögött.

– Jól vagy? – kérdeztem.

Egy csókkal válaszolt, s abban benne volt, hogy igen.

– Hát visszajöttél hozzám – suttogta, egyenesen bele a számba.

– Mindig vissza fogok jönni.

– Nem – mondta szigorúan. – Ugyanis többé nem engedlek el.

Amikor Lyric visszatért, közölte, hogy aláírta a papírokat, és megígérte, hogy nem okoz számunkra több gondot. Már odakint járt az ajtó előtt, amikor utánaszóltam.

– Tudod, miért hívatott engem a mama? Azért, hogy valamit a lelkemre kössön. „Vigyázz Lyricra és Marire! Vigyázz a nővéreidre! Főleg Lyricra. Ő az én legkedvesebb dalom.” Te voltál az utolsó gondolata. A te nevedet ejtette ki az utolsó lélegzetével.

Újabb könnyek peregtek végig az arcán, amikor megkapta azt a lelki békét, amelyet csak én adhattam meg neki. Ha tudtam volna, hogy mekkora bánat nyomja a szívét, megtettem volna már évekkel korábban.

– Hagytam Talonnak egy kis ajándékot – mondta. – Úgy gondoltam, ő jobban fogja értékelni, mint én. Az

éjjeliszekrényére tettem. – Azzal minden további szó nélkül eltűnt az életünkből.

A gyerekszobába lépve majdnem összeroskadtam, amikor megpillantottam Lyric ajándékát. Az az apró zenedoboz volt, a táncoló balerinával a tetején, amelyet ő kapott a mamától. Egy cédula volt alatta. Elsírtam magam, amikor elolvastam.

Táncolj mindig, Talon.

35

LUCY

Amikor elérkezett a karácsony, Graham, Talon én és faünnepségeket tartottunk. A nap azzal kezdődött, hogy pokrócba burkolózva kimentünk Ollie fájához a hátsó udvarba, és ott ittuk meg a reggeli kávénkat. Graham egyébként mindennap kiment a fához. Leült alá, és elbeszélgetett a barátjával, az apjával, beszámolt neki Talon növekedéséről, a saját fejlődéséről, rólunk. Örültem, hogy élt ezzel a kapcsolattartási lehetőséggel – majdnem olyan volt, mintha Ollie ott élt volna velünk.

Jó volt látni, hogy a fa ott növekszik, terebélyesedik az ablakunk alatt.

Aznap délután Maryhez indultunk, hogy együtt ünnepeljünk a családjával. Mari is velünk tartott. Támogattuk egymást, sokat nevettünk, sírtunk, és persze emlékeztünk. Mindig az első karácsony volt a legnehezebb a szeretett személy nélkül, de ha szeretet itatta át az együttlétet, nem fájt annyira a hiánya.

Este Graham, Talon és én bepakoltunk az autóba, és útnak indultunk, hogy a mama fájánál töltsük, ami az ünnepből még hátravolt. Mari azt mondta, hogy pár óra

múlva csatlakozik hozzánk. A faházig vezető úton végig a kezemet néztem, amely összefonódott Grahamével. Ő volt számomra a levegő, a tűz, a víz, a föld. Ő volt lelkem.

Nem tudtam, hogy létezik ilyen mély szerelem.

– Nekünk sikerülni fog, ugye? – kérdeztem suttogva, óvatos pillantást vetve a hátsó ülésen alvó Talon felé. – Örökké szeretni fogjuk egymást?

– Örökké – ígérte Graham, és a tenyerembe csókolt. – Örökké.

A faház körül mindent vékony hóréteg borított. Graham kikászálódott a kocsiból, aztán megmarkolta Talon hordozóját, és a fához sietett.

– Graham, be kellene mennünk. Hideg van.

– Legalább üdvözölnünk kellene – mondta a fa felé biccentve. – Bekapcsolnád az égőket? Félek, ha leteszem Talont, sírni kezd.

– Persze – mondtam, és fázósan odakocogtam a konnektorhoz. Bedugtam, és amikor a fa felé fordultam, elszorult a torkom, amint megláttam az égőkből összeálló szavakat. Ez a pillanat örökre megváltoztatta az életemet.

Leszel a feleségem?

– Graham – suttogtam, ahogy remegve szembefordultam vele. Ekkor már fél térden állt, és egy gyűrűt tartott a kezében.

– Szeretlek, Lucy – mondta. Először fordult elő, hogy nem Lucille-nak szólított. – Mindent szeretek benned. Azt, ahogy adni tudsz, ahogy mindenkivel törődsz, ahogy nevetsz, ahogy mosolyogsz. Szeretem a szívedet, és azt is, ahogy a

világért dobog. Míg nem ismertelek, elveszett voltam, és miattad találtam meg a hazavezető utat. Te vagy az oka annak, hogy hiszek a holnapban. Te vagy az oka, hogy hiszek a szerelemben, és úgy tervezem, hogy soha többé nem engedlek el. Légy a feleségem. Légy Talon anyukája. Legyél a miénk mindörökre.

Könnybe lábadt a szemem, ahogy ott álltam előttük. Mellé térdeltem. Szabályosan ráfonódtam, és miközben ő is átölelt, suttogva ismételgettem azt a szót, amely az ajkamról egyenesen a lelkéig repült. Igen, igen, igen.

Graham az ujjamra csúsztatta a gyűrűt, majd ismét magához vont. A szívem dübörögve adta a tudtomra, hogy a legnagyobb reményem valóra vált.

Végre meleg otthonra leltem.

– Akkor hát? Ez jelenti számunkra a holtomiglan-holtodiglant? – kérdeztem az ajkán mozgatva a számat.

– Nem, szerelmem. Ez még csak az első fejezet.

Amikor megcsókolt, megesküdtem volna, hogy az éjszaka sötétjében is érzem a nap melegét.

Epilógus

GRAHAM

Hat évvel később

– És ő volt a legjobb barátod, apa? – kérdezte Talon a kertben. A nyári nap az arcunkat simogatta, miközben zöldpaprikát és paradicsomot szedtünk a vacsorához.

– A legeslegjobb – válaszoltam térdig porosan. A napraforgók, amelyeket alig pár hónapja ültettünk, már olyan magasak voltak, mint Talon. És amikor elfelhősödött az ég, a virágok, amelyeket Lucy választott a kertünkbe, felvidítottak bennünket.

– Mesélj róla! – kérte Talon, a talajba mélyesztve a pici ásóját. Aztán felkapott egy zöldpaprikát, és beleharapott, mintha alma volna – ahogy a mamájától látta. Ha bent voltam, és sehol sem találtam őket, akkor biztos lehettem benne, hogy a kertben rágcsálnak valamit – uborkát, paprikát vagy rebarbarát. „A piszok jót tesz a léleknek”, szokta mondani tréfálkozva Lucy.

Felvontam a szemöldökömet.

– Már megint? Hát nem tegnap meséltem róla, lefekvés előtt?

– Maktub – mondta, és ravaszul elvigyorodott. – Nem

tehetek róla. Ha egyszer ez van megírva, el kell mesélned megint.

Felnevettem.

– Valóban? – kérdeztem, majd lehajoltam, és felkaptam.

– Valóban! – felelte vihogva.

– Hát, ha így van megírva… – mondtam, és odasétáltam vele Oliver tanár úr fájához, amely alatt három szék sorakozott. Két felnőtt méretű és egy kicsike műanyag. Beleültettem Talont a székébe, és odahúztam mellé a magamét. – Szóval, akkor kezdődött minden, amikor egyetemista lettem, és egyest kaptam az első dolgozatomra.

Sokadszor is elmeséltem neki, miként lépett be Oliver tanár úr az életembe, és hogyan ültette el a szívemben azt az apró magot, amely idővel szeretetté nőtte ki magát. Ő volt a legjobb barátom, az apám, a családom. Talon nagyon szerette ezt a történetet. Az, ahogy mosolyogva hallgatta, mindig melegséggel és szeretettel töltötte el a szívemet. Ugyanúgy tudott hallgatni, mint Lucy – odaadó szívvel és csillogó szemmel.

Amikor befejeztem a történetet, Talon felállt, mint mindig, a fához lépett, és átölelte.

– Szeretlek, Ollie nagypapa – suttogta, és megpuszilta a fa törzsét.

– Már megint? – kérdezte Oliver tanár úr történetére utalva Lucy, amikor kilépett a hátsó kertbe. Odajött hozzám és Talonhoz, kacsázva a hatalmas pocakja miatt, és amikor leült, olyan keserveset sóhajtott, mintha lefutott volna öt kilométert.

– Már megint – feleltem mosolyogva, aztán lehajoltam hozzá. Először a száját csókoltam meg, majd a hasát.

– Hogy aludtál, mama? – kérdezte Talon energiától túlcsorduló hangon. Lenyűgöző volt látni, ahogy ott szaladgált izgatottan, fürgén. Pár éve még elfért a tenyeremben. Sokáig még abban sem lehettünk biztosak, hogy életben marad, ma pedig maga volt az élet.

– Jól. Nagyon jó volt ez a kis szundi – felelte Lucy ásítozva, még mindig fáradtan.

Pár nap, és még ennyit sem fogunk aludni.

Sohasem voltam izgatottabb életemben.

– Kérsz valamit? – kérdeztem. – Vizet? Egy pohár gyümölcslevet? Esetleg öt pizzát?

Elvigyorodott, és lehunyta a szemét.

– Csak egy kis napfényre vágyom.

Órákig ültünk odakinn hármasban, élvezve a nap sugarait. Csodás érzés volt, hogy a családommal lehetek.

Család.

Végül mégiscsak lett családom. Sohasem gondoltam, hogy egyszer ilyen boldog fordulatot vesz majd az életem. A mellettem ülő két lány a világot jelentette számomra, azzal a parányi fiúcskával együtt, aki hamarosan szintén uralkodni fog a szívem felett.

Amikor eljött a vacsorakészítés ideje, felsegítettem Lucyt a székből.

– Mama, miért nem szóltál, hogy pisilni kell? – kérdezte Lucyt méregetve Talon.

Amikor megértettem, hogy mi történt, felvontam a

szemöldökömet.

– Kórház? – kérdeztem.

– Kórház! – felelte Lucy.

Minden másként történt, mint akkor, amikor Talon született. A fiam négykilósan látta meg a napvilágot, ordítva, így nem kellett azon aggódnunk, hogy nem elég erős a tüdeje.

Gyakran felidéztem magamban az életem legboldogabb pillanatait, és nem is értettem, hogy lehetek ennyire szerencsés. Ilyenkor eszembe jutott, amikor Talont kiengedték a koraszülöttosztályról. Amikor Oliver tanár úr először nevezett a fiának. Amikor Lucy először mondta, hogy szeret. Amikor aláírtuk az örökbe fogadó papírokat, és Talon hivatalosan a lányunk lett. Lucyé és az enyém. Az esküvőm napja. És az, ahogy először a kezembe fogtam az én kicsi fiamat.

Oliver James Russell.

Becézve Ollie.

Egy nappal azután, hogy Ollie megszületett, már haza is vihettük. Talon, mielőtt lefeküdt volna, odatipegett az öccséhez, aki Lucy karján aludt, és megpuszilta a homlokát.

– Szeretlek, Ollie baba – suttogta. Szinte éreztem, ahogy tágulni kezd a szívem. Minden nappal nagyobbra nőtt csupán attól, hogy szeretet vett körül.

Átvittem Talont az ágyába, bár tudtam, hogy valamikor az éjszaka közepén arra ébredek majd, hogy ott fekszik köztem meg az anyja között. Minden éjjel öleléssel és puszival fogadtam, mert tudtam, hogy eljön a nap, amikor

már nem akar közénk feküdni. Amikor már túl nagy lesz ahhoz, hogy a szülei mellett legyen. Így hát bármikor jelent is meg a szobánkban, magamhoz öleltem, és hálát adtam az univerzumnak a lányomért, aki megmutatta nekem, hogy milyen az igazi szeretet.

Miután betakargattam Talont, visszamentem a gyerekszobába, ahol Lucy, ölében a pihegő Ollie-val, már az igazak álmát aludta. Kivettem a kezéből a fiamat, és miután megpusziltam a homlokát, belefektettem a bölcsőjébe.

– Ideje lefeküdni! – súgtam eztán a feleségemnek, majd őt is megpusziltam, és felsegítettem a hintaszékből.

– Ideje – motyogta, és ásítozva hagyta, hogy átkísérjem a szobánkba. Ott felhajtottam a takarót, segítettem neki lefeküdni, végül bemásztam mellé az ágyba, és magamhoz vontam,

Az ajka a nyakamat súrolta, amint befészkelte magát az ölelésembe.

– Boldog vagy? – kérdezte.

Megpusziltam a halántékát.

– Boldog.

– Szeretlek, Agyas Graham – suttogta gyengéden, és a következő pillanatban már el is aludt.

– Én is szeretlek, Lucille – feleltem, és homlokon csókoltam.

Ahogy ott feküdtünk egymást átölelve, felidéztem a történetünket. Hogyan talált rám, amikor elveszett voltam, hogyan mentett meg, amikor a legnagyobb szükségem volt rá. Szinte kényszerített, hogy ne toljak el magamtól

mindenkit, és bebizonyította, hogy nem csak a tündérmesékben létezik igaz szerelem. Megtanította, hogy az igaz szerelemhez idő kell. Meg kell érte dolgozni. Az igaz szerelem csak akkor teljesedhet ki, ha az érintettek időt szánnak rá, hogy táplálják. Locsolják, mint a virágokat. Biztosítják számára az éltető fényt.

Az én love storymat Lucille Hope Russellnek hívták, és én megfogadtam, hogy az övé meg én leszek. Míg a halál el nem választ minket.

Merthogy ez így volt megírva. *Maktub*.

A sors akarta úgy, hogy boldogan éljünk, míg meg nem halunk, és bár időnként a csillagokig szálltunk, jó érzés volt, hogy földet éréskor szilárd talaj volt a lábunk alatt.

Köszönet

Ezt a történetet különösen nehéz volt regénnyé formálnom, és rengetegen segítettek abban, hogy leírhassam az utolsó szót: „Vége.” Közülük is meg kell említenem azt a hölgyet, aki a széteséseimnek szem- és fültanúja volt, majd segített abban, hogy a könyvvel együtt összerakjam magam abból a milliónyi darabkából, amire hullottam. Képes volt órákig ott ülni a telefonja mellett, hogy végighallgassa a sirámaimat, és amikor kitöröltem 70 000 szót, ő volt az, aki a kezemet fogta, és azt bizonygatta, hogy képes leszek újra megírni az elveszett részt, jobban, mint az eredetit. Staci Brillhart – te voltál számomra a szikla, miközben ezt a könyvet írtam. Te tartottál meg, amikor el akart sodorni az ár, te voltál az én betonból öntött védőangyalom. Nem tudok elég hálát adni azért, hogy te vagy nekem. Még senki sem volt velem türelmesebb, gondoskodóbb. Mindig számíthattam rád. A szívem mélyéből mondok neked köszönetért azért, hogy a kezemet fogtad, hogy meghallgattál, és közben mindig felszárítottad a könnyeimet. És ha egyszer szükséged lesz rám, drága barátnőm, én is ott leszek neked. Éjjel-nappal, bármikor. Te vagy az oka annak, hogy elhiszem: létezik önzetlen jóság ebben a világban.

Köszönetet szeretnék mondani Kandi Steinernek és

Dannielle Allennek – a két nőnek, akik bármikor képesek dalt fakasztani a szívemben. Számomra ti jelentitek az erőt, a bájt és a hűséget. Köszönöm, hogy elolvastátok a könyvem elkészült részeit, hogy meghallgattátok a pánikrohamos panaszaimat, és közben is képesek voltatok szeretni. Ti vagytok a könyvvilág legjobbjai. Mindkettőtöket csodállak, jobban, mint ahogy azt szavakba lehet önteni.

Köszönetet szeretnék mondani a törzsem asszonyainak, akik felemelik egymást a bajban, és együtt örülnek, ha sikert ér el közülük valaki. Szerencsésnek érzem magam azért, hogy egy ilyen szépségnek a részese lehetek.

A következő, akinek hálával tartozom, Samantha Crockett. Te vagy a legjobb barátnőm. Köszönöm a bátorító mémeket, amelyekkel átsegítettél az írás nehezén. Köszönöm, hogy többször is eljöttél Chicagóba kizárólag azért, hogy eltereld a figyelmemet a könyvről. És köszönöm, hogy a barátom vagy. A legjobb. Áldottnak érzem magam, hogy ismerhetlek, és őrülten szeretlek. Még akkor is, ha szereted a borsót.

Köszönet Talonnak, Mariának, Allisonnek, Terának, Alisonnek, Christynek, Tammynek és Beverlynek – a világ legjobb béta-olvasóinak, akik folytonos kihívásokat állítottak elém, és nem elégedtek meg azzal, ha csupán „megfelelőnek” találták a soraimat. Tőletek lesznek jobbak és erősebbek a történeteim, és amikor a ti hangotokat hallom, én is megtalálom a magamét. Tudom, hogy a munkátokért kevés az egyszerű „köszönöm”, de mivel ezt a részt nem bétaként olvassátok, nem szólhattok bele, hogy

milyen legyen, ha-ha.

Nagy-nagy köszönettel tartozom a kötet szerkesztőinek, Ellie-nek a Love N Booksnál és Caitlinnek a C. Mary Editingnél, hogy addig csiszolgatták a szavaimat, amíg csillogóvá nem tették az egész történetet. És hogy nem dobtak ki, amikor megjelentem náluk azt követelve, „hogy hadd tegyem még hozzá ezt a keveset”. Elképesztően bosszantó tudok lenni, tudom.

Hálás vagyok a korrektoraimnak, Virginiának és Emilynek – nincs náluk jobb a világon. Minden részletre odafigyelnek, még a legutolsó vesszőre is, amiből mindig sokkal többet használok, mint kellene. Szívesen mondanám, hogy legközelebb jobb szöveg kerül ki a kezem közül, de attól tartok, hogy egy ilyen ígéretet nem tudnék betartani.

Staci Brillhartnak külön köszönetet szeretnék mondani azért is, hogy megtervezte a csodálatos borítót, és hogy a segítségével elkészülhetett a lenyűgöző címlapfotó. (Ő AZTÁN TÉNYLEG EGY UNIKORNIS!) És akkor még nem fejeztem ki a hálámat a fotót készítő fantasztikus fényképésznek, Arron Dunworthnek és a címlapfotóhoz modellt álló, mindenkit túlragyogó Stuart Reardonnek. Köszönöm, és köszönöm!

Utoljára hagytam a családomat és a barátaimat, akik valamilyen csodálatos oknál fogva még mindig szeretnek, annak ellenére, hogy életem legnagyobb részét egy általam csak „íróbarlangnak” nevezett kuckóban töltöm. Ők azok, akik még azt is elnézik nekem, hogy alkalomadtán

elhallgatok a mondat közepén, és odanyargalok a laptopomhoz, hogy gyorsan leírjam a fejembe toluló szavakat. Ők azok, akik akkor sem hagynak faképnél, ha ugyanazt a nótát fújom minduntalan, mert tudják, hogy ettől lesz jobb egy adott fejezet. Köszönöm, hogy szerettek, még azokon a napokon is, amikor nem vetem be az ágyamat, vagy nem sminkelem ki magam. Fura lehet egy író zombival együtt élni, ti mégis szerettek engem. Tényleg fura.

És legeslegvégül köszönetet szeretnék mondani neked, neked és neked, aki azzal, hogy elolvasod a könyvemet, újabb esélyt adsz nekem az írásra. Nélkületek, kedves olvasók és bloggerek, csak egy álmodozó lány volnék, akinek a könyve olvasatlan marad. Ti azonban megváltoztattátok az életemet. Tőletek kapok ösztönzést arra, hogy minden regényem jobb legyen az előzőnél. Mindig akkor jelentek meg az életemben, amikor a legnagyobb szükségem van rátok. Köszönök minden üzenetet, még akkor is, ha néha hetekbe telik, mire válaszolok rájuk (pedig mindet elolvasom, esküszöm). Köszönöm, hogy szeretitek a leírt szót, és hogy időt szántok a könyveimre. Mindig szeretni foglak benneteket. Örökkön örökké. Ti vagytok a világ Lucille-jai. Ti vagytok a szívem közepe. Minden emberi lény közül ti vagytok az én kedvenceim. *Maktub.*

Libri
Kiadó
www.libri-kiado.hu
www.nyugatiter.hu

Forgalmazza:
eKönyv Magyarorszag Kft.

Felhasznált betűtípusok:
Droid Serif – Apache License 2.0
Open Sans – Apache License v2.0